

DANIELLE
STEEL

Luminile
Sudului

- LUMINILE SUDULUI -

DANIELLE STEEL

LUMINILE SUDULUI

Titlul original: *Southern Lights*, 2009
Traducere din limba engleză Aurelia Ulici

Minunaților mei copii Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx și Zara - care sunt lumina vieții mele. Fie ca viețile voastre să fie mereu pline de bucurie și binecuvântate, fiți fericiți!

*Cu toată dragostea,
Mami/d.s.*

capitolul 1

Bărbatul stătea pe scaunul jerpelit și părea că moțăie, cu bărbia alunecându-i ușor în piept. Era înalt și vânjos și, cum își ținea capul înclinat în față, de sub cămașă i se ițea un șarpe tatuat pe ceafă. În camera mică și întunecoasă, brațele lui lungi păreau lipsite de viață pe mânerile scaunului. Din hol venea un miros oribil de mâncare gătită, iar televizorul era deschis. În colțul camerei era instalat un pat îngust, cu lenjeria nestrânsă, care acoperea o mare parte din covorul mițos, murdar și plin de pete. Sertarele servantei erau deschise, iar cele câteva haine pe care le adusese cu el zăceau pe podea. Purta un tricou, jeansi și bocanci grei, de pe tălpile cărora noroiul uscat cădea pe covor. Scoase un mormăit și scutură din cap, clipi și apoi deschise ochii albaștri, ca de gheață, iar părul i se zbârli pe brațe. Avea un auz perfect. Închise din nou ochii și ascultă, apoi își luă haina și, dintr-un pas, străbătu camera îngustă. Când își ridicase bărbia, șarpele dispăruse din nou sub cămașă. Luke Quentin alunecă domol peste pervaz și, după ce închise fereastra, o luă în jos pe scara de incendiu. Era ger. Ianuarie, la New York. Stătuse în oraș două săptămâni, înainte, fusese în Alabama, Mississippi, Pennsylvania, Ohio, Iowa, Illinois, Kentucky. Își vizitase un prieten din Texas. Călătorise luni de zile. Muncise pe unde găsea. Nu avea nevoie de prea mult ca să trăiască. Mergând cu pas ușor ca de panteră, o luă în jos pe stradă, pe Lower East Side, înainte ca bărbații pe care îi auzise venind să ajungă în camera lui. Nu știa cine erau, dar era prea deștept ca să riște. Mai mult ca sigur erau polițiști. Fusese închis de două ori, pentru furt de carduri bancare și jaf, și era cât se poate de conștient că nimeni nu-i va acorda niciodată o a doua șansă unui fost condamnat. Prietenii din închisoare îi spuneau Q.

Clănțănind de frig, se opri să-și cumpere un ziar și un sendviș, după care porni să se plimbe. Într-o altă lume, ar fi

fost considerat un bărbat frumos. Umerii îi erau uriași, puternici, și trăsăturile cizelate. Avea treizeci și patru de ani, și cele două condamnări însumau zece ani. Își executase pedeapsa până la capăt, nu fusese eliberat condiționat. Acum era liber ca pasărea cerului. De doi ani se întorsese pe străzi și, până acum, nu avusese probleme. În ciuda staturii sale, se putea face nevăzut în mulțime. Avea părul blond nisipiu, șters, ochi de un albastru-deschis și, din când în când, își lăsa barbă.

Quentin o luă spre nord, iar când ajunse la Strada 43, spre vest, se strecură într-un cinematograful chiar în Times Square, se așeză în întuneric și adormi. Când ieși, era miezul nopții; sări într-un autobuz și se întoarse în centru. Presupunea că, acum, oricine venise să-l viziteze mai devreme plecase de mult. Se întreba dacă cineva de la hotel îi informase pe polițiști că era pușcăriaș. Pentru cunoscători, tatuajele de pe mâinile lui erau un semn evident. Nu-și dorea decât să nu fie prin preajmă când veneau și spera că, negăsind nimic în cameră, renunțaseră. Când se întoarse la hotelul lui prăpădit, se făcuse ora douăsprezece și jumătate. O lua întotdeauna pe scări. Lifturile erau o capcană, iar lui îi plăcea să se miște liber. Recepționarul îl salută dând din cap, și Luke se îndreptă spre scări. Când se afla chiar pe palierul de sub etajul lui, auzi un zgomot. Nu erau pași sau o ușă, era un pocnet. Doar atât. Își dădu imediat seama - era un pistol care fusese armat și, deplasându-se cu viteza sunetului, o apucă din nou în jos pe scări fără să facă zgomot și încetini brusc numai când trecu pe lângă recepție. Deodată, nu mai auzi nimic. Înțelese că erau în spatele lui, la jumătatea drumului, pe scări. Erau trei, și Luke n-avea de gând să afle cine erau. Îi trecu prin minte să încerce să rezolve în felul lui, dar instinctul îl îndemna să fugă. Așa făcu - fugi mâncând pământul. Era deja jos, în stradă, când ei ieșeau pe ușă, într-o goană nebună. Ca să se antreneze, în închisoare făcuse alergări. Oamenii spuneau despre Q că era mai iute decât vântul. Și, de data asta, chiar fusese.

Sări peste un gard, în spatele unei clădiri, o apucă pe acoperișul unui garaj și trecu peste un alt gard. Se afla în mijlocul cartierului și știa că de-acolo nu s-ar mai fi putut întoarce la hotel. Ceva nu era în regulă, nu era deloc în regulă. Și habar n-avea ce. Avea un pistol scurt în jeanși și nu voia să fie prins cu arme asupra lui, așa că îl aruncă într-o ladă de gunoi, după care alergă în spatele unei clădiri de pe una dintre alei. Continuă să fugă și se gândi că îi pierduseră urma, dar se lovi de un alt gard și, brusc, o mână țâșni în spatele lui și îl apucă de ceafă, ca o menghină. Nu mai simțise niciodată o strânsoare atât de puternică și era al naibii de bucuros că aruncase pistolul. Tot ce trebuia să facă acum era să scape de polițist. Îi trase un cot în coaste celui care-l prinsese, dar asta îl făcu pe celălalt să-l apuce și mai bine de ceafă și să-l strângă și mai tare. Luke ameți aproape instantaneu și, în ciuda constituției sale fizice impresionante, căzu la pământ. Polițistul știuse exact de unde să-l apuce. Îi aplică o lovitură zdravănă în spate, și Luke scoase un geamăt înăbușit printre dinții încleștați.

— Pui de cățea, îi strigă el, apucându-l pe atacatorul său de picioare, și, brusc, polițistul se trezi pe jos, după care se rostogoliră amândoi pe pământ.

Nu fusese decât o chestiune de secunde până când polițistul îl țintui - era mai tânăr decât Luke, mai bine făcut și așteptase luni de zile plăcerea de a se afla în compania lui Q. Îl urmărise în fiecare stat, și fusese deja în camera lui: de două ori săptămâna asta și o dată cu o săptămână în urmă. Charlie McAvoy îl cunoștea pe Luke Quentin mai bine decât pe propriul său frate. Căpătase un permis special de la forțele de intervenție interstatale ca să-l urmărească și făcea asta de aproape un an, știind că și dacă era să moară, tot punea mâna pe el; iar acum, când reușise, n-avea de gând să-l lase să-i scape. Charlie se lăsă în genunchi și-l trânti pe Luke cu fața de pământ. Când se uită în sus - chiar în clipa când ceilalți doi agenți ajungeau în spatele lui Charlie - nasul lui Luke sângera din plin. Cei trei

erau îmbrăcați în civil, dar se vedea de la o poștă că erau polițiști.

— Ușurel, băieți, jucați-vă frumos, le strigă Jack Jones, detectivul-șef, și-l apucă de mânecă pe Charlie. Să nu-l omorâm până nu-l ducem la secție.

În ochii lui Charlie se citea dorința de-a ucide. Jack Jones știa că Charlie îi pusese gând rău, și știa și de ce. Charlie îi mărturisise totul într-o noapte, când era beat. Când se întâlniseră a doua zi de dimineață, Jack îi promisese că nu va spune nimic nimănui. Dar înțelegea ce se întâmpla acum cu Charlie, care tremura de furie. Lui Jack nu-i plăcea să amestece răzbunarea personală în afaceri. Dacă Luke ar fi făcut cel mai mărunț gest ca să se elibereze și să fugă, Charlie l-ar fi împușcat. N-ar fi tras în brațe sau în picior, l-ar fi ucis pe loc. Al treilea membru al echipei ceru prin radio o mașină de patrulă. Mașina lor era la distanță de câteva cvartale și nu voiau să-l ducă pe Luke așa de departe. N-aveau de gând să-i ofere o astfel de șansă.

Lui Luke, sângele îi șiroia din nas pe cămașă, dar niciunul dintre ei nu-i dădu nimic să se șteargă. Nu se aștepta la milă din partea lor. Jack îi citi drepturile și, deși sângera îngrozitor, Luke îl privi cu aroganță. Avea ochi ca de gheață și se uita fix la ei, fără să-i scape nimic. Jack își dădu seama că era cel mai dur ticălos pe care-l întâlnise vreodată.

— Pentru asta aș putea să vă dau în judecată, nemernicilor. Cred că mi-ați spart nasul, îi amenință el și, în timp ce ceilalți doi îl împingeau spre mașină, Charlie îi aruncă o privire sarcastică.

Îl suiră în mașină și-i spuseră polițistului de la volan că aveau se întâlnească la secție.

În timp ce se întoarseră la mașină, cei trei bărbați rămaseră tăcuți; când răsuci cheia în contact, Charlie se uită la Jack și apoi, palid, se trânti pe scaun.

— Cum te simți? îl întrebă Jack în timp ce se îndreptau spre centru. L-ai prins!

— Da, îi răspunse Charlie, calm. Mai avem nevoie de probe, și încă de unele solide.

Tot drumul până-n oraș, inclusiv când intrară în secție, Luke se arătă arogant. Era plin de sânge pe față și pe cămașă, dar, chiar și încătușat, tot trufaș era.

— Deci ce faceți, băieți? Căutați pe cineva care a comis un jaf sau pe cineva care a furat poșeta unei bătrâne, îi râse Luke în nas lui Charlie.

— În arest cu el, îi zise Charlie lui Jack și se îndepărtă.

Știa că avea să fie lăudat pentru arestare. Îl urmărise prea mult timp. Fusese pur și simplu un noroc faptul că Quentin se întorsese în New York. Providența. Soarta. Charlie era bucuros că-l prinsese în orașul unde muncea. Aici avea legături mai bune și îl plăcea pe procurorul districtual cu care lucrau. Era un tip bătrân, dur, din Chicago, mai dispus să înceapă urmărirea penală decât mulți alții. Lui Joe McCarthy, procurorul districtual, nu-i păsa cât de plin era arestul și nu avea de gând să-i lase pe suspecti să scape. Și dacă reușeau să dovedească totul despre Luke Quentin, așa cum spera Charlie, urma să fie procesul anului. Se întreba cui avea să-i încredințeze McCarthy procesul. Speră din tot sufletul să fie cineva bun.

— Deci ce aveți de gând să-mi puneți în cârcă? îl întrebă Luke, râzându-i lui Jack în nas, în timp ce un polițist tânăr îi puneă cătușele și se pregătea să-l scoată din încăpere. Că am furat din magazine? Că am traversat pe roșu?

— Nu chiar, Quentin, îi răspunse Jack cu răceală. Ești acuzat de viol și de crimă. Până în prezent, patru capete de acuzare. Poate vrei să ne povestești ceva despre asta? continuă Jack, ridicând din sprânceană, în timp ce Luke râse din nou, scuturând din cap.

— Niște tâmpiți! Știi că nu ține. Care-i problema? Ai o groază de crime pe care nu poți să le rezolvi și ți-ai imaginat că le iei la grămadă și mi le pui mie pe toate în cârcă?

Luke părea total indiferent, ba chiar amuzat, dar în ochii săi ca oțelul era un licăr albastru, diabolic.

Bravada lui nu-l păcălea pe Jack. Luke era abil. Aveau dovada că el comisese două crime și erau aproape siguri de

alte două. Și dacă presupunerea lui Jack era corectă, Luke Quentin omorâse douăsprezece femei în doi ani, poate chiar mai multe. Așteptau raportul concludent în legătură cu ADN-ul găsit în noroiul de pe pantofii lui, noroi pe care Charlie îl strânsese de pe covorul mișos din camera de hotel ocupată de Quentin. Dacă ADN-ul se potrivea, așa cum spera Charlie, Quentin tocmai făcuse ultima plimbare pe stradă din viața lui.

— Ce minciuni! mormăi Luke în timp ce se târa spre ieșire. Știți că nu puteți dovedi. Doar bănuți. Am un alibi pentru fiecare noapte. Abia dacă am ieșit din hotel în ultimele două săptămâni. Am fost bolnav.

„Da, foarte bolnav”, își spuse Jack în gând. Indivizii ca el erau cu toții niște sociopați care își ucideau victima fără să clipească, o aruncau undeva și apoi se duceau să ia masa. Luke Quentin era un bărbat frumos, fermecător. Tipul perfect care să pună ochii pe o femeie tânără, naivă, pe care s-o ademenească într-un loc retras, unde s-o violeze și, pe urmă, s-o omoare. Jack mai văzuse și înainte indivizi ca el, deși, dacă poveștile se dovedeau adevărate, era unul dintre cei mai periculoși. Sau chiar cel mai periculos dintre cei cu care avuseseră de-a face într-o lungă perioadă de timp. Jack știa că presa ar fi dat buzna și că fiecare detaliu trebuia folosit corect, altfel, din pricina unei informații greșit interpretate, Quentin ar fi scăpat de proces sub pretextul erorii judiciare. Și Charlie știa asta, motiv pentru care îi ceruse lui Jack să-l bage în arest și, după ce Luke fusese dus la interogatoriu și fotografiat, Jack îl sună el însuși pe procurorul districtual.

— L-am prins, îi spuse el, mândru. Toate bănuielile noastre s-au adevărit, și norocul a fost de partea noastră. Asta, plus faptul că Charlie McAvoy a făcut tot ce s-a putut ca să-l urmărească și să-l prindă. Dacă eu aș fi fost cel care ar fi trebuit să alerge pe toate aleile alea și să sară peste atâtea garduri, Quentin ar fi ajuns până în Brooklyn înainte ca eu s-apuc să trec de primul gard. Jack era în formă bună, dar avea patruzeci și nouă de ani, iar el și avocatul

districtual se tachinau reciproc în legătură cu greutatea. Erau de-aceeași vârstă. Avocatul îl felicită pentru cât de bine lucrase și-i dădu întâlnire de dimineață. Voia să-i întâlnească pe toți ofițerii care-l arestaseră, ca să decidă modul în care urmau să se ocupe de presă.

O jumătate de oră mai târziu, când Jack părăsea secția, Luke era deja în celulă. Hotărâseră să-l închidă singur. Era programat să i se prezinte acuzațiile în după-amiaza următoare, și Jack știa că pe urmă presa va fi călare pe ei. Arestarea bărbatului care ucisese douăsprezece femei în șapte state avea să fie o știre-bombă. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru imaginea NYPD, care, datorită acestei realizări, va fi una foarte bună. Acum, odată cazul ajuns pe masa procurorului districtual, urma ca procurorul și anchetatorii să facă restul. După arestare, în seara aceea, îl conduse acasă pe Charlie. Toată după-amiaza pândiseră hotelul, așa că avuseseră o zi lungă. Îl văzuseră pe Luke când ieșise, și Charlie ar fi vrut să-l înhațe pe loc, dar Jack îi ceruse să aștepte. Câtă vreme nu bănuia că erau pe urmele lui, știa că avea să se întoarcă. Și cum era prea multă lume în jur, Jack nu voia să fie rănit nimeni din hotel. Până la urmă, lucrurile se terminaseră bine pentru ei. Dar nu la fel de bine pentru Luke.

Luke Quentin stătea în celula lui, holbându-se la pereți. Auzea toate zgomotele familiare din arest. Într-un fel ciudat, i se părea că a ajuns acasă. Știa că, dacă pierdea, de data asta era acasă pentru totdeauna. Își privi fix pantofii, cu o față inexpresivă, apoi se întinse pe pat și închise ochii. Părea total împăcat.

capitolul 2

— Repede! Repede! Repede! îi striga Alexa Hamilton fiicei sale, în timp ce-i arăta o cutie de cereale și una de lapte. Îmi pare rău că-ți ofer așa un mic dejun oribil, dar am întârziat la serviciu.

Se străduia să stea jos și să se uite în ziar, în loc să bată din picior, ridicată. Savannah Beaumont, fiica ei de șaptesprezece ani, avea o claie de păr blond. Îl purta drept, lăsat liber pe spate, și avea un chip care îi făcea pe bărbați să fluiere după ea pe stradă încă de la paisprezece ani. Toată viața mamei ei se învârtea în jurul fetei. Alexa își ridică ochii din ziar, zâmbind.

— Ți-ai dat cu ruj. Cineva drăguț la școală?

Savannah era în ultimul an la o școală privată, bună, din New York. Și tocmai se ocupa de eseurile pentru admiterea la Stanford, Brown, Princeton sau Harvard. Mama ei ura gândul că pleca să studieze în altă parte, dar Savannah avea note grozave și era pe cât de frumoasă, pe-atât de isteată. Așa era și Alexa, dar în alt fel. Avea un trup subțire, longilin, și o ținută de model, cu excepția faptului că era mai robustă și mai atrăgătoare. Își strângea părul la spate într-un coc și nu se farda niciodată la serviciu. Nu avea nevoie și nu dorea să atragă atenția cu aspectul ei. Era asistenta procurorului districtual, avea treizeci și nouă de ani - împlinea patruzeci la sfârșitul anului. Ajunsese la biroul procurorului districtual direct de pe băncile școlii și lucrase acolo șapte ani.

— Mănânc cât pot de repede, se strâmbă Savannah, liniștind-o.

— Ei, nici chiar așa! Populația criminală din New York mai poate aștepta.

Cu o seară înainte primise un mesaj de la șeful ei, care voia s-o întâlnească dis-de-dimineată, de aceea se grăbea, dar putea oricând să-i spună că întârziase metrourl.

— Cum te-ai descurcat aseară cu eseul pentru Princeton? Am avut de gând să vin să te ajut, dar am adormit. Poți să mi-l arăți diseară?

— Nu cred.

Savannah îi zâmbi larg - era o fată grozavă. Juca în echipa de volei a școlii.

— Am o întâlnire, o anunță, luând ultima lingură de cereale, în timp ce Alexa ridica din sprânceană.

— Ceva nou? Sau ar trebui să spun *cineva* nou?

— Doar un prieten. Intenționăm să ieșim cu un grup. E un meci în Riverdale, pe care vrem toți să-l vedem. Nu e mare lucru. Pot să termin eseul în weekend.

— Ai exact două săptămâni ca să le termini pe toate, spuse Alexa sever.

Ea și Savannah erau singure de aproape unsprezece ani, de pe vremea când fiica ei avea șase ani.

— Ar fi mai bine să nu tai frunză la câini, nu-ți folosesc la nimic întâlnirile astea.

— Atunci, după liceu poate ar trebui să renunț un an la școală, o tachină Savannah.

Se înțelegeau bine și aveau o relație bazată pe iubire. Pe Savannah n-o deranja să le spună prietenilor că mama era cea mai bună prietenă a ei, și toți credeau despre ea că era grozavă. Alexa îi lua la birou, în fiecare an, pe câțiva dintre ei de Ziua Carierei. Dar Savannah nu avea niciun chef să urmeze Facultatea de Drept. Voia să se facă fie ziaristă, fie psiholog, dar încă nu se hotărâse. În primii doi ani de colegiu nu trebuia să-și aleagă specializarea.

— Dacă îți iei un an liber, poate îmi iau și eu unul odată cu tine. În ultimele luni am avut tot felul de cazuri tâmpite. De la Ziua Recunoștinței încoace cred că am trimis în judecată fiecare gospodină de pe Park Avenue care a șterpelit ceva dintr-un magazin, se văicări în timp ce ieșeau amândouă din apartament spre lift.

Savannah știa că în octombrie mama ei trimisese în judecată un caz grav de violență și-l băgase pe acuzat la

pușcărie pe viață. Îi aruncase victimei cu acid în față. Dar, de atunci, avusese mai puțin de lucru.

— De ce nu plecăm într-o călătorie, în iunie, după absolvire? Apropo, plec cu tata în Vermont, pentru o săptămână, la schi, spuse Savannah în șoaptă, în timp ce liftul cobora.

Îi vorbise evitându-i privirea. Nu-i plăcea deloc ce-i citea pe față de câte ori amintea de tatăl ei. Încă era un amestec de durere și de furie, chiar și după atâția ani – aproape unsprezece. Era singurul moment când mama ei lăsa impresia că era rea, cu toate că nu-i spusese niciodată fiicei sale nimic urât despre tatăl ei.

Savannah nu-și amintea mare lucru despre divorț, dar știa că fusese o perioadă grea pentru mama ei. Tatăl ei era din Charleston, Carolina de Sud, și până la divorț locuiseră acolo, dar apoi ea și mama ei se mutaseră din nou la New York. De atunci, Savannah nu mai fusese în Charleston și nu și-l mai amintea cu adevărat. Tatăl ei venea s-o vadă la New York de două, trei ori pe an, o lua în călătorii, cu toate că programul lui era foarte dezordonat. Îi plăcea să-l vadă și încerca să nu se simtă ca o trădătoare față de Alexa când îl întâlnea. Părinții ei comunicau prin e-mail, și, de la divorț nu-și mai vorbiseră și nici nu se mai văzuseră. După părerea lui Savannah, lucrurile se petreceau oarecum ca în *Îngerii lui Charlie*, dar așa stăteau lucrurile și știa că nu se vor schimba. Asta însemna că tatăl ei nu va veni când va absolvi ea liceul. Savannah sperase ca lucrurile să se aranjeze între ei în cei patru ani dinaintea absolvirii. Ținea foarte mult să fie prezenți amândoi. Dar, în ciuda animozității dintre părinții ei, avea o mamă grozavă.

— Dar ești conștientă că o să anuleze în ultimul minut, nu-i așa? o întrebă Alexa, iritată.

Detesta momentele când Tom își dezamăgea fiica, și asta se întâmpla foarte des. Savannah îl ierta mereu, dar Alexa, nu. Nu era de acord cu nimic din ce făcea sau era el.

— Mami, o dojeni Savannah, cu o atitudine aproape maternă. Știi că nu-mi place când te porți așa. Nu depinde de el, e ocupat.

Ocupat cu ce? – ar fi vrut să întrebe Alexa, dar n-o făcu. Să ia masa la club sau să joace golf? Să-și viziteze mama între întâlnirile ei de la Uniunea Fiicelor Confederației? Se strădui să tacă. Liftul se opri, iar ele ieșiră pe hol.

— Îmi pare rău, spuse Alexa cu un oftat și o sărută.

Acum, la șaptesprezece ani, nu mai era atât de rău, dar Alexa fusese furioasă când Savannah era mică, și el nu venea, când ochii albaștri ai fetei se umpleau de lacrimi și încerca din răspuțeri să fie curajoasă. Văzând-o, Alexei i se rupea inima, dar acum Savannah se descurca mai bine. Și își ierta tatăl pentru aproape orice.

— Dacă își schimbă planurile, putem merge oricând în weekend la Miami sau la schi. Găsim noi ceva.

— N-o să fie nevoie. A promis că vine, zise Savannah, sigură pe ea.

Alexa dădu din cap, se sărutară repede de rămas-bun, apoi Savannah o luă la fugă spre autobuz, iar ea porni la pas, în dimineața înghețată, spre stația de metrou. Afară era ger și în aer mirosea a zăpadă. Savannah nu simțea frigul la fel de tare ca ea; după o călătorie cu metroul, cu mai multe întreruperi, Alexa era înghețată până la oase, când ajunse la birou.

Chiar când se îndrepta spre biroul lui Joe McCarthy, îl zări pe Jack, detectivul, însoțit de tânărul lui ajutor, luând-o în aceeași direcție.

— O întâlnire matinală? o întrebă Jack, știind deja răspunsul.

În ultimii șapte ani, lucrase de multe ori cu ea și o plăcea. Și-ar fi dorit să-i dea o întâlnire, dar părea prea tânără pentru el. Își cunoștea meseria și era genul de persoană care nu suporta prostia, iar Jack știa că procurorul districtual o aprecia. Cu trei luni în urmă, lucrase cu ea la cazul grav de violență. Obținuseră condamnarea. Alexa o obținea întotdeauna.

— Da, Joe mi-a trimis aseară un mesaj. Probabil că a aflat de toate cazurile de doi bani pe care le-am avut în ultimul timp. Am avut de-a face cu toți spărgătorii de magazine din New York, spuse Alexa strâmbându-se.

— Drăguț, râse el, și i-l prezentă pe Charlie, care o salută fără alte cuvinte.

Părea distrat, ca și cum se gândea în altă parte.

— Plăcută vacanța? o întrebă Jack în timp ce se apropiau de biroul procurorului districtual, apoi îi spuse lui Charlie să aștepte afară.

— Liniștită. Eu și fiica mea am stat acasă - mi-am luat o săptămână liberă. Eseuri pentru admiterea la facultate. Este ultimul an când mai stă acasă.

În glas i se simțea tristețea, dar zâmbi. Vorbea des despre fiica ei. El era divorțat, dar nu avea copii, și ar fi fost cât se poate de fericit să nu-și mai amintească de fosta nevastă. Cu douăzeci de ani înainte, se măritase cu partenerul lui, după ce îl înșelase timp de doi ani. Jack nu-și mai dorise niciodată să se însoare. Întotdeauna bănuise că și Alexa simțea la fel. Nu era o persoană urâcioasă, dar era preocupată numai de muncă și nu știa niciun suflet din departamentul de poliție care să fi avut vreodată o întâlnire cu ea. Bănuia că ieșise cu unul dintre asistenții procurorului districtual, cu cinci ani în urmă, dar, de obicei, ținea totul pentru ea și nu vorbea niciodată despre viața personală - în afară de fiica ei.

Alexa observă că polițistul care îl însoțea era tânăr și puternic. Privirea lui serioasă o făcu să zâmbească. Polițiștii tineri întotdeauna arătau așa.

Jack și Alexa intrară în biroul lui Joe McCarthy, în vreme ce Charlie rămase afară. Procurorul părea încântat să-i vadă. Era un bărbat arătos, cu origini irlandeze, cu o coamă bogată de păr alb, care era mereu puțin prea lung. Spunea că avea părul alb încă din facultate. Îi stătea bine. Purta jeanși și cizme de cowboy, un sacou vechi de tweed, tocit, și o cămașă tot de cowboy. Toată lumea știa că se îmbrăca în stil western chiar și la întâlnirile cu primarul.

— Ați discutat ceva în drum spre mine? Întrebă procurorul uitându-se la Jack, dar acesta scutură din cap. Nu voia să știrbească autoritatea procurorului districtual.

— Avem un caz nou? Întrebă Alexa cu interes.

— Da, după socoteala mea, reușim să-l ținem departe de presă încă o zi, până o să avem toate detaliile, le spuse în timp ce se așezau. Probabil că o să existe ceva scurgeri de informații chiar în după-amiaza asta, și o să înceapă nebunia.

— Ce fel de caz? Întrebă Alexa, iar fața i se luminează. Sper că nu un alt spărgător, completă ea, dezgustată. Nu știu de ce nu le dau marfa direct și s-o lase baltă. Urmărirea lor îi costă pe contribuabili mult mai mult decât face.

— Cred că, în cazul ăsta, banii contribuabililor vor fi folosiți mai bine. E un tip acuzat de viol și de crimă. Are patru victime la activ.

În timp ce vorbea, Joe McCarthy îi zâmbea lui Jack.

— Patru? se miră Alexa.

— Ucigaș în serie. Femei tinere. Am pus mâna pe individ. La început, n-a părut o pistă bună, dar pe urmă au apărut cadavrele, iar informațiile pe care le aveam au început să capete sens. O mică echipă operativă l-a urmărit din stat în stat în ultimele șase luni, dar n-au reușit să-l prindă asupra faptului. Tot ce aveam erau victimele, și nu exista nicio posibilitate să facem legătura între ele și el. Informatorul ne-a dat detalii din închisoare, dar n-a existat nicio dovadă care să-l țină pe tip mai mult de un an. Bănuiesc că băiatul nostru a călcat pe nervi pe cineva înainte să iasă de la pârnaie, așa că ne-au sunat. Tipul e foarte dur. N-am avut nicio probă solidă împotriva lui până săptămâna trecută, dar acum l-am prins cu două crime aproape sigure și, probabil, cu încă două. Trebuie să încercăm să găsim dovezi solide pentru toate patru. Asta e treaba voastră, le spuse lui Jack și Alexei, care îl ascultau cu interes.

Apoi menționa că Charlie McAvoy, puștiul de-afară, făcuse parte din grupul operativ care-l urmărise peste tot. Le mai spuse că suspectul trecuse granița dintre state,

ceea ce implicase și FBI-ul, dar Jack și Charlie îl arestaseră aseară.

— Toate cele patru victime sunt din New York, deci cazul este al nostru, le mai explică el.

— Cum îl cheamă? întrebă Alexa. Am mai avut de-a face cu el?

Nu uita niciodată o față sau un nume.

— Luke Quentin. A ieșit din închisoarea din Attica acum doi ani. A comis câteva jafuri în Nord. Nu l-am avut niciodată în tribunalul nostru, și niciun alt caz asemănător. La închisoarea din Attica, se pare că i-a spus cuiva că este amator de filme porno sado-maso și că îi place să le privească pe femei cum mor în timp ce fac sex, așa că voia să încerce și el când ieșea. E un tip cât se poate de periculos. Apoi îi zâmbi Alexei: E omul nostru.

Alexa făcu ochii mari și-i zâmbi la rândul ei. Se descurcase în cazuri grele și trimisese la închisoare indivizi care meritau să fie alungați pentru totdeauna din societate. Dar nu avusese niciodată de-a face cu un individ atât de periculos. Patru acuzații de viol și de crimă însemnau un caz important.

— Mulțumesc, Joe.

Știa că acest caz era o recompensă pentru ea.

— O meriți. Ești bună în ceea ce faci. Nu m-ai dezamăgit niciodată. În cazul ăsta, o să avem de-a face cu o grămadă de ziarști. Trebuie să fim atenți la toate detaliile. Nu vreau ca tipul să obțină amânarea procesului dintr-o greșală de-a noastră. Grupul operativ s-a străduit să adune date din toate statele pe unde a trecut. Dacă este cine credem noi că este, a făcut un măcel în ultimii doi ani. Are întotdeauna același mod de operare. Prima dintre victime a dispărut în chip misterios. Apoi am găsit cadavrele, dar nu am reușit în niciun fel să facem legătura între el și ele. Două dintre ele le-am descoperit săptămâna trecută și am avut noroc. McAvoy a intrat în camera lui de la hotel și a dat peste niște urme de noroi lăsate pe covor cu bocancii. Noroiul era amestecat cu sânge uscat, și acum așteptăm rezultatul de

la confruntarea probelor ADN. E un început. Avem încă două victime ucise exact în același fel. Violate și strangulate în timp ce făceau sex. Pe amândouă le-am găsit în East River, și firele de păr de pe covor se potrivesc. Asta înseamnă pentru noi patru victime. Oricum, voi o să aveți multă treabă. L-am însărcinat pe Jack cu investigațiile, iar tu preiei cazul, i se adresă Alexei. Prezentarea acuzațiilor în fața criminalului are loc la ora patru.

— Mai bine ne-am apuca de treabă, zise Alexa, îngrijorată.

Era nerăbdătoare să iasă din birou și să înceapă să citească dosarul. Voia să știe sigur câte acuzații îi puteau aduce în acea zi, cu toate că, mai târziu, când căpătau mai multe informații și mai multe dovezi de la medicii legiști sau când apăreau mai multe cadavre pe măsură ce se cercetau crimele nerezolvate, îi puteau pune în cârcă oricând și alte acuzații. Tot ce voia acum era să-l trimită în arest pe Luke Quentin. Pentru asta o plăteau contribuabilii. Iar ei îi plăcea ce făcea.

După câteva minute, părăsiră biroul procurorului districtual, care le ură succes. Charlie îi urmă, iar Jack îl trimise să verifice progresele făcute de laboratorul de criminalistică, cerându-i să se întoarcă mai târziu. Charlie aprobă din cap și dispăru.

— E un tip tăcut, comentă Alexa.

— E bun, o liniști Jack, și apoi se hotărî să-i împărtășească și câteva informații. E un caz dificil pentru el.

— Cum așa?

— Dacă ăsta e criminalul, înseamnă că el a ucis-o pe sora lui Charlie în Iowa, cu un an în urmă. A fost un caz foarte urât și după asta Charlie a intrat de bunăvoie în grupul operativ. A dus multe tratative ca să-i convingă să-l accepte, deși au considerat gestul lui ca pe o vendetă personală. Dar e un polițist grozav, așa că, până la urmă, l-au acceptat.

— Uneori nu e cea mai bună alegere, spuse Alexa, îngrijorată, în timp ce se îndreptau spre biroul ei. Dacă are de gând să ne ajute, trebuie să aibă mintea limpede. Nu vreau să interpreteze greșit informațiile sau să fie prea zelos pentru că vrea să-l închidă.

Nu-i plăcea deloc ce auzise. Voia ca tot ce era legat de cazul ei să fie perfect ilustrat, în așa fel încât verdictul de vinovăție pe care îl dădea să nu poată fi contestat. Și știa că îi stătea în putere să dea un astfel de verdict. Era necruțătoare în acuzații și meticuloasă în ceea ce făcea. Învățase asta de la mama ei, care fusese și ea tot avocat, și încă unul bun. Alexa se dusese la Facultatea de Drept abia după divorț. Se măritase imediat după liceu, cu primul și singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Și fusese îndrăgostită nebunește de el. Tom Beaumont era un băiat frumos din Sud, care absolvise Universitatea din Virginia și lucrase, mai mult sau mai puțin, la banca tatălui său din Charleston, unde spiritul Confederației era încă viu, în parte și datorită Uniunii Fiicelor Confederației, a cărei ramură locală era condusă de mama lui Tom, o doamnă în vârstă respectabilă. Tom era divorțat și avea doi băieței adorabili, unul de șapte și altul de opt ani. Se îndrăgostise imediat de ei, de Tom și de tot ce era legat de Sud. Era cel mai fermecător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Tom era cu șase ani mai mare decât ea și, spre încântarea lor, ea rămăsese însărcinată în noaptea nunții sau poate cu o zi înainte. Timp de șapte ani, totul fusese romantic, fusese cea mai fericită femeie din lume și o soție perfectă, dar apoi Luisa, fosta lui soție, se întorsese, după ce bărbatul pentru care îl părăsise murise într-un accident de mașină. Și Războiul Civil izbucnise din nou, iar de data asta Nordul pierduse; Luisa câștigase. Mama lui Tom devenise aliatul cel mai puternic al Luisei. Alexa nu mai avusese nicio șansă. Ca să rezolve problema, în perioada când Tom era tulburat din nou de prezența ei, așa cum fusese pe vremea când fuseseră colegi de facultate, Luisa rămăsese însărcinată. Mama lui Tom îi explicase că era de datoria lui să rămână

alături nu numai de Confederație, dar și de femeia care îi purta copilul, mama „băieților” lui. Tom fusese sfâșiat între cele două femei și, încercând să iasă din încurcătură, începuse să bea tot mai mult. La urma urmei, cu Luisa avea trei copii, iar cu Alexa, numai unul. Mama lui ținuse să-i reamintească asta și îl convinsese că, în realitate, Alexa nu se potrivise niciodată cu felul lor de viață.

Totul se petrecuse ca într-un film foarte prost – un coșmar în viața reală. Toată lumea din oraș nu vorbea decât despre asta și despre povestea lui de dragoste cu prima nevastă. Tom îi explicase că avea să divorțeze și să se însoare cu Luisa. Putea oare, în cele din urmă, să nu-și recunoască copilul? Îi promisese să rezolve problema imediat ce Luisa năștea, apoi ea ieșise din viața lui și părea că toată lumea o uitase, inclusiv Tom – toată lumea uitase că mai exista încă o nevastă și încă un copil. Alexa făcuse tot ce putuse să-i explice logic și să-i vorbească despre nebunia pe care era gata s-o facă, dar nu reușise să se opună valului. Tom era prea hotărât și insista că singura posibilitate era să se însoare cu Luisa, de dragul copilului. Era singura soluție.

Când plecase din Charleston, Alexa simțise că-i fusese smulsă inima din piept. De fapt, Luisa își mutase lucrurile în timp ce ea împacheta. Își luase fiica și inima zdrobită și se întorsese la New York, unde locuise un an la mama ei. Apoi divorțul venise și trecuse, iar Tom nu fusese în stare să-i explice de ce, dar îi spusese că cel mai bine era să lase lucrurile așa cum erau. Mai bine pentru el, pentru Luisa, pentru mama lui și pentru fetița pe care o născuse Luisa. Alexa și Savannah fuseseră alungate și se întorseseră în Nord, de unde veniseră – niște yankei.

Luisa îi interzicea lui Tom s-o aducă pe Savannah în Charleston, fie și în vizită. Controla din nou totul. Tom se ducea la New York să-și vadă fiica de câteva ori pe an, de obicei când avea treabă. Un timp, Alexa corespondase cu fiii ei vitregi, care, când ele plecaseră, aveau paisprezece și, respectiv, cincisprezece ani, și era îngrijorată pentru amândoi. Dar nu erau copiii ei, și simțea din scrisori cât

erau de sfâșiați între cele două mame. După șase luni, scrisorile lor deveniseră tot mai rare, și ea lăsase lucrurile cum erau. Apoi începuse Facultatea de Drept și încercase să-i alunge pe toți din inima ei. Pe toți, în afară de fiica ei. Era frustrant că nu putea împărți furia cu Savannah, și încercase să n-o facă, dar, chiar și la șase ani, copila simțise cât de tulburată era mama ei. De câte ori venea s-o vadă, tatăl ei era prințul fermecător care îi aducea cadouri. Dar, până la urmă, Savannah înțeleșese că nu era binevenită în viața tatălui ei. Nu avea resentimente față de el, dar, uneori, o întrista. Îi plăcea să-și petreacă timpul cu el. Era atât de plăcut când erau împreună! Slăbiciunea fatală care îl făcuse să se lase din nou prins în capcana Luisei nu se vedea când își vizita fiica la New York. Se vedea doar cât era de prezentabil, cât era de simpatic, de politicoș și de fermecător. Cu aspectul lui de star de cinema, era întruchiparea gentlemanului din Sud. Asta o cucerise pe Alexa, și tot asta și pe Savannah.

— Coloană vertebrală de vierme, i-ar fi spus Alexa mamei sale, când Savannah nu era prin preajmă. Un bărbat fără șira spinării. N-a fost ca-n filme?

Mama ei suferea pentru ea, dar îi amintea să lase deoparte răutatea, pentru că nu folosea nimănui și își rănea fiica.

— Nu are tată! o căina Alexa.

— Nici tu n-ai avut, îi reamintea mama ei, realistă.

Tatăl Alexei avusese un atac de cord pe terenul de tenis când ea avea cinci ani, cauzat de o anomalie congenitală de care nimeni nu știuse și pe care nimeni nu o bănuise. Mama ei se dovedise foarte curajoasă, se dusesse la Facultatea de Drept, exact cum făcuse și Alexa. Dar asta nu ținuse loc unei căsnicii reușite, așa cum nici Alexa nu avea, deși își dorise.

— Și totuși, te-ai descurcat foarte bine, îi amintea adesea mama ei.

Muriel Hamilton era mândră de fiica ei. Se descurcase cum nu se putea mai bine într-o situație grea, dar asta o

afectase, iar pentru mama ei era limpede. În afară de mama și de fiica ei, greu ajungea cineva până la sufletul Alexei. De la divorț, nu se întâlneau decât cu doi, trei bărbați. Un alt asistent al procurorului districtual, unul dintre investigatorii ei și fratele unei colege cu care era și prietenă - și, cu toți, o perioadă scurtă. În majoritatea timpului n-o interesau întâlnirile și își concentra atenția asupra lui Savannah. În rest, în afară de munca ei, de care era pasionată, n-o mai preocupa nimic.

Când plecase din Charleston, Alexa își făcuse un jurământ. Nimeni nu mai avea să-i frângă inima. Nimeni nu mai putea ajunge la sufletul ei. Îl încuiase într-un sîpet și nu ajungea acolo decât fiica ei. Niciun bărbat nu se va mai apropia de ea, din nou, ca s-o rănească. În jurul Alexei se ridica un zid înalt și singura care avea cheia de la poartă era Savannah. Era lumina vieții ei. Nu era un secret. Biroul era plin de fotografiile ei, și-și petrecea cu ea fiecare weekend și fiecare moment liber pe care îl avea. Era acasă cu ea în fiecare noapte. Partea grea avea să înceapă în toamnă, când Savannah pleca la facultate. Alexa încercase să-i sugereze cu delicatețe Universitatea din New York sau Barnard, dar Savannah voia să plece la școală departe. Așa că nu mai aveau de stat împreună decât nouă luni, în care să se bucure una de alta. Alexa încerca să nu se gândească ce se va întâmpla după aceea. Viața ei va fi goală. Savannah era tot ce avea și tot ce își dorea.

Alexa cerceta cu atenție dosarele pe care Jack le avea în legătură cu Luke Quentin, cazierul și lista victimelor pe care încercau să i le atribuie, împreună cu celelalte informații trimise de alte state. Îl urmăriseră luni întregi, și un polițist din Ohio stabilise o legătură între el și una dintre crime, nu zdrobitoare sau suficientă ca să-l aresteze, dar destul ca să fie motiv de îngrijorare. Nu existau probe care să dovedească crima, dar fusese în locul potrivit la momentul potrivit, așa cum se întâmplase de mai multe ori până atunci. Crima din Ohio fusese prima care îi făcuse să se gândească la faptul că el era omul lor. Dar nu aveau

destule probe ca să-l aresteze. Îl aduseseră pentru interogatoriu, apoi îl mai aduseseră încă o dată pentru un alt caz, din Pennsylvania, ceea ce nu avusese niciun rezultat. Iar el le răsese în nas. Abia cu două săptămâni în urmă, în New York, Charlie McAvoy a fost sigur că el era vinovatul, când, la început, găsiseră corpurile a două tinere, iar mai târziu pescuiseră din râu alte două cadavre. Era exact genul lui Quentin, și toate femeile muriseră în același fel - violate și strangulate. Nu existau alte semne de abuzuri fizice. Nu le înjunghiasse și nu le bătuse. Le violase și le strangulase în același în timp. Singurele răni pe care le aveau victimele lui, în afară de vânătăile de pe gât ca urmare a strangulării, erau tăieturile și zgârieturile căpătate după ce muriseră, când atacatorul le târâse. Tăieturile și zgârieturile fuseseră sursa de sânge de care era nevoie la laboratorul de criminalistică, pentru ADN.

Alexa citi și dosarele venite, cu o seară înainte, din alte state, întocmite până să fie arestat. Încercau să facă o verificare confruntând cele două surse - el și a douăsprezecea victimă. Fotografii fetelor care fuseseră omorâte îți tăiau respirația și semănau ciudat de mult cu cea în care era sora lui Charlie. În teanc exista și o fotografie a ei. Toate victimele aveau între optsprezece și douăzeci și cinci de ani, majoritatea blonde și arătând la fel. Fata drăguță din vecini, sănătoasă și tânără. Toate fuseseră violate înainte de a fi omorâte - vânătăile de pe gât arătau că toate fuseseră strangulate, sufocate în timp ce atacatorul le viola, ceea ce corespundea cu presupusa lui dorință de a da viață „filmelor porno sado” și de a omorî femei în timpul actului sexual. Toate tinerele aveau părinți și prieteni care le iubeau, frați și surori, iubiți sau logodnici a căror viață se schimbase pentru totdeauna odată cu moartea lor. Unele cadavre încă nu fuseseră găsite, dar cele mai multe, da. Unele dispăruseră pur și simplu, și nimeni nu știa cu siguranță că fetele muriseră, dar în computer apăreau ca posibile victime, semănând foarte mult cu celelalte. În total, incluzându-le și pe cele care nu

fuseseră găsite, erau nouăsprezece. Douăsprezece ale căror rămășițe fuseseră localizate. Încă șapte care nu fuseseră găsite.

Dacă el era autorul, Luke Quentin avea, evident, o afinitate pentru un anume tip de femeie. Și, dacă nu era, criminalului îi plăcea un anume gen de femeie, tânără, blondă, frumoasă, de obicei înaltă și subțire. Câteva dintre victime fuseseră, până-l întâlneră pe el, modele sau regine ale frumuseții, mândria comunității lor, fete tinere pe drumul spre o viață fericită și de succes. Nu agăța femei ușoare în baruri, nu omora târfe. Era violent și căuta de-a lungul mai multor state numai fete americane obișnuite - care lăseseră acum în urmă părinți cu inima zdrobită, șocați, distruși. Jack, Charlie și restul echipei de investigatori, precum și echipa operativă erau convinși că el era criminalul pe care îl căutau. Acum aveau nevoie de dovezi, iar sângele uscat și părul de pe tălpile bocancilor și de pe covor erau primul pas. Asta fusese prima lor lovitură norocoasă, dar era tot ce aveau. Un pas greșit din partea criminalului, un amănunt infim uitat și, dintr-odată, întregul castel din cărți de joc se prăbușise și le adusese omul.

Era greu de crezut că un singur individ putea omorî atâtea femei, dar se întâmplase. Pe lume existau oameni bolnavi. Era treaba lui Jack să-i găsească și a Alexei să-i închidă. Și, uitându-se la fotografia, știa că avea să-l aresteze pe Luke Quentin, dacă el era criminalul. Dacă așa stăteau lucrurile, Alexa avea să fie neobosită și nimic n-o va împiedica să-l aresteze.

Ar fi fost o modestă consolare pentru familiile care-și pierduseră fiicele. Știa că, în multe cazuri, rudele erau uimitor de indulgente, chiar vorbeau cu criminalii și îi iertau. Alexa nu înțelesese niciodată asta, cu toate că văzuse adesea că așa se petreceau lucrurile. Știa că orice i s-ar fi întâmplat lui Savannah, nu l-ar fi iertat niciodată pe cel care i-ar fi făcut vreun rău. N-ar fi putut. Numai gândul la asta și o făcea să tremure.

Jack și Alexa ajunseră devreme la ședința de prezentare a acuzațiilor, la trei și jumătate. Până atunci, Alexa citise toate dosarele importante și era la curent cu istoria lui Quentin. Îl privea cum îl aduceau în sala de judecată, în lanțuri și în salopetă portocalie. Era încălțat cu pantofi ușori de pânză, de la închisoare, pentru că bocancii îi fuseseră luați pentru probe la laboratorul de criminalistică, ca să se analizeze noroiul de pe ei.

Alexa îl privi traversând sala de judecată. Era un bărbat înalt, puternic, dar grațios. În momentul când îl văzu, o izbi aroganța cu care se mișca. Și fără să știe de ce, se gândi că inspira o ușoară atracție sexuală. Înțelegea de ce fetele erau atrase de el sau cum de reușea să le momească într-un loc izolat. Nu inspira teamă, arăta sexy, era frumos și atrăgător până când îl priveai în ochi și vedeai cât erau de reci. Erau ochii unui bărbat pe care nimic nu l-ar fi oprit. Ca avocat al acușării, Alexa mai văzuse de multe ori astfel de ochi. Luke discuta în șoaptă cu avocatul din oficiu care îi fusese repartizat, o femeie. Și Alexa îl văzu râzând. Nu părea să-l deranjeze deloc că se afla acolo, cu patru capete de acuzare, fiecare pentru viol și crimă. Crimă de gradul unu, cu premeditate. Aveau de gând să-i dea pedeapsa maximă și, când se va da sentința, dacă era condamnat, Alexa intenționa să-i ceară judecătorului să-l condamne pentru fiecare crimă în parte. Dacă depindea de ea - și spera să aibă un rol în asta - avea să-și petreacă următoarea sută de ani în închisoare. Dacă el nu pleda „vinovat”, procesul avea să fie unul lung și greu de judecat, dar, de obicei, indivizi ca el n-o făceau. Sfidau și nu aveau nimic de pierdut. În afară de timp și de banii contribuabililor nu aveau nimic de pierdut. În unele cazuri, beneficiau de circul făcut de presă. Luke Quentin nu părea câtuși de puțin agitat și, în timp ce judecătorul era așteptat să iasă din cabinet, se întoarse încet în scaun și o privi pe Alexa drept în ochi. A avea mâinile încătușate și picioarele în lanțuri, polițistul era lângă el, și ochii săi o sfredeleau pe Alexa, ca niște raze X. Alexa simți un fior rece pe șira spinării.

Când te uiți în astfel de ochi, te cuprinde groaza. După un moment, renunță să-i mai susțină privirea și-i spuse ceva lui Jack, care dădu din cap. Dintr-odată, nu mai era imposibil de crezut că Luke Quentin omorâse nouăsprezece femei sau poate chiar mai multe. Charlie McAvoy era și el în sala de judecată, holbându-se la Luke, dornic să-l omoare. Văzuse cadavrul surorii lui și ce-i făcuse criminalul. Nu mai voia decât să se facă dreptate. Lui Charlie nicio pedeapsă nu i se părea destul.

După ce judecătorul veni din cabinet, Alexa luă cuvântul în numele statului New York și prezentă acuzațiile. În timp ce le înșira, judecătorul aproba din cap. Avocata din oficiu vorbi în numele pârâtului și spuse că pleda „nevinovat” pentru fiecare cap de acuzare, așa cum era procedura standard. Asta însemna că Luke nu avea de gând să se recunoască vinovat și să pledeze pentru reducerea pedepsei. Era prea devreme. Nu se făcuse nicio încercare de stabilire a cauțiunii pentru vreunul dintre cele patru capete de acuzare de viol și de crimă, și Alexa declară că va cere marelui juriu să-l acuze. Câteva minute mai târziu, Quentin era condus înapoi spre ușa pe care intrau prizonierii și dus în arest. Chiar înainte de a părăsi încăperea, se întoarse și o privi din nou pe Alexa. Rânji la ea și apoi păși pe ușa deschisă de un alt polițist. Părea că o studiază. Era mai în vârstă decât el și de două ori mai în vârstă decât victimele lui, dar privirea lui spunea că putea s-o aibă oricând voia. Senzația Alexei era că, în prezența unui astfel de bărbat, nicio femeie nu era în siguranță. Era definiția noțiunii de „pericol social” și revoltător de plin de el. Nimic nu amintea de remușcare, de teamă sau măcar de îngrijorare. Părea un tip înalt, frumos, care avea lumea la picioare și care putea face tot ce voia.

Pentru că încă nu se făcuse nicio declarație, în sala de judecată nu existau ziariști, dar Alexa știa că, aproape imediat, presa se va năpusti asupra cazului. Când părăsi instanța, nu era în apele ei. Încă mai avea senzația că el o pipăia și că voia să-l lovească. Sentimentul nu o părăsi nici

atunci când, peste o oră, în biroul ei, își puse haina, ca să plece spre o altă sală de judecată. Curtea era încă în sesiune, iar judecătoarea tocmai admonesta un bărbat care se făcea vinovat de neplata pensiei alimentare pentru copil, în ultimele șase luni. Îl amenința că-l bagă la închisoare, iar el promitea că va plăti imediat.

Așteptă până ce Curtea declară ședința amânată și o urmă pe judecătoare în cabinet. Bătu și deschise ușa în timp ce judecătoarea își scotea roba. Era îmbrăcată într-o fustă neagră și un pulover roșu, și, la cei șaiszeci de ani ai ei, încă era o femeie atrăgătoare. Îi zâmbi imediat Alexei și veni s-o îmbrățișeze.

— Bună, iubito. Ce cauți aici?

Alexa nu știa, dar simțea nevoia să vină aici după acea după-amiază neliniștitoare în care îl întâlnise pe Quentin în sala de judecată.

— Am primit un caz important și am fost la ședința de prezentare a acuzațiilor. Tipul este atât de monstruos, încât m-a băgat în sperieți.

— Ce fel de caz? o întrebă judecătoarea cu interes.

— Un criminal în serie și violator. Se pare că vânează femei tinere, între optsprezece și douăzeci și cinci de ani. Avem nouăsprezece crime pe care încercăm să demonstrăm că le-a făptuit și patru aproape sigure, în New York. Sper să fim în stare să-l acuzăm și pentru celelalte, dar încă nu știm.

Ascultând-o, judecătoarea tresări. Era mama Alexei și judecătoare la tribunalul pentru familie.

— Doamne, mă bucur că nu am astfel de cazuri. M-ar îmbolnăvi. E și așa destul de rău să ai de-a face cu indivizi care, în loc să-și întrețină copiii, își cumpără Porsche. Pe unul dintre ei l-am obligat să-l vândă ca să plătească pensia alimentară fostei soții. Uneori, bărbații sunt niște nemernici. Dar ce-mi spui sună îngrozitor.

Lui Muriel nu-i plăcea ce auzea. Deloc.

— Numai uitându-mă la el, știind ce știu despre el, și tipul m-a speriat de moarte, recunosc Alexei.

În afară de mama ei, n-ar fi spus nimănui așa ceva. De obicei, nu avea astfel de reacții, dar aroganța lui Quentin și privirile agresive pe care i le aruncase chiar o speriaseră.

— Fii atentă, o avertiză Muriel.

— N-am de gând să rămân singură cu el, mami.

Alexa îi zâmbi. Îi plăcea faptul că, printre altele, puteau sta de vorbă despre munca ei. Când se întorsese de la Charleston, mama ei îi salvase viața. A ei fusese ideea ca Alexa să se ducă la Drept și, ca de obicei, avusese dreptate.

— L-au adus în sală cu cătușe și în lanțuri, o liniști ea, dar Muriel încă părea îngrijorată.

— Uneori, astfel de indivizi au prieteni. Dacă îl pui sub acuzare și îl trimiți în judecată, toată furia o să și-o concentreze asupra ta, avocatul acuzării. Dacă o faci, din punctul lui de vedere, tu ești cauza pentru care este el în închisoare. Și presa o să te mănânce de vie într-un caz ca ăsta.

Amândouă știau că avea dreptate.

— Nu pare să-i pese că e în arest. Iar tipului care a pierdut mașina Porsche probabil că puțin i-a păsat de tine.

O dată sau de două ori, în timpul unor cazuri complicate, Muriel fusese nevoită să aibă acasă un polițist care să-i ofere protecție. Auzind-o, Muriel râse. Apoi, Alexei îi veni o idee.

— Nu vrei să vii la cină mâine-seară?

Muriel păru încurcată.

— Nu pot. Am o întâlnire.

— Tu și Savannah. Nu mai pot să țin pasul cu niciuna dintre voi.

— Nu, dar nici nu încerci. Când ai avut ultima oară o întâlnire?

— În Epoca de Piatră. Când oamenii purtau măciuci și se acopereau cu blănuri.

Alexa o privi pe Muriel cu tristețe. Mereu aducea vorba despre asta.

— Asta nu e deloc bine. Trebuie să ieși mai mult sau măcar să iei masa cu prietenii.

Tot ce făcea Alexa era să muncească, și apoi să-și petreacă timpul cu Savannah. Asta o îngrijora pe Muriel.

— O perioadă n-o să am timp de ieșiri în oraș. Trebuie să pregătesc cazul.

— Întotdeauna găsești o scuză, o certă Muriel. Detest să ai astfel de cazuri. De ce nu-ți iei o slujbă decentă? o tachina maică-sa. Legislație fiscală, legislația proprietății, drepturile animalelor. Nu-mi place ideea că trimiți în judecată criminali în serie.

— N-o să mi se întâmple nimic, o asigură Alexa.

Nu era nevoie s-o întrebe pe Muriel cu cine avea întâlnire. Știa. Ea și judecătorul Schwartzman se vedeau de ani de zile, de când Alexa era la facultate. Înainte de asta, mama ei nu ieșise prea des. Era prea ocupată cu munca și să-și crească fiica. Acum, ea și Stanley Schwartzman ieșeau în oraș, la restaurant și la film, și, din când în când, evadau în weekend. Alexa știa că, de obicei, Stanley își petrecea la ea noaptea de sâmbătă. Niciunul dintre ei nu voia să se căsătorească, și relația funcționa de ani de zile. Era un bărbat drăguț, cu cinci ani mai mare decât Muriel, se apropia de pensie, dar era plin de viață și în formă. Avea două fete și un băiat mai mare decât Alexa și, uneori, plecau împreună în vacanțe.

Muriel își puse haina și părăsiră amândouă tribunalul. Tocmai începuse să ningă, așa că luară un taxi spre centru. Alexa își lăsă mama acasă și-și continuă drumul până la propria-i locuință. La capătul unei zile lungi, abia aștepta s-o întâlnească pe Savannah, și faptul că n-o găsi o făcu să se simtă dezamăgită. Gândindu-se la bărbați ca Luke Quentin, de care era plină lumea, și la cât de inocentă era Savannah pentru vârsta ei, un fior rece îi trecu o clipă pe șira spinării. Un gând înspăimântător. Dar aprinse lumina și-l alungă din minte. Privi prin cameră de jur împrejur și realizează că, la toamnă, când va veni acasă, va fi la fel, o casă goală și tristă. Nu voia să se gândească acum la cum o să

fie, nici să vorbească despre asta. În timp ce Alexa stătea gânditoare și tristă, Savannah sună și o anunță că venea acasă devreme. Nu voia ca mama ei să fie îngrijorată, așa că prietenii o aduceau acasă. Convorbirea fu pentru Alexa un semn că totul era neschimbat. Luke Quentin se afla în arest, acolo unde îi era locul. Și Savannah încă făcea parte din viața ei de fiecare zi. Cu un mic oftat de ușurare, Alexa se așează pe canapea și deschise televizorul. La știrile de seară se vorbea despre povestea lui Luke Quentin. Și se difuza o imagine cu Alexa părăsind sala de ședințe după prezentarea acuzațiilor. Nici măcar nu-l văzuse pe fotograful care luase imaginea. În reportaj asistenta procurorului districtual era prezentată ca având la activ condamnări în cazuri importante. Când își văzu imaginea de la televizor, singurul lucru la care se gândi a fost că părul îi arăta îngrozitor. Nu era de mirare că nu mai avusese o întâlnire de ani de zile și, când schimbă canalul și văzu din nou aceeași imagine, izbucni în râs. Circul mass-media începuse.

capitolul 3

În timp ce Alexa stătea singură în camera întunecoasă, privind prin oglinda falsă fixată în perete, Luke Quentin era condus în camera spațioasă, aflată de cealaltă parte. Jack Jones și Charlie McAvoy îl așteptau instalați la o masă lungă. Celălalt ofițer care îl arestase, Bill Neeley, era și el acolo, alături de alți doi polițiști, pe care Alexa îi mai văzuse, dar nu știa cum îi cheamă. Era prezentă întreaga echipă de investigatori, precum și câteva persoane din grupul operativ care ar fi trebuit să lucreze cu ei mai târziu, dar, pentru moment, erau implicați polițiștii principali. Era luni dimineață și toată lumea părea odihnită după weekend.

Așa cum se întâmplase și la prezentarea acuzațiilor, Quentin era în lanțuri și cu cătușe, și părea calm și stăpân pe sine. Polițistul îi scoase cătușele imediat ce se așeză, și Luke îi privi pe bărbații aflați la celălalt capăt al mesei.

— Are cineva o țigară? întrebă el, cu un zâmbet indolent.

Fumatul în camera de interogatoriu nu mai era permis, dar Jack se gândi că putea fi un instrument util ca să-l facă pe Quentin să se simtă în largul lui. Aprobă din cap și-i dădu un pachet de țigări și o cutie de chibrituri. Quentin scoase un chibrit și-și aprinse o țigară. Alexa auzea cu greu ce se vorbea, așa că stătea în întuneric, atentă și încordată. Voia ca interogatoriul să meargă bine. Quentin trase lung din țigară, slobozi un vâlătuc de fum, apoi se întoarse exact spre locul unde stătea Alexa, ca și cum era conștient de prezența ei, o putea simți și știa exact unde se afla ea, fără să întrebe. De după oglinda neagră prin care nu se vedea decât într-o direcție, ochii lui ca de gheață îi întâlneau pe-ai ei, după care îi trimise un mic zâmbet răutăcios, numai pentru ea. Știa aproape sigur că era acolo. Cuvântul care-i veni în minte Alexei era „insolent”. Nu era sigură dacă privirea lui însemna o mângâiere sau o palmă, dar le simțea pe amândouă. Se îndreptă în scaun și, fără să-și dea

seama, întinse mâna după o țigară. Nu era nimeni acolo care s-o vadă. Trăgea din când în când câte un fum și-l privea cu atenție pe Quentin.

— Spune-ne unde-ai fost în ultimii doi ani, îi ceru Jack, pe un ton egal. În ce orașe, în ce state?

Știa exact unde fusese în ultimele șase luni, dar Jack voia să vadă dacă suspectul le spunea adevărul. Iar el le spuse adevărul. Se apucă să le turuie numele orașelelor, orașelor și tuturor statelor pe care le știa și ei.

— Ce-ai făcut acolo?

— Am lucrat. Mi-am vizitat amicii pe care-i știam din închisoare. Nu sunt eliberat condiționat. Pot să fac orice doresc, spuse sigur pe el.

Jack îl aprobă dând din cap.

Știa că lucrase ca muncitor, că descărcase marfă și că muncise la una dintre fermele de stat unde strânsese recolta timp de câteva săptămâni. Faptul că era voinic îl avantaja să-și găsească mereu de lucru. Pe victime nu le avantajase, ba chiar le costase viața. Știa asta foarte bine. Quentin era arogant, dar nu exista nicio urmă de violență în comportamentul lui, și, după câte știa ei, nici în închisoare, nici înainte nu avusese un istoric legat de violență. Luke era considerat un tip pașnic, dar, dacă era atacat, răspundea provocării. Odată, în timp ce încerca să despartă două bande rivale, fusese înjunghiat, dar nu făcea parte din nicio bandă cunoscută și rămăsese independent.

În închisoare se știa despre Quentin că făcea jogging. Alerga atât pe stadion, cât și în curte. Și continuase să alerge și după ce îl eliberaseră. Adesea îl urmăriseră prin parcuri și, de cele mai multe ori, în locurile unde găsiseră victimele, dar încă nu puteau să-l aresteze pentru asta. Nu existau martori ai crimelor. Faptul că alergia în același parc cu victimele nu însemna că acestea muriseră de mâna lui. Nu se găsisese nicio picătură de spermă în cazul nici uneia dintre femei, ceea ce însemna că folosea prezervativ sau că avea vreun soi de infirmitate care, poate, îl determina să violeze. Dacă el era criminalul, o făcea perfect.

Quentin era arogant, dar nu fanfaron. Le răspundea la întrebări și nu adăuga nimic în plus. Le susținea privirea și, din când în când, se uita spre oglinda prin care Alexa îl privea cu o expresie serioasă. Fără să-și dea seama, până în acel moment fumase o jumătate de duzină de țigări.

— Știți că n-am făcut-o eu, spuse Quentin după un timp, privindu-l fix pe Jack, râzând la el.

Își întoarse ochii spre Charlie, desființându-l dintr-o privire.

— Băieți, voi nu aveți nevoie decât de cineva pe care să dați vina, ca să vă faceți o imagine. Jucați teatru pentru presă.

Întâlnindu-i privirea, Jack decise să renunțe la întrebările de rutină. În ochii lui nu se citea nici vinovăție, nici frică, nici măcar îngrijorare. Singurul lucru care se vedea era disprețul. Luke râdea de ei, ca de niște proști. Nici măcar nu-l năpădise sudoarea, așa cum se întâmpla adesea cu suspectii. Luminile făceau ca aerul din cameră să se încingă. Toți polițiștii transpirau din greu, în timp ce Quentin arăta grozav. Dar ei erau îmbrăcați în haine de stradă și aveau veste antiglonț, în timp ce el purta o salopetă subțire și se simțea în largul lui.

— În noroiul de pe bocancii tăi s-a găsit sânge, îi zise Jack, calm.

— Și ce-i cu asta? Quentin părea total indiferent. Am alergat în fiecare zi. Nu mă uit pe jos când alerg. Alerg în fiecare zi prin noroi, rahat de câine, excremente umane. Puteam să alerg și prin sânge. Nu mi-ați găsit sânge pe mâini.

Și nu-i găsiseră nici pe haine. Verificaseră deja tot ce-i aparținea. Era sânge numai în noroiul de pe pantofi. Și era posibil să spună adevărul, deși destul de improbabil.

— Niciodată n-o să mă prindeți. Și, dacă asta e tot ce aveți, acuzațiile nu țin. Știți asta la fel de bine ca mine. Trebuie să vă străduiți mai mult. Sunteți în rahat, o știți. Arestarea nu e legală.

— O să vedem. Nu poți conta pe asta, continuă Jack cu o încredere pe care de fapt n-o simțea.

Aveau nevoie de probe mai solide pe care să le folosească în acest caz. Dovezile erau suficiente ca să-l aresteze, dar nu și ca să-l condamne. Dacă mai apăreau câteva piste, sperau să capete și alte probe. Poate se va prezenta un alt informator, deși Quentin nu părea genul care să se confeseze. Era mult, mult prea deștept pentru asta. Și mai erau probele de la laboratorul de criminalistică, pe care le așteptau ca să-l înhațe.

Interogatoriul continuă câteva ore - îl întrebară despre locurile pe unde fusese, despre ce făcuse, pe cine cunoștea, pe cine întâlnise, despre femeile cu care ieșise, despre hotelurile unde stătuse. Asta dovedea că se aflate în orașele în care fuseseră omorâte femeile, dar mai departe nu exista nimic concludent, care să facă legătura între el și victime. Firul pe care-l aveau era subțire, dar până acum era destul de bun și sperau ca laboratorul criminalistic să le ofere mai multe date cu ajutorului ADN-ului.

— Trebuie să dovediți al dracului de multe, nu doar că am alergat în același parc.

Dar, pentru moment, dovezile erau sângele și părul. Până și Luke știa.

Cât dură interogatoriul, nu se pomeni niciun cuvânt despre pasiunea lui pentru filmele porno sado. Încă nu voiau să dezvăluie informația. Îi propuseră să-i cheme avocatul din oficiu, dar Quentin spuse că nu-l interesează. Nu-i era frică de polițiști și considera că avocații din oficiu erau o prostie, întotdeauna prea tineri și prea naivi, și cea mai mare parte dintre tipii pe care îi apărau erau, oricum, condamnați. Faptul că astfel de indivizi erau vinovați nu era relevant pentru el. Și nici avocata pe care i-o repartizaseră nu era mai bună. Lucrase în biroul avocaților din oficiu doar un an. Îi era indiferent. Își imagina că nu va exista niciodată un proces și, din lipsă de dovezi, aveau să-i dea drumul. Nu

puteau dovedi nici cea mai neînsemnată faptă, iar sângele de pe bocanci nu era o probă suficientă.

Sângele tuturor celor patru victime provenea de la zgârieturile căpătate în contact cu pământul, când fuseseră violate sau târâte, și de la una dintre tăieturile de pe brațul unei victime. Rana care produsese sângerarea nu fusese cauza morții. Toate erau goale când le violase și le omorâse, dar și când le găsiseră polițiștii. Întotdeauna criminalul le scotea hainele și nu se străduia să le îmbrace din nou după ce le omora. Primele două fete fuseseră găsite acoperite de pietrișul din parc, și fuseseră dezgropate de un câine. Celelalte două fuseseră aruncate în râu și nu fusese ușor să le târască până acolo, dar criminalul găsisese o metodă, fără să fie observat. Cadavrele din celelalte state fuseseră găsite aruncate ca de obicei – unele fete încă nu fuseseră descoperite, însă erau aproape sigur moarte. Dispăruseră – adesea în timp ce făceau jogging în parcuri, dimineața, foarte devreme, sau noaptea – nu se mai întorseseră niciodată. Criminalul părea că preferă zonele de câmpie pentru întâlniri. O fată din Midwest dispăruse de la o fermă, avea doar optsprezece ani, și părinții spuneau că avea obiceiul să facă autostopul spre oraș, dar cunoștea pe toată lumea pe câteva mile în jur. De data asta, era clar, o luase un străin. Așteptaseră luni întregi, sperând să primească vești de la ea sau să afle că fugise cu vreun tânăr frumos; era puțin cam sălbatică, dar era o fată frumoasă. Nu mai auziseră nimic de ea, iar cadavrul fusese găsit pe un câmp după câteva luni, când un buldozer săpase în zonă. Murise la fel ca toate celelalte – violată și strangulată.

Îl interogară trei ore bune și apoi îl trimiseră din nou în celulă. Quentin ieși din încăpere fără să se grăbească, fără să se uite înapoi. În drumul lui nu se uită nici în direcția Alexei. Când se adunară cu toții în biroul ei ca să discute despre cele auzite, Alexa era la fel de obosită ca detectivii și polițiștii. Nu le oferise nimic, cu excepția confirmării locurilor pe unde umblase, pe care oricum le știau, și o

grămadă de nume, dintre care cele mai multe nu le foloseau la nimic, doar indivizi pe care îi întâlneau pe drum, cu care luase cina, lucrase sau umblase prin baruri. Știa cum să se ferească de necazuri, cel puțin aparent. Nu fusese niciodată arestat după ce fusese eliberat din închisoare. Nu avea un trecut legat de droguri, cu excepția marijuanei pe care o consumase în închisoare. Îi plăceau tequila și vinul ieftin, dar așa cum îi place fiecărui puști de liceu, iar ei nu violează și nu strangulează femei. Nu era o crimă să bei țării ieftine, iar cei care-l cunoșteau spuneau că-și putea bea liniștit licoarea, pentru că nu era un bețiv recalcitrant, care să se bată în baruri. Era rece și calculat, își respecta regulile și își controla fiecare mișcare pe care o făcea. Tot așa se comportase și în timpul interogatoriului.

— Nu i-au scăpat prea multe, spuse descurajat unul dintre tinerii polițiști.

— Nici nu mă așteptam, zise calm Jack. E mai deștept decât. N-are de gând să ne acorde încredere sau să ne conducă unde vrem. Trebuie să construim cazul precum cei trei purceluși când și-au ridicat casa: pai cu pai, crenguță cu crenguță, cărămidă peste cărămidă. N-o să ne fie ușor. Ca să-l înhățăm va trebui să ne descurcăm singuri și să ne punem osul la treabă.

Alexei îi plăcu imaginea și, când ceilalți părăsiră biroul, zâmbi.

— Deci, tu ce crezi? îl întrebă deschis pe Jack, când rămăseră singuri.

Amândoi erau conștienți de faptul că, până atunci, Quentin nu avusese un trecut marcat de crime violente. Dar după ultima perioadă petrecută în închisoare, își schimbase modul de operare, și Alexa era convinsă că el era făptașul - echipa operativă îl urmărise și-l studiasse luni întregi.

— Cinstit? Cred că e vinovat. Băieții mei susțin că el le-a omorât pe toate, poate chiar mai multe decât știm. Dar cred că va trebui să muncim din greu ca să-l prindem. E

vinovat. Tot ce avem noi de făcut este să adunăm dovezi, și apoi tu poți să-ți faci meseria.

Alexa aprobă din cap, căci era de acord cu el. Nu era floare la ureche, dar, dacă era vinovat, ea nu-și dorea nimic mai mult decât să pună mâna pe el – și credea că era vinovat. Avea aceleași presimțiri ca Jack, dar Quentin era alunecos ca un șarpe și avea să le fie greu să-l prindă. Dovedea toate semnele caracteristice unui sociopat, ale unui bărbat care putea comite crime odioase și care rămânea indiferent și senin. Evident, nu era speriat și nu avea remușcări. Poate va avea mai târziu.

— Vrei să luăm masa împreună, pentru o indigestie garantată? se oferi Jack. Putem să vorbim despre caz sau nu, cum vrei. Eu mai trebuie să rumeg ce ni s-a spus de dimineață. Uneori mai descopăr câte ceva ulterior, când mai reflectez la ce-am aflat. Pare lipsit de importanță, dar, în esență, se dovedește un fir care poate duce la altceva.

De-asta era atât de bun în ce făcea, se concentra pe cel mai mic amănunt și, până la urmă, merita. Așa se întâmplase cu fiecare caz la care lucraseră împreună. Era cel mai bun investigator pe care îl aveau, iar ea era cea mai bună asistentă de procuror districtual.

— Sigur. Trebuie să mă întorc la ora două pentru o întâlnire. Mă pregătesc pentru ședința cu marele juriu.

Asta urma să aibă loc peste două zile, și Jack avea s-o însoțească. Voia să fie bine pregătită. În lipsa unor probe solide, zdrobitoare, argumentele ei de a-l trimite pe Quentin la proces trebuiau să fie cât mai documentate, mai bune și mai convingătoare. Arma crimelor încă nu exista. Dar era la fel de pricepută în ce făcea cum era și Jack.

O porniră împreună de-a lungul străzii spre fast-foodul pe care amândoi îl detestau, dar unde mergeau în fiecare zi. Alexa încerca să-și ia mâncare de-acasă, dar de obicei pleca mult prea în grabă ca s-o facă, așa că fie răbda de foame toată ziua, fie mânca porcării de la automate. Ori își sacrifică stomacul la fast-food. Era îngrozitor, dar era cel mai apropiat loc cu mâncare de clădirea în care lucrau. Toți

erau de acord că trebuie să fii mort de foame sau sinucigaș ca să mănânci acolo. Mâncarea era grea, grasă și fie prăjită peste măsură, fie periculos de nefăcută. De obicei, Alexa încerca să se descurce cu o salată, care părea să presupună un risc minim. Lui Jack îi plăcea un meniu mai bărbătesc și lua specialitatea zilei, care era mortală.

Comandară ruladă de carne și piure de cartofi cu salată Cezar, care părea fleșcăită și plină de zeamă.

— Doamne, cât urăsc mâncarea de-aici! mormăi ea când începu să mănânce, iar el se strâmbă.

— Da, și eu la fel. De-asta mănânc aici cel mult o dată la două și, uneori, la trei zile. Nu am niciodată timp să mă duc în altă parte.

După ce divorțase, cu ani în urmă, începuse să-și petreacă cel mai mult timp la muncă, uneori și în weekend. Nu avea nimic altceva de făcut și spunea că munca îl ferește de neplăceri. Alexa avea aceeași teorie în ceea ce o privea.

— Amândoi muncim prea mult, comentă ea, strâmbându-se la salata fleșcăită care părea veche de săptămâni și, probabil, așa și era.

— Ei, ce mai e nou? Cum stai cu viața amoroasă? o întrebă el dezinvolt.

O plăcea, dintotdeauna o plăcuse. Era deșteaptă, muncea mult, era dură când trebuia să fie, chiar nemiloasă, dar era și onestă, și bună, și realmente o persoană plăcută și frumoasă. Era greu să găsească ceva care să nu-i placă la ea, în afară de faptul că era puțin cam slabă pentru gustul lui și nu se prea ocupa de păr. Îl purta întotdeauna strâns la spate, în coc, cu toate că bănuia că în pat trebuia să fie lung și lucios. Încerca să nu se gândească la asta și să-și aducă aminte că și ea era unul dintre „băieții” cu care lucra. Ea se purta ca atare și părea că nu vrea – nici de la el, nici de la oricine altcineva – decât relații de prietenie. Suferise prea tare din pricina căsătoriei și a trădării bărbatului ei. Îi spusese cândva povestea. Era chiar mai urâtă decât a lui.

— Presupun că glumești, nu? Zâmbi când îi răspunse la întrebare. Cine are timp de viață amoroasă? Am un copil și un serviciu cu normă întreagă. E destul.

— Unii oameni par să se descurce cu mai mult de-atât. Chiar se duc la întâlniri, se îndrăgostesc și se căsătoresc sau așa cred.

— Probabil că sunt drogați, răspunse Alexa, dând deoparte salata. Îi era de-ajuns. Deci ce crezi despre cazul nostru? Crezi că-l prindem pe vinovat?

— Așa sper. Sunt al dracului de sigur că trebuie să încercăm. E la fel de rece ca victimele. Cred c-ar omorî aproape orice femeie pe care ar pune ochii, dacă ar putea ieși cu ea și dacă ar avea ocazia.

— Ce te face să gândești așa?

Alexa era fascinată de comentariile lui, avea încredere în judecata lui - dintotdeauna avusese. Rareori dădea greș. Probabil că așa era și de data asta.

— Din câte știm, nu are un trecut marcat de crime și de violențe, și înainte de nebunia asta n-a omorât niciodată pe nimeni.

Făcea pe avocatul diavolului pentru amândoi.

— Asta nu înseamnă decât că a fost bun până a făcut-o. Nu știi de ce cred așa. Dar am mai văzut indivizi ca el, și ai văzut și tu. Recî ca gheața și morți pe dinăuntru. Sunt ca niște automate, nu ființe umane. Este sociopatul clasic - de obicei toți sunt deștepți, exact ca el. Cei mai periculoși tipi dintre toți. Te omoară la fel de repede cum îți dau mâna. Poate n-a ucis pe nimeni când era tânăr, dar sunt convins că ar face-o acum. Poate că ceva în el s-a scurtcircuitat în ultimul timp, cât a fost în închisoare. Cred că este bolnav, un pui de cățea cu minte bolnavă, și o să ne facă să ne dăm sufletul pentru banii pe care-i câștigăm. Și-a acoperit foarte bine urmele. Nu știi dacă avem noroc cu sângele de pe bocancii lui. Sociopații nu fac de obicei astfel de greșeli. Poate s-a crezut prea grozav și, sigur, n-a știut că-l urmărim.

Asta reieșise clar din interogatoriu, dar nu-i spusese. Îl lăsaseră doar să vorbească, să vadă ce spune.

— La dracu', sper să-l prindem, zise Alexa incitată.

Nu dorea nimic mai mult. Voia să-l bage la închisoare.

— Și eu la fel, o aprobă el.

— Mi se face rău când văd chipurile fetelor. Sunt toate atât de tinere și de frumoase! Seamănă cu fiica mea.

În timp ce spunea asta, îi trecu un fior pe șira spinării. Nu se mai gândise la asta, dar semănau. Savannah era exact genul lui. Dar, din fericire, el era în siguranță în arest și nu hoinărea prin lume. Pentru moment.

— Apropo, ea ce mai face? o întrebă Jack, schimbând subiectul.

O știa din fotografiile de pe biroul Alexei și o întâlnise o dată sau de două ori la sediu. Era o fată frumoasă, exact ca mama ei.

— Se pregătește pentru facultate. Aș vrea să se ducă la Princeton, măcar e în New Jersey. Mă tem foarte tare să nu intre la Stanford. Nu vreau să plece prea departe. Când o să plece, viața mea o să fie pustie.

O aprobă și citi tristețea pe fața Alexei. Era prea tânără ca să renunțe la viața ei pentru un copil.

— Poate ar trebui să te mai gândești. Încă ai timp să faci ceva pentru tine.

— Poftim? Aud asta tocmai de la un tip care muncește la fel de mult ca mine? Oi fi avut eu ultima întâlnire în Epoca de Piatră, dar ceva îmi spune că a ta a fost cu milenii mai înainte.

La răspunsul ei, el izbucni în râs.

— Greșești, lasă-mă pe mine! Pentru mine e prea târziu. La vârsta mea pot să mai ies fie cu femei tinere care vor un copil, și eu nu vreau, fie cu femei de vârsta mea care sunt furioase, caustice și urâsc bărbații.

— Și nu există cale de mijloc?

Alexa se întreba dacă urmărea ceva. Știa că și ea era caustică din cauza lui Tom și a bărbaților, în general. Își jurase să nu mai aibă încredere în niciun bărbat, și nu avea,

nici măcar în aceia cu care ieșea, chiar și rar. Ridicase în jurul ei ziduri înalte.

— Nu, recunosc Jack. Târfe. Dar sunt prea econom ca să cheltui banii pe sex.

Râseră amândoi, el plăti masa, și Alexa îi mulțumi.

— Nu spune că nu te-am dus în cel mai bun local. Dacă e valabilă teoria că pentru o cină bună trebuie să ți-o tragi, probabil că tu ar trebui să-mi dai un șut în fund pentru masa de prânz. Cum reacționează stomacul tău după salata aia? Te simți rău?

— Nu încă. De obicei, mi se face rău după jumătate de oră.

Circulau nenumărate glume despre fast-food, dar era exact atât de rău pe cât se spunea. Toți polițiștii jurau că mâncarea de la închisoare era mai bună, și probabil că așa și era.

Se întoarseră pe jos spre clădire, și Jack îi promise s-o țină la curent cu ultimele noutăți legate de Quentin. Presa dovedea un interes maxim pentru el și toți erau nevoiți să fie foarte atenți cu declarațiile. Reporterii încercaseră deja să-i ia un interviu Alexei, dar ea refuzase. Lăsa asta în seama procurorului districtual.

Alexa își petrecu restul după-amiezii în întâlniri, lucrând la dosarele pentru juriu și termină treaba mai devreme ca de obicei, la ora șase. Mama ei și judecătorul Schwartzman veneau la cină și, când ajunse acasă, Savannah tocmai băgase un pui la cuptor. Era frumoasă și proaspătă, iar după-amiază jucase volei. Era în culmea fericirii că învinseseră echipa școlii rivale. De câte ori putea, Alexa încerca să se ducă la meciurile ei, dar nu reușea atât de des pe cât i-ar fi plăcut. Se simți din nou surprinsă de asemănarea dintre fiica ei și victimele lui Luke Quentin. Asta făcea ca moartea tuturor acelor tinere să i se pară mult mai dureroasă.

— Cum merge cazul cu criminalul în serie? o întrebă Savannah, în timp ce-și făceau de lucru în bucătărie.

Alexa pregătea o salată, după ce pusese cartofii în cuptorul cu microunde. Muriel și Stanley Schwartzman trebuiau să apară într-o jumătate de oră. Până era gata cina, puteau sta de vorbă, așa cum făceau de obicei.

— Merge bine, îi răspunse Alexa. Peste două zile am audierea cu marele juriu. Tu cum te descurci cu eseurile? Ai mai terminat vreunul? Vreau să le văd înainte să le trimiți, îi aminti, cu toate că Savannah scria eseuri excelente, iar notele și rezultatele ei erau pe măsură. Putea să intre oriunde. Alexa se ocupase de ea, și Savannah era o fată strălucită.

— Am terminat pentru Princeton și Brown. Mai am pentru Stanford și Harvard. Nu cred că reușesc la niciuna dintre ele, e prea greu. Ar fi bine să intru la George Washington. Sau la Duke.

Plecarea la facultate încă i se părea ceva ireal, ca un vis, era foarte emoționată. Avea de gând să vorbească despre asta cu tatăl ei când plecau la schi.

În timp ce Alexa și Savannah stăteau de vorbă la masa din bucătărie, pregătind cina, se auzi soneria. Sosiseră Muriel și Stanley. Acesta din urmă era un bărbat frumos, distins, dinamic, în pofida vârstei, și exact cum ar trebui să arate un judecător. Era serios, conservator, dar avea un ascuțit simț al umorului și ochi strălucitori.

Puiul era delicios și se prefăcură cu toții că nu observă cartofii prea făcuți. Conversația era animată - cele trei generații de femei se simțeau întotdeauna bine împreună, iar lui Stanley îi făcea plăcere să fie în compania lor. Alexa îi amintea de cele două fiice ale lui, iar Savannah, de nepoata favorită, care avea aceeași vârstă și locuia la Boulder, unde se distra foarte bine. Discutară despre candidaturile lui Savannah și despre un caz hazliu de care Stanley auzise de curând, un proces intentat de un bărbat care-și dăduse în judecată colegul de serviciu pentru că strănuta constant spre el și îl îmbolnăvisese. Cazul fusese respins din lipsă de premeditare sau de daune evidente și nici nu se acordaseră despăgubiri.

— Din când în când merită să te întrebi dacă n-a înnebunit toată lumea, concluzionă el, în timp ce termina înghețata din farfurie. La ce-ai lucrat zilele astea, Alexa?

— La un caz important, un criminal în serie, răspunse Muriel în locul ei, impresionată.

— Astfel de cazuri sunt întotdeauna dificile. Produc multă tulburare emoțională. Luni de zile m-au chinuit.

Alexa a aprobat din cap. Așa începea să i se întâmple și ei. Cunoștea în cel mai mic amănunt fața fiecărei fete moarte. Știa totul despre viețile lor. Mult mai puțin știa însă despre acuzat, despre modul cum operase, când și unde, ce-l făcea să acționeze, dar avea să ajungă ea și acolo. Întotdeauna ajungea.

— Urăsc situațiile când fata mea are astfel de cazuri, se vaită Muriel în timp ce ducea farfuriile la chiuvetă și ajută să fie puse în mașina de spălat.

Îi plăcea să vină la Alexa la cină, întotdeauna se simțea bine și se relaxa. Iar lui Stanley îi făcea plăcere s-o însoțească. Aveau o relație agreabilă și gusturi comune. Dar, în acest moment al vieții lor, nu era destul ca să vrea să se căsătorească. Era însă suficient ca să-și petreacă mult timp împreună și să vorbească la telefon în fiecare zi. Uneori, lua masa la el sau la ea.

— Întotdeauna mă tem ca acuzații să nu fie prea periculoși și să aibă prieteni la fel de periculoși afară.

— E vreun semn în privința asta? întrebă Stanley preocupat, dar Alexa negă dând din cap.

— Nu. E-n regulă.

Nu peste mult timp, vizita luă sfârșit. Alexa și Savannah se duseră în camerele lor. Savannah își petrecu restul serii vorbind cu prietenii la telefon, iar Alexa, cercetând dosarele până când adormi pe pat, îmbrăcată. Savannah veni să-i spună noapte bună, îi luă ușor hârtiile din mână, o acoperi cu o pătură și stinse lumina. Nu era ceva neobișnuit. În multe nopți, mai ales în plin proces, Alexa adormea așa. Savannah o sărută, dar Alexa nu se mișcă. Torcea încetișor, în timp ce Savannah zâmbea și închidea ușa.

- LUMINILE SUDULUI -

capitolul 4

A doua zi, după cina cu mama ei, Alexa primi vești bune despre caz. Ultimul raport – cel mai amănunțit – legat de ADN, stabilea definitiv că probele de sânge uscat de pe bocancii lui Luke se potriveau cu probele prelevate de la două dintre femei, iar firele de păr proveneau de la celelalte două victime – o potrivire perfectă. Alexa primi vestea ca pe un adevărat dar, pentru că, acum, investigatorii puteau face legătura dintre criminal și cele patru femei. Cum ajunseseră acolo sângele și firele de păr era treaba lor să dovedească. Dar era o probă solidă, venită chiar la timp ca s-o prezinte juriului a doua zi. Vestea i-o dădu Jack la telefon și, când auzi noutățile, Alexa se luminează. Mai erau multe teste de făcut, și mai concludente, dar informația pe care o aveau acum era sigură. Luke Quentin era în mare încurcătură. Așa cum era corect, Alexa o sună pe avocata apărării și o puse la curent cu noutățile, ceea ce n-o încântă deloc pe aceasta din urmă.

— Chiar crezi că poți face proba credibilă? o întrebă.

Alexa o cunoștea și o plăcea, cu toate că era încă foarte tânără.

— Da, cred, zise ferm Alexa.

— Nu ai prea multe dovezi cu care să mergi mai departe.

Asta era foarte adevărat.

— Am patru femei moarte și un ucigaș care are deja condamnări la activ, un criminal în serie, am sânge și fire de păr ale victimelor pe bocancii lui. Nu i s-au lipit pe tălpi când lua masa la McDonald. Susține că i s-au lipit de tălpi în timp ce făcea jogging în parc. Dar n-a alergat prin locul unde s-au petrecut patru crime diferite. Așa că o să merg mai departe cu aceste argumente. Spune-mi dacă vrea să pledeze „vinovat”.

— Nu cred că vrea, răspuse avocata apărării, tristă.

Nu se aștepta la nimic bun în acest caz. Uciderea a patru femei ar fi întors opinia publică împotriva lui și, din câte

observase până acum, clientul ei nu avea remușcări și era extrem de sigur pe el. Juriul avea să-l urască din clipa în care va păși în sală. Avea să facă tot ce-i stătea în putere, dar amândouă știau că avea mari șanse să piardă. Și, oricum, lui Quentin nici prin cap nu-i trecea să pledeze „vinovat”. Avea de partea lui timpul, dar și foarte multe de pierdut. Dacă era condamnat, urma să-și petreacă restul vieții în închisoare. Nu se punea problema să le dea o mână de ajutor. Ca să-l condamne, vor fi nevoiți să muncească din greu.

— Mulțumesc că m-ai pus la curent, îi spuse Alexei, apoi închise și se întoarse la treabă.

Pentru întâlnirea de a doua zi cu juriul, Alexa era pregătită impecabil, ca întotdeauna. Audierea se ținea la tribunalul din Manhattan, unde își avea biroul. În acea dimineață, Jack o luă de-acasă și o conduse în centru într-o mașină de poliție fără însemne. Audierea se făcea fără public și tot ce se știa era că se ținea în cel mai mare secret. Erau prezenți în sală Alexa, ca reprezentantă a cabinetului procurorului districtual, Jack, în calitate de anchetator-șef, acuzatul, avocata lui și jurații. În cadrul audierii se stabilea dacă existau suficiente dovezi pentru o acuzare destul de solidă încât acuzatul să fie ținut în arest preventiv înainte de proces. Alexa știa că ar trebui să fie prezenți optsprezece dintre cei douăzeci și trei de membri ai marelui juriu - cu doi mai mult decât era nevoie pentru a-l condamna. Cel puțin doisprezece ar trebui să voteze pentru acuzare și, evident, spera că o vor face. În drumul spre centru nu vorbiră prea mult; era devreme. Quentin va fi însoțit la tribunal de patru gardieni, pentru cazul în care încerca să scape. Avocata din oficiu se va întâlni cu el acolo. Avea dreptul să depună o moțiune ca să împiedice convocarea juriului, dar nu o făcuse. Existau prea multe dovezi împotriva clientului ei pentru ca moțiunea să fie plauzibilă.

Jack și Alexa urcau în grabă treptele tribunalului, mergând spre încăperea unde se afla marele juriu, exact în

momentul în care Quentin era escortat în tribunal pe la o intrare separată. Atât ea, cât și Jack mai fuseseră acolo de multe ori și, de fiecare dată, cu rezultate bune. Se întâmpla rar ca acuzațiile Alexei să fie respinse. Toate documentele și moțiunile erau în ordine. Era un caz în care nu voia nicio eroare de procedură.

Se așezară amândoi la masa de consiliu alocată biroului procurorului districtual, în timp ce avocata din oficiu se așeză la masa aflată de cealaltă parte, și Luke Quentin fu introdus în încăpere. Văzându-l îmbrăcat în costum, Alexa se miră. Habar n-avea unde i-l găsisse avocata din oficiu, dar arăta bine. Se întreba dacă nu era chiar al lui. Destul de improbabil. Tipul îi aruncă Alexei o privire, dar de data asta fără să-i zâmbescă. Ochii lui o sfredeleau ca un burghiu de lumină intensă, care îi străpungea inima. După ce o privi cu ostilitate, își întoarse privirea. Alexei nu-i era greu să-și imagineze că exact aceeași privire avusese și când le violase și le omorâse pe fete. Acum nu mai avea nicio îndoială în privința cazului.

Marele juriu se adună repede și ascultă dovezile expuse de Alexa. Nu era niciun martor care să le respingă. În încăpere nu erau decât ei. Jack le furniza și el suficiente dovezi care să susțină acuzația, fără să dezvăluie niciun secret important. Spuse apoi că investigațiile continuau în alte state în legătură cu alte cincisprezece potențiale victime, ancheta era în plină desfășurare, dar existența celor patru victime găsite până acum era certă. Jurații discutară un timp cu acuzatul, îi puseră câteva întrebări despre locurile unde fusese și-i aduseră la cunoștință dovezile medico-legale găsite împotriva lui, le mulțumiră tuturor pentru participare, declarând că-și vor face cunoscută decizia mai târziu, în timpul zilei, după ce votau. Dar, așa cum putea vedea oricine se afla în sală, Alexa își dădu seama după chipurile lor că vor vota pentru acuzare. Cu patru femei moarte și sângele lor găsit pe încălțările lui Luke Quentin, opțiunea nu putea fi alta.

— Atâta tevatură pentru un nimic, îi zise Jack, în timp ce se întorceau în birourile lor de la etaj. Acum, la muncă.

Alexa îl aprobă și se despărțiră în tăcere, gândindu-se fiecare la ce avea de făcut. Povara era acum pe umerii anchetatorilor, care trebuiau să-i ofere dovezile de care avea nevoie ca să câștige cazul. Avea totală încredere în ei.

După-amiază târziu, Alexa primi un telefon din partea juriului. În cazul Quentin, acuzația era de patru violuri și o crimă de gradul unu. Era un început bun. Alexa știa că luna care va veni va fi din ce în ce mai stresantă, pe măsură ce vor demonstra cazul. Îi dădu telefon avocatei apărării și o întrebă dacă accepta un proces rapid, așa cum propunea ea. Joe McCarthy era de acord cu Alexa că interesul public era cel mai bine servit dacă acuzatul era judecat cât mai repede și trimis în arest. Avocata apărării recunoscuse faptul că nu avea în vedere o astfel de situație. Deci, stabili un termen pentru luna mai, ceea ce le lăsa un răgaz de patru luni. Vineri seara, după ce-și aranjă toate dosarele, își făcu ordine pe birou și puse roțițele justiției în mișcare, Alexa plecă.

Pentru cină, ea și Savannah comandară pizza; apoi Savannah ieși cu prietenii, iar Alexa își scoase dosarele din servietă și se apucă de lucru. Acum, când cazul Quentin era programat în mai, știa că, pentru ea, nu va mai exista viață socială în lunile care urmau, dar, oricum, nu avea una.

Cum Savannah avea planuri cu prietenii tot weekendul, Alexa se simțea liberă să lucreze fără vreo urmă de vinovăție. În sfârșit, duminică după-amiază își găsiră timp să verifice împreună eseurile scrise de Savannah pentru facultate. Era gata și ultimul.

— Sună bine, îi zise Alexa, zâmbindu-i mândră.

Ca de obicei, Savannah terminase la timp.

— Pune-le în plicuri și trimite-le.

Savannah încuviință și luară plicuri, timbre și scriseră adresele birourilor de admitere. Alexa se oferă să le pună chiar ea în cutia de scrisori, pentru că simțea nevoia să ia

puțin aer. Nu mai ieșise din casă de vineri după-amiază și lucrase din greu tot weekendul.

Tocmai se pregătea să iasă din apartament când zări un plic care fusese strecurat pe sub ușă. Îl ridică și observă că scrisul de mână, ascuțit și stângaci, părea al unui copil.

— Ce-i asta? Întrebă mai mult pentru sine.

Îi era adresat lui Savannah și fusese adus personal. Intră în camera lui Savannah și i-l dădu.

— Se pare că ai primit o scrisorică de amor de la un copil, o tchină, gata să iasă din cameră, dar Savannah îl deschise și-l citi, confuză.

Epistola propriu-zisă era scrisă pe computer și tipărită. Dacă fusese scrisă de un copil, era unul care avea computer, dar, în ziua de azi, mulți copii aveau.

Când îi dădu scrisoarea mamei sale, fără un cuvânt, Savannah părea oarecum enervată. Scria: „Te iubesc și îți doresc trupul.”

— Bine, lucrurile par destul de clare. Ai idee de la cine este?

Biletul nu era semnat, și Savannah negă dând din cap.

— E ciudat, mami. E înfricoșător. Pare un obsedat sexual.

— Sau un admirator secret. Câtă vreme n-a venit prin poștă, mă întreb dacă nu e cineva din clădire. Fii doar atentă când intri și când ieși, și nu intra singură în lift cu vreun tip pe care nu-l cunoști.

Era un sfat bun.

— De ce mi-ar scrie cineva un astfel de bilet?

— Pentru că pe lume există o grămadă de nebuni, iar tu ești o fată foarte frumoasă. Trebuie doar să fii atentă și isteță și totul o să fie bine.

Alexa încerca să ia lucrurile ușor și coborî să pună la poștă plicurile pentru facultate. Nu voia să recunoască de față cu fiica ei că era la fel de îngrijorată. Se gândi la faptul că mama ei o avertizase că trebuia să fie deosebit de atentă în timpul procesului lui Quentin și-i amintise că oameni ca el aveau prieteni afară, chiar dacă ei erau ținuți la loc sigur, în închisoare. Deocamdată, Quentin nu dădea

semne că avea prea mulți prieteni sau că avea vreunul în New York. Unii dintre amicii lui din închisoare le spusese anchetatorilor că era un lup singuratic.

Întrebat de Alexa, portarul negă faptul că le-ar fi lăsat cineva o scrisoare, ceea ce o făcu să se întrebe cum procedase cel care trimisese biletul, ca să-l facă să ajungă la Savannah. Dar mult mai important era cine scrisese scrisoarea și de ce. Când se întoarse, încercă să se arate mai puțin supărată decât era, dar recunoscu faptul că era preocupată. Calmă, puse scrisoarea într-o pungă de plastic. În timp ce împărțeau mâncarea chinezească pe care o comandaseră, Savannah aduse din nou vorba de scrisoare.

— M-am mai gândit la scrisoare, mami. Chiar cred că e ciudat și nu pare genul de lucruri care ar putea fi scrise de un copil, deși, după plic, așa pare. Copiii nu scriu astfel de lucruri.

— Probabil că un copil foarte inhibat ar putea. Vreun băiat care te admiră în secret, de la distanță, și-a schimbat scrisul pe plic ca să nu bănuiești cine e. Nu cred că e mare lucru. Oricum, nu e niciun pericol, dar trebuie să fii atentă.

Alexa încerca să facă pe grozava.

— Așa cred și eu, răspunse Savannah, terminând un rulou de primăvară. Dar încă mă sperie.

— Da, și pe mine. De fapt, e jignitor. Și eu locuiesc tot aici, dar nimeni nu e îndrăgostit de mine și nici nu-mi spune că-mi dorește trupul.

Savannah râse, dar, în realitate, Alexei nu-i plăcea deloc că un necunoscut îi trimisese o astfel de scrisoare fiicei ei. Era mult mai tulburată decât lăsa să se vadă.

Fără să-i spună nimic fetei, Alexa ascunse în geantă punga de plastic cu scrisoarea și, a doua zi, o duse la laboratorul criminalistic. Tehnicianul ei preferat, un tânăr asiatic, care de obicei îi dădea repede rezultatele în cele mai mici amănunte, era acolo.

— Cine a scris-o? îl întrebă direct, întinzându-i punga de plastic cu plicul în ea, ceea ce îl făcu să râdă.

— Vrei să-ți spun culoarea părului și numărul de la pantofi? Sau ce marcă de jeansi poartă?

— Vreau să știu dacă e bărbat, femeie sau copil.

Temerea ei era că nu fusese scrisă nici de un băiat bolnav de dragoste și, poate, nici de un bătrân obscen. Sentimentul ei era că fusese scrisă ca s-o enerveze pe ea, și reușise.

Când scoase plicul din pungă de plastic, cu mănuși de cauciuc, îl privi făcând ochii mici, apoi îi zâmbi.

— Lasă-mă câteva minute. Dacă nu termin ce am de făcut, băieții de la narcotice mă omoară. Te caut într-o oră. Presupun că vrei să verific și amprente.

Ea aprobă dând din cap.

— Mulțumesc.

Îi întoarse zâmbetul și apoi o porni pe scări, către birou. Așa cum promisese, el o sună după o oră.

— OK, e gata.

Așa cum făcea întotdeauna, Jason Yu rezolvase problema.

— Bărbat adult, mână sigură, așa că are, probabil, între douăzeci și treizeci de ani. American. Probabil educat la o școală catolică, așa că poate e preot, chicoti el.

— Foarte nostim.

— Scrisul cu mâna dreaptă a fost modificat, cu stângăcie, ca să pară scrisul unui copil, dar nu e. Și nu sunt amprente pe hârtie. Probabil că a folosit mănuși de cauciuc. Amenințare cu moartea? Întrebă preocupat.

Nu era ceva neobișnuit ca polițiștii și adjuncții procurorului districtual sau chiar apărătorii din oficiu să primească astfel de amenințări. Indivizii care ajungeau în închisoare erau furioși atât pe avocați, cât și pe judecători, iar polițiștii care îi arestau erau pe primul loc. Făcea parte din meserie.

— Nu, nimic din toate astea. Un fel de scrisoare de dragoste adresată fiicei mele, nu mie.

— Și vrei să afli cine e iubitul?

— Nu are un iubit. E o scrisoare anonimă scrisă de un individ care spune că-i vrea trupul. Lucrând la cazul

Quentin, sunt un pic cam neliniștită în legătură cu tipii care umblă după fete. Probabil sunt doar paranoică, dar există un astfel de puști în blocul nostru.

— Nu strică niciodată să verifici, o liniști el. M-am apucat chiar acum să cercetez probele ADN trimise de tine. Cum am ceva nou, îți trimit.

— Mulțumesc, Jason, spuse încă o dată și închise.

Misterul admiratorului secret al lui Savannah nu era rezolvat, dar cel puțin știau acum că era un bărbat, și nu un copil. Așa cum spunea Savannah, o scotea din sărite. Convingerea Alexei era că în spatele afacerii nu putea fi decât Luke Quentin, dar el nu avea de unde să știe că ea avea o fată. Totuși, cineva scrisese biletul. Și dacă Luke făcuse cumva să fie urmărită sau dacă intrase pe Google pe computerul din închisoare și descoperise că ea avea o fiică, obținuse informația de care avea nevoie și putea pune un cunoscut să-i scrie lui Savannah o scrisoare care să o sperie; sau poate că o urmărise și văzuse că avea o fată. Nu știa cum putuse aranja așa ceva, dar știa că el era convins că juriul n-o să-l condamne, cu toate că o făcuse. Inevitabil, pe ea o acuza pentru asta, și privirile pe care i le aruncase cu cele câteva ocazii când îl văzuse avuseseră rolul s-o tulbure, ca să-i arate cine era șeful și că pentru el nu era altceva decât un obiect de plăceri sexuale ca oricare alta. Aroganța lui, care nu trecea neobservată, se împletea cu o sexualitate pregnantă. Și Alexei nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea deloc. Și mai ales nu-i plăcea ca aceste lucruri să fie orientate spre fiica ei. Iar dacă trimisese biletul, fusese ca s-o sperie pe Alexa și nimic altceva, să-i arate cât de lung era brațul lui și că putea s-o aibă chiar și din închisoare.

— Ce s-a întâmplat?

Jack intră în birou și rămase uimit de expresia întipărită pe fața ei.

— De ce?

— Îți citesc în ochi dorința de-a ucide pe cineva.

— Nu, nu în ai mei. Poate în ochii acuzatului nostru. Eu sunt doar îngrijorată.

— De ce?

Se așează pe scaunul de lângă biroul ei.

— Savannah. La sfârșitul săptămânii am primit o nenorocită de scrisoare anonimă de la un tip care spune că îți dorește trupul. Probabil că sunt paranoică, dar mă întreb dacă nu cumva Luke Quentin e cel care a trimis pe cineva s-o aducă. Verifică registrul, vezi dacă a venit cineva să-l viziteze și pune să-l cerceteze.

— Sigur, o liniști Jack. Dar probabil că nu e el. Nu e atât de prost. Am petrecut de curând încă două ore cu el și e un tip deștept. Ce sens ar avea să poftească la fata ta? Sau să trimită scrisori anonime care să te sperie? Este în arest, și ultimul lucru pe care vrea să-l facă acum este să dea cu ochii de tine și să te calce pe nervi. Ești un adversar prea puternic și ești în avantaj. Nu cred că e omul tău. Pare mai mult o întâmplare. E o fată frumoasă. Oricine putea scrie scrisoarea.

— Cred că ai dreptate. Sunt doar enervată. Și nu-mi place ca cineva să-mi urmărească fata.

Văzând-o atât de înverșunată, ca o leoaică apărându-și puiul, Jack zâmbi.

— E speriată?

— Nu chiar. Dar ne-a enervat pe-amândouă.

— Probabil e doar un puști care o place. La vârsta asta, băieții fac chestii prostestii. De fapt, la orice vârstă.

— Jason Yu a spus că tipul are între douăzeci și treizeci de ani.

— L-ai întrebat?

Jack părea mirat. Analiza scrisului de mână la laboratorul criminalistic i se părea o măsură extremă.

— Ești îngrijorată, spuse el, în timp ce Alexa aproba din cap.

— Am vrut să fiu sigură, să știu cu cine avem de-a face. Așa că e un bărbat, nu un copil. Dar probabil că asta tot nu înseamnă nimic.

— O să verific înregistrarea vizitelor lui Quentin. Dar, dacă se mai întâmplă, anunță-mă.

Ea aprobă din cap și el o puse la curent cu interogatoriul de dimineață. Nimic nou. Dar li se trimiseseră primele rezultate ale ADN-ului lui Quentin din celelalte state ca să verifice dacă exista vreo potrivire. Mai târziu, după-amiază, îi zise Alexei că acuzatul nu primise niciun vizitator, așa că era puțin probabil ca scrisoarea trimisă lui Savannah să fie ideea lui. Alexa nu-și dădea seama dacă se simțea ușurată sau nu. Dacă nu era Quentin, atunci cine era?

Două zile mai târziu, Jack o vizită din nou la birou. Alexa avea o zi proastă. Nimic nu mergea, tocmai vărsase cafeaua pe birou, udase hârtiile și fusta cea nouă era o nenorocire.

— La naiba! bombăni pentru sine, în clipa când el intră, radiind.

— Necazuri?

— Nu, doar că am vărsat cafeaua pe mine.

Încerca să salveze hârtiile de pe birou. Fusta era distrusă.

— Ce s-a întâmplat?

El trânti un dosar pe porțiunea uscată a biroului.

— Bingo!

— Bingo? Despre ce e vorba?

Fusese o dimineață încărcată și se gândise la o mie de lucruri în același timp.

— Probele s-au potrivit în Iowa și Illinois. Trei victime aveau sub unghii păr de la Quentin. Deci acum avem șapte. Cred că e un început. Au comparat probele obținute în urma violurilor, care au fost strânse de legiști în fiecare caz și păstrate cu grijă.

— Sfinte Sisoe!

Era în culmea fericirii și supărată în același timp. Supărată pentru familiile victimelor, dar încântată că-l aveau pe criminal în spatele gratiilor.

— Ni le vor trimite să le includem în procesul de aici sau îl extrădăm ca să fie judecat acolo, după procesul nostru?

Temerea lor cea mai mare era că FBI-ul le va lua cazul, pentru că Luke trecuse granița dintre state. Alexa voia să

păstreze cazul, așa cum doreau și Jack, și procurorul districtual.

— Nu am ajuns atât de departe cu discuția.

Până acum îl prinseseră cu crime în trei state. Dar lucrurile aveau să se complice. Erau implicate mecanisme și tehnici legale. Apoi fața lui Jack se întunecă.

— Una dintre victime este sora lui Charlie și în primul rând asta l-a făcut să se implice în caz. Dar o să-i fie greu acum, știind cu certitudine.

— I-ai spus?

— Nu încă, dar o s-o fac. Tocmai m-am gândit să-l scot din caz. E mult prea implicat personal. I-a pus zgarda, e destul.

În vocabularul polițiștilor, „zgardă” însemna arest.

— Cred că ar trebui să-l scoți. Nu vreau să clacheze la tribunal și să ne arunce cazul în aer. Ori să-și piardă mințile și să-l împuște pe individ. Avem destulă bătaie de cap și fără asta.

— E un polițist bun. N-o să-și piardă mințile. Doar că nu vreau să-l supăr mai mult decât este deja.

Alexa îl aprobă și, pentru o clipă, se bucurară că erau gata să răzbune încă trei victime la proces. Era tot ce mai puteau face acum pentru fete și pentru familiile lor.

Dar mai târziu, după-amiază, când Jack îi vorbi lui Charlie despre caz, acesta se arătă hotărât să nu renunțe și-l imploră pe Jack să nu-l elimine din echipă. Fusese implicat în investigație încă de la început, și contribuția lui la strângerea informațiilor pentru echipă fusese decisivă. Faptul că Jack și asistenta procurorului districtual credeau că se putea pierde la tribunal îi rănea sentimentele. Se alăturase de bunăvoie echipei de la început și făcuse dezvăluiri complete în legătură cu sora lui. Fusese observat de aproape și, până acum, nu făcuse nicio gafă.

— Ce fel de polițist crezi că sunt? Un nebun? N-am de gând să trag în nenorocit, cu toate că mi-ar plăcea. M-am spetit muncind ca să-l aduc pe tip în fața justiției și l-am adus. Am fost unul dintre primii care l-au suspectat. Și,

printr-un noroc neașteptat, l-am prins aici, ceea ce l-a adus în jurisdicția noastră. Jack, nu poți să mă scoți din caz.

Lacrimi de dezamăgire îi luceau în ochi. Voia s-o facă pentru sora lui. Până când n-a citit data nașterii fetei pe formularele trimise de poliția din Iowa, Jack nu și-a dat seama că erau gemeni. Charlie venea din Iowa, cu toate că se mutase de ani de zile la New York.

— În regulă. Dar dacă lucrurile devin prea complicate pentru tine, te eliberez. Sau, dacă ți se pare prea stresant, pleci singur.

— Nu sunt stresat, zise Charlie calm. N-am urât niciodată atât de mult pe cineva în viața mea. E altfel.

Jack îl aprobă, dar, amintindu-și cum îl izbise Charlie pe Quentin cu fața de asfalt de-i spărsese nasul, în seara când îl arestaseră, spera că era bine ce făcea.

— Am de gând să te las în echipă, dar nu vreau să rămâi singur cu el la interogatoriu și nici nu vreau să vă aflați față în față. E clar?

Charlie îl aprobă.

— E prea mult și pentru nervii tăi, și pentru ai mei. De acord?

— De acord.

Apoi Charlie părăsi biroul, rumegând informația pe care o bănuia de luni de zile, dar de care nu fusese sigur până acum. Luke Quentin o violase și o strangulase pe sora lui geamănă. Așteptă să ajungă acasă, după care se întinse în pat și izbucni în lacrimi. Nu erau decât la început, drumul era lung. Erau încă primele zile și aveau mult de tras, dar, într-un fel sau altul, cazul îi afectase pe toți și avea să fie mult mai rău.

capitolul 5

Ultimele zile din ianuarie zburau, și Alexa era ocupată până peste cap. Primiseră dovada legăturii dintre Quentin și cinci victime din Pennsylvania și încă una din Kentucky, despre care încă nu știuseră nimic. Cu femeile din Iowa și Illinois, aveau acum treisprezece victime violatate și ucise. Acuzațiile erau incluse în cazul lor, prin înțelegere cu celelalte state, fapt publicat de presa din întreaga țară.

Alexa făcu o scurtă declarație pentru media, dar refuză orice comentariu. Nu voia să facă sau să spună ceva greșit. Cazul era mult prea important. Și, în diferite state pe unde călătorise Luke, se discuta de încă douăsprezece victime. Povestea căpăta caracter național, iar Alexa avea permanent întâlniri cu detectivi din alte state. Jack adunase informațiile, iar ea se ocupa deja de pregătirea procesului. În sfârșit, la începutul lui februarie, Alexa își găsi timp să ia cina cu mama ei, după program.

— Pari obosită, observă Muriel, privind-o îngrijorată.

— Până se pune totul pe roate e tot mai greu. Mai am doar trei luni până la proces.

Stătea până la trei dimineața în fiecare noapte, citind legea precedentului judiciar și luând notițe.

— Mă rog, măcar nu te epuiza. Ce face Savannah? Are vreo veste de la facultate?

— Nu până în martie sau aprilie, răspunse Alexa cu un oftat. Săptămâna viitoare pleacă la schi cu tatăl ei. Asta, dacă el apare. De cele mai multe ori îi trage clapa. Probabil că o s-o facă din nou, zise Alexa iritată.

Îl detesta pentru că o dezamăgea pe Savannah, care îl ierta întotdeauna. Faptul că o rănise pe ea i se părea destul.

— Poate că de data asta n-o păcălește, comentă Muriel, calmă. Sper să n-o facă.

— De ce? Întrebă Alexa, privind-o exasperată.

Își ura fostul soț, ura tot ce reprezenta el și tot ce le făcuse. Le alungase din viața lui din slăbiciune. Îi fusese mai ușor să cedeze în fața mamei și a fostei soții decât să rămână cu ele. Iar ea detesta viermele în care se transformase.

— De ce speri că n-o păcălește? insistă Alexa, dintr-odată furioasă pe mama ei.

— Pentru că e bine pentru ea să-și vadă tatăl, cel puțin din când în când. Îl iubește. Tu poți să-l urăști, și te înțeleg, nici eu nu-l plac pentru ce ți-a făcut. Dar este tatăl ei, Allie. Realitatea, cu toate imperfecțiunile și slăbiciunile ei, e mai bună decât o plăsmuire.

Auzind-o, Alexa zâmbi. Nu-i mai spusese „Allie” de ani de zile. Dar, pentru Muriel, Alexa încă era un copil, așa cum era acum Savannah pentru ea și va fi întotdeauna.

— Poate ai dreptate, zise Alexa, dându-se bătută. Dar eu am crescut fără tată. Asta nu m-a ucis. Iar Tom nu e decât un nenorocit.

— O să-și dea seama și singură. Dă-i timp.

— Cred că știe deja totul, dar îl iubește oricum.

— Lasă lucrurile așa cum sunt. Are nevoie să-l iubească. Cel puțin, pentru moment.

— Întotdeauna o supără faptul că nu vreau să-l văd. Nu l-am văzut de zece ani și sper să nu se mai întâmple niciodată.

— Vine la absolvire, în iunie?

— Am rugat-o să nu-l invite, zise Alexa vinovată. Spune că m-a avertizat de patru ani și că își dorește ca el să vină la absolvirea liceului, continuă ea, zâmbind trist. Cred că nu am de ales. Ia lucrurile astea în glumă, iar eu încerc să nu comentez prea mult, dar știe ce simt în legătură cu el. Între noi nu există secrete.

— Trebuie să renunți, concluzionează Muriel calmă, iar Alexa o privi mirată.

— De ce? Ce importanță are dacă-l urăsc?

— Te otrăvește. Și, dacă nu renunți și nu încetezi să-l urăști, nu vei avea niciodată o relație decentă cu un alt bărbat.

Alexa strânse din dinți.

— Mai vezi cum stau lucrurile după treizeci, patruzeci de ani. Poate până atunci fac Alzheimer.

Muriel nu mai comentă, și Alexa se întoarce acasă la Savannah, care stătea întinsă în pat și se uita la televizor.

— Ce mai face bunica? Întrebă fata, aproape adormită.

Își terminase lecțiile și toată seara și-o petrecuse singură, în liniște.

— Bine. Îți transmite dragostea ei.

Alexa se duse să-și pună haina în dulap și văzu plicul strecurat pe sub ușă. Nu-l observase când intrase. Cu grijă, îl apucă de un colț. Același scris de mână, de copil, ca prima dată. Nu-i spuse nimic lui Savannah și, după ce-și puse o pereche de mănuși de cauciuc din sertar, îl deschise. Scria: „Știu unde ești în fiecare moment al zilei. Privește în jur. Poți să mă vezi. Ești o fată frumoasă.” Nu exista nicio amenințare, dar indiferent cine era cel care scrisese biletul, voia ca ea să știe că era urmărită, și anume de un bărbat care o dorea. Speriată, îngrozită de fapt, Alexa puse scrisoarea într-o pungă de plastic, exact cum făcuse și cu prima.

Nu suflă niciun cuvânt, se duse în camera ei și închise ușa. Îl sună pe Jack pe mobil, el îi răspunse imediat, iar ea îi povesti despre scrisoare. Alexa o păstra cu grijă în punga de plastic.

— Nici măcar nu știi dacă e adevărat. Poate că e numai cineva care încearcă să fie drăguț sau doar s-o sperie. Dar dacă o urmărește vreun individ, asta nu-mi place deloc.

A urmat o tăcere lungă la capătul firului, dar, în cele din urmă, Jack a recunoscut că și pe el îl deranja.

— Să-ți dau un polițist care s-o însoțească? O poate duce la școală.

Alexa detesta s-o sperie pe Savannah, dar știa că nu avea de ales, conștientă fiind că, acceptând cazul Quentin,

va avea parte de amenințări. Dar nu se aștepta ca cineva să o terorizeze pe Savannah. Nu erau niște amenințări directe, dar oricum, reprezentau un pericol. Și dacă erau puse la cale de Luke Quentin, faptul că exista un fost condamnat, un criminal, care o urmărea pe Savannah era și mai înspăimântător. Nu putea dovedi, dar chiar și cea mai vagă posibilitate îi făcea rău.

— Încă nu i-am spus despre scrisoare, dar presupun că o să-i spun. Mulțumesc, Jack. Vreau un polițist să-o însoțească. Era speriată pentru Savannah, nu pentru ea.

— Nicio problemă. Nu mai fi îngrijorată. Probabil că nu are nicio legătură cu Quentin, dar paza bună trece primejdia rea. Cine știe cu ce nenorociți are el legături!

Indiferent pe cine cunoștea sau cu cine avea legături, individul fusese în închisoare.

Alexa se hotărî să n-o sperie pe Savannah înainte de culcare și-i spuse de bilet de-abia la micul dejun. Savannah se strâmbă.

— E îngrozitor. Tipul e bolnav.

— Da, este. Aseară l-am sunat pe Jack Jones și i-am povestit. Este gata să-ți dea un polițist în civil ca să te ducă la școală, să fii în siguranță în caz că cineva chiar te urmărește. Prefer să fiu prudentă în privința asta. Poate fi o farsă, dar nu vreau să-mi asum riscul.

Cazul la care lucra nu făcea altceva decât să-i aducă aminte cât de periculoși erau unii bărbați.

Savannah se întristă instantaneu.

— E foarte plictisitor, mami. Câtă vreme voi fi nevoită să am un polițist cu mine?

— Să vedem dacă îți scrie din nou. Ar putea dura până după proces.

Până când afla dacă scrisorile erau opera lui Quentin sau nu, voia ca Savannah să fie supravegheată și în afara oricărui pericol.

— Asta înseamnă trei luni! țipă Savannah. Poate chiar patru!

Știa destul de multe despre munca mamei sale ca să-și dea seama că procesul putea dura o lună și că avea să fie un proces greu, cu treisprezece victime, dacă nu chiar mai multe.

— Mai bine nu mă mai duc la școală decât să arăt ca o proastă cu un polițist după mine în fiecare zi.

— Nu poți să nu te duci la școală. Așa că las-o baltă, îi spuse Alexa, bucuroasă că pe Savannah o supăra mai tare prezența polițistului decât eventualul pericol.

Încă argumenta când, cinci minute mai târziu, se auzi soneria și din ușă le zâmbi un băiat frumos, cu păr negru și ochi mari, căprui, cu o șapcă de baseball și jachetă. Se prezentă ca fiind ofițerul Lewicki, dar le ceru să-i spună simplu, Thad. Îi zâmbi lui Savannah care se holbă la el, în timp ce Alexa făcea eforturi să nu zâmbească. Era ușor de observat că Savannah îl considera drăguț. Cine nu l-ar fi considerat? Părea să aibă vreo șaisprezece ani, dar probabil că avea cu câțiva ani mai mult și era apropiat de vârsta lui Savannah. Ea își imaginase un bătrân în uniformă. Thad Lewicki era orice, numai un bătrân nu.

— Gata de școală? o întrebă Alexa dulce, în timp ce Savannah își punea haina.

— Da, așa cred, răspunse fata, iar Thad îi luă geanta cu cărți.

— Mă gândeam să spunem că sunt vărul tău din California și stau aici câteva luni. O să mă vadă în fiecare zi, îi sugeră el, cu un zâmbet tineresc.

— Da... bine... răspunse Savannah, în timp ce deschideau ușa apartamentului.

— Poate c-ar trebui să te avertizez, sunt slab la istorie și la mate. Cred că e un fel de incapacitate de învățare sau cam așa ceva. Dar, dacă ai nevoie de ajutor, sunt bun la spaniolă.

— Mulțumesc, zise Savannah, zâmbind ușor.

Prudentă, îi aruncă o privire Alexei, care aprobă din cap.

— O zi plăcută, le ură ea, în timp ce ei închideau ușa.

Sună apoi la școală ca să le explice situația, după care îi telefonă lui Jack. Thad era exact ce trebuia.

— OK, cum se face că mie nu mi-ai trimis niciodată astfel de tipi? Ultima oară când am avut nevoie de protecție mi-ai trimis un veteran bătrân, de-o sută de kilograme. Băiatul ăsta e cât se poate de drăguț.

Jack râse.

— M-am gândit eu că o să-ți placă. Savannah ce zice?

— N-a avut timp să-mi spună, dat când a plecat aproape că uitase de mine. El s-a oferit să-i facă lecția la spaniolă și i-a cărat geanta. E vărul ei din California. Pare de vreo paisprezece ani.

— Are douăzeci și unu și e realmente un copil bun. E cel mai mare din cei nouă copii ai familiei lui, iar tatăl lui, bunicul și fratele lui sunt tot polițiști. O familie drăguță de polonezi din New Jersey. La naiba, poate se căsătoresc, ar putea nimeri mai rău.

La celălalt capăt al firului, Alexa râse:

— Te-ai gândit la toate. Protecție și ginere la pachet. Speli și ferestre și dușumele?

— Oricând, doamnă, dacă trebuie.

O tachina, dar de câte ori vorbea cu ea despre altceva decât despre muncă, întotdeauna i se simțea în voce un ușor flirt plăcut. Dar știa că era mai bine să nu încerce. Ea avea să fugă de el ca de dracu', iar el ar fi pierdut o prietenă.

— Oricum, problema e rezolvată.

Era fericit s-o scape pe Alexa de-un necaz. Avea destule.

Când plecă la serviciu, Alexa se simțea liniștită știind că Savannah era bine apărută. Și, la sfârșitul săptămânii, înainte să plece amândoi la școală, Thad luă micul dejun cu ele. Savannah spunea că era într-adevăr un băiat drăguț. Avea o prietenă cu care ieșea de când terminase liceul și erau împreună de șapte ani. Era un băiat serios, sociabil, despre care Jack susținea că era un bun polițist. Alexa avea sentimentul că el și Savannah aveau să devină prieteni, cu toate că Thad rămânea foarte respectuos cu ea. Și, pentru

moment, scrisorile nu au mai apărut. Totul era sub control. Indiferent cine le scria, speranța Alexei era ca scrisorile să înceteze. Avea destule pe cap și fără asta. Când a dus scrisoarea la laborator, Jason Yu a verificat amprente, dar și de data asta s-a dovedit că cel care trimisese plicul și umblase cu hârtia tipărită purtase mănuși. Nu exista nicio amprentă.

La sfârșitul următoarei săptămâni, Alexa aranjă un alt interogatoriu cu Luke Quentin, de data asta în cameră cu el. Nu i-a pus nicio întrebare, l-a observat numai, dar el n-a scăpat-o din ochi. Avea sentimentul că, la fiecare mișcare, o dezbrăca din priviri. Nimic nu se putea citi pe fața ei. Părea de gheață, o profesionistă, dar în momentul când părăsi încăperea, tremura și era iritată.

— Ești bine? o întrebă Jack pe hol. Arăta palidă.

— Sunt bine. Îl urăsc pe nenorocitul ăsta bolnav, spuse, încercând să se calmeze. I-au mai pus în cârcă două crime.

Castelul de cărți de joc se prăbușea. Numărul victimelor ajunsese la cincisprezece.

— Nu-ți face probleme, și el te urăște. Privirile pe care ți le aruncă au scopul să te intimideze. Nu-l lăsa s-o facă, pentru că asta urmărește. Nu va ieși din închisoare câte zile mai are. Nu-ți poate face nimic.

— Se comportă de parcă ar putea avea orice femeie dorește.

— E un tip care arată bine. Cred că-i merge.

O privise drept în ochi, și chiar își linsese ușor buzele. Era destul să se uite la el și se simțea bolnavă.

— Nu la fel de bine le-a mers victimelor, zise Alexa sec, și se întoarse în birou.

Avea de lucru. A doua zi, Savannah trebuia să plece pentru o săptămână în Vermont, ca să schieze cu tatăl ei. El o lua după școală, în timp ce Alexa era la serviciu. Așa că nu avea să-l întâlnească, ceea ce-i convenea.

Seara, Alexa și Savannah s-au simțit foarte bine la cină, iar a doua zi dimineață și-au luat rămas-bun de față cu Thad, care îi ducea cărțile. Bagajul pentru Vermont era

făcut și aștepta în hol. Alexa o ajutase să împacheteze cu o seară înainte.

— Distracție plăcută cu tata, îi ură Alexa, drăguță.

Săptămâna care urma, Thad era liber să se întoarcă la munca lui obișnuită. Alexa nu avea nevoie de el. Niciuna dintre scrisori nu fusese pentru ea, îi fuseseră adresate numai lui Savannah.

— Te sun din Vermont, promise Savannah în timp ce-și îmbrățișa mama, iar Thad ieșea pe ușă.

Faptul că pleca o întrista și fata avea să-i lipsească, dar știa că se va distra bine la schi cu tatăl ei. Era un schior extraordinar, și în tinerețe câștigase concursuri. O învățase pe Savannah să schieze de la trei ani, și schiatul era sportul ei favorit, probabil din cauza amintirilor care o legau de el.

Alexa rămase la birou până târziu și ajunsese acasă după șapte, pregătită să găsească apartamentul gol, dar nu mică i-a fost mirarea când a văzut-o pe Savannah tot acasă, deprimată. Imediat, s-a enervat. Era clar, Tom o păcălise și de data asta.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? o întrebă încet, ca să n-o supere și mai tare.

— Întârzie. A pierdut avionul la Charleston. Nu ajunge până la nouă. Zicea că plecăm, totuși, în seara asta.

Oftă și-i zâmbi Alexei, care se întreba dacă, într-adevăr, avea să vină. Și, în timp ce se pregătea să facă ceva de mâncare, și-a dat seama că va fi acasă când el va sosi. Așa că hotărî să-i spună lui Savannah că după cină se va retrage în camera ei. Nu avea de gând să strice un record perfect și să-l vadă pentru prima oară după zece ani. Nu era pregătită. Și, indiferent ce spunea mama ei, nu va fi nici în următoarea sută de ani. La dracu' cu toate astea! Și cu el.

— Haide, mami, fii drăguță!

Savannah nu spuse nimic, dar spera că, dacă se vedeau acum și lucrurile nu mergeau chiar atât de rău, poate că Alexa va accepta ca tatăl ei să vină în iunie, la absolvire. Nu voia să lase impresia că-și trădează mama, mai ales după

tot ce făcuse pentru ea, dar, în secret, Savannah își dorea ca tatăl ei să fie prezent. El îi spusese deja că va veni dacă mama ei va fi de acord, dar nu în alte condiții. Respecta sentimentele fostei soții față de el și știa toate motivele pentru care ea simțea așa. Nu putea spune că greșea. Fusese total iresponsabil.

— Sunt drăguță, îi răspunse Alexa acră, punând farfuriile în mașina de spălat vase. Asta nu înseamnă că am de gând să-l văd pe tatăl tău. Nu în seara asta.

Sau prea curând. Și poate nici în viața asta.

— Tot ce trebuie să spui este „bună” și „pa”.

Alexa nu-i spusese fiicei sale, dar încă se gândea mai degrabă la cuvinte ca „du-te la dracu’!”.

— Nu prea cred, iubito. Vreau să te simți bine cu el. Te iubim amândoi. Dar noi n-o să mai fim prieteni.

— Nu, dar ai putea cel puțin să fii politicoasă. Nici măcar nu vorbești la telefon. El zice c-ar vorbi, dar înțelege de ce nu vrei să discuți cu el.

— Bravo lui! Cel puțin, știm că are o memorie foarte bună, zise Alexa, ieșind din cameră.

Savannah știa că, după ce o părăsise pe mama ei, tatăl ei se întorsese la fosta nevastă și că aveau un alt copil, pe care Savannah nu-l văzuse niciodată. N-o întâlnise niciodată nici pe fosta nevastă și nici nu-și mai văzuse frații vitregi de zece ani, cu toate că încă își mai amintea câte ceva despre ei. Nu știa niciun amănunt despre divorț sau despre cele întâmplate, iar mama ei refuza să discute cu ea despre asta. Alexa nu considera că era corect să-i explice. Chiar dacă-l ura, până la urmă Tom era tatăl lui Savannah. Fata își amintea vag de bunica după tată, și că se temea puțin de ea. În toți acești ani, nu mai primise niciodată nimic de la ea, nici măcar o felicitare de ziua ei. Între cele două ramuri ale familiei exista o prăpastie uriașă și nu-și întâlnea tatăl decât când venea el s-o vadă. O suna rar și, cu mulți ani înainte, îi spusese să nu-l caute niciodată acasă, numai la birou, dar n-o făcuse. A înțeles exact că el o putea vizita, dar că ea nu se putea apropia în niciun fel de

viața lui din Charleston. Între ei exista o înțelegere tacită și era un lucru pe care un copil îl știe fără să i se explice vreodată.

Alexa și Savannah s-au uitat la televizor împreună, iar la nouă și jumătate cineva a sunat la ușă. Când auzi soneria, Alexa sări în picioare și se îndreptă spre dormitor, rugându-o pe Savannah să vină să-și ia rămas-bun la plecare, dar când Savannah deschise larg ușa, el era acolo și, în timp ce se uitau unul la altul fără să spună nimic, Alexa s-a simțit ca o căprioară orbită de faruri. Zece ani s-au topit instantaneu, ca un fulg de nea pe limbă. Nici ea, nici el nu știau ce să spună. Nu se aștepta s-o găsească acasă. Nu era niciodată acasă. Iar el era neschimbat. Purta jeanși, un hanorac negru de schi, bocanci de munte, și era la fel de frumos ca întotdeauna. Avea părul o idee prea lung, ochii erau la fel de albaștri, părul cărunt nu se vedea printre firele blonde, avea același trup athletic și aceeași gropiță în bărbie. Tom Beaumont nu se schimbase deloc.

— Bună, Alexa, spuse el calm, ca și cum îi era frică să se apropie de ea.

Părea cuprinsă de panică, gata să fugă de el în camera ei. Când vorbise, el avea aceeași voce profundă și răgușită și tărăgăna cuvintele după obiceiul celor din Sud. Singura schimbare consta în faptul că ea nu mai era soția lui - nu mai era soția lui de ani de zile.

— Bună, Tom, răspunse politicoasă, dar rigidă.

Era încă îmbrăcată în hainele de serviciu, un costum bleumarin, fără pantofi, în ciorapi bleumarin și o bluză albă de avocat, cu părul strâns în coc. Spre deosebire de el, era o altă persoană față de femeia lipsită de griji, fericită, care fusese cu zece ani înainte. Acum părea serioasă, profesionistă și extrem de stânjenită să dea ochii cu el. Dar Savannah îi era recunoscătoare că cel puțin îi vorbise. Era un început. Era atât de bucuroasă că a întârziat avionul! În schimb, Alexa nu era.

— Bine, vă las să vă pregătiți. Dacă n-ai mâncat, Savannah poate să-ți dea ceva.

— Am ciugulit puțin pe drum, zise el amabil.

Ceea ce observase și îl uimea cel mai tare era mâhnirea din ochii ei. Totul exista încă acolo, tot ce făcuse el. I se strânse stomacul și-i veni să plângă. Dar era mult, mult prea târziu pentru asta.

— Plecăm imediat, îi zise Alexei, ca și cum voia s-o asigure că va dispărea curând din ochii și din spațiul ei.

Ea aprobă din cap, tristă, și ieși din cameră. Se duse în dormitor și închise ușa. El se uită la Savannah și nu spuse nimic. Fata părea fericită. Ca și cum ceva minunat se întâmplase. El se întreba dacă ea era obișnuită cu expresia pustiiții din ochii mamei sale. Ar fi putut fi și mai rău. Alexa arăta bine, dar prețul trădării lui era adânc întipărit în ochii ei.

După câteva minute, erau gata de plecare. Savannah era îmbrăcată cu pantalonii negri de schi și un hanorac alb și, când se duse să-și sărute mama de rămas-bun, arăta grozav. Alexei îi va fi dor de ea, dar avea o grămadă de treabă. Va profita de singurătate fără să se simtă vinovată pentru timpul pe care nu-l putea petrece cu Savannah. Și știa cât de mult așteptase călătoria cu Tom.

— Te iubesc, îi zise Alexa, îmbrățișând-o. Distracție plăcută!

— Și eu te iubesc, mami. Nu munci prea mult! Apoi, ezitând câteva clipe în ușa: Vrei să vii să-ți iei la revedere?

Se referea la tatăl ei. Alexa scutură din cap fără să scoată un sunet, dar Savannah o liniști.

— E-n regulă. Mulțumesc că ai fost drăguță când a venit.

Alexa zâmbi, și Savannah închise ușa.

O clipă mai târziu, îi auzi plecând și se întinse pe pat. Nu se aștepta să-l vadă și nici să fie impresionată. Ceea ce o șocase era faptul că nu se schimbase niciun pic. Arăta exact ca atunci când era bărbatul ei și, pentru o clipă, și-l aminti așa cum nu mai era de mult. Avea senzația că inima și trupul atârnavă încă de acele amintiri pe care încercase să le ucidă. Își amintea sufletul, își amintea carnea, își amintea inima, își amintea cât de mult îl iubise și cât de dureros

fusese totul. Așa cum stătea întinsă acolo, se întreba dacă întotdeauna exista cineva pentru care să simți la fel, care să trezească aceleași sentimente și aceleași amintiri. Indiferent cât de mult ai ajuns să urăști sau cât de multe lucruri s-au schimbat, există mereu o părticică din tine care își amintește cât a fost de plăcut. Partea cea mai rea era că știa că, dacă l-ar fi întâlnit pentru prima oară în seara aceea, ar fi fost la fel de atrasă de el, tulburată de el, de cât de incredibil de bine arăta. Și apoi, treptat, așa cum stătea acolo, își aminti cât de îngrozitor fusese totul, cât de rău o rănise el și cât de slab și de vrednic de dispreț se purtase. Dar, pentru o fracțiune de secundă, își aminti de vremurile bune și retrăi aceleași sentimente pentru el. Regreta că-l revăzuse, dar în cele din urmă hotărî că nu fusese ceva tocmai rău. În fond, întâlnirea o ajutase să-și aducă aminte cât de mult îl ura și de ce.

capitolul 6

Pe la mijlocul săptămânii, Alexa se simți ușurată că Savannah era cu tatăl ei. Zilele se scurgeau nebunește. Găsiseră altă victimă pe care i-o puteau atribui lui Luke Quentin. De data asta era o fată de nouăsprezece ani. Tipul avea la activ șaisprezece victime pe care le știau ei, și laboratorul criminalistic continua să verifice ADN-ul. Echipa operativă fusese lărgită sub supervizarea FBI-ului, pentru că acum erau implicate mai multe state. Jack avea doisprezece anchetatori care lucrau la caz cu normă întreagă. Până la proces mai erau trei luni.

Joi, Alexa se întâlnește cu Judy Dunning, avocata din oficiu, ca să discute cu ea ultima noutate. Îi prezintă toate dovezile de care dispunea și toate erau cât se poate de incriminatorii. Încercă s-o convingă pe Judy să-l determine să pledeze „vinovat”, dar Judy îi explică faptul că începuse să creadă că cineva îi înscenase totul, probabil cineva cu care avusese legături în închisoare și care jurase să se răzbune pe el. Susținea chiar că se convinsese că nu putea el face așa ceva. Erau prea multe victime și, dintr-odată, i se punea în cârcă orice fată care era ucisă în șase state. Îi spuse Alexei că era un bărbat foarte sensibil și, bineînțeles, pentru că nu el comisese crimele, nu voia să pledeze „vinovat”. Alexa făcu ochii mari, privind-o ca pe-o nebună. Dar îi era clar ce se întâmplase. Luke Quentin o fixase cu privirea lui provocator de sexuală, își pusese în aplicare jocul de sociopat, iar ea se trezise îndrăgostită de el, într-un mod înspăimântător de inocent. Asta se întâmplase, și probabil că așa își seducea și victimele, făcând-o pe fiecare să se simtă deosebită și unică - timp de câteva minute, până o omora. Pe Judy Dunning nu avea s-o omoare, dar o orbise, să nu vadă adevărul. Poate de-asta simțea nevoia să-l apere, iar Alexa plecă tulburată de la întâlnire.

— Unde-ai fost? o întreabă Jack, alergând după ea pe hol.

— Într-un OZN, să mănânc prăjiturele Twinkies, îi răspunse, strâmbându-se la el.

— Iar te-ai drogat, doamnă avocat?

— Nu, dar avocata din oficiu e drogată. Tocmai și-a petrecut o jumătate de oră încercând să mă convingă de nevinovăția lui Luke Quentin. Mai grav este că ea însăși e convinsă de asta. Tipul și-a exercitat sigur farmecul asupra ei.

— Mda. Poate să-l viziteze la închisoare. Așa se întâmplă, știi. Indiferent de cât de îngrozitoare sunt crimele, femeile se îndrăgostesc de ei și-i vizitează la mititica ani de zile. Tocmai avem a șaptesprezecea crimă.

Numărul victimelor creștea aproape în fiecare zi.

— Mă simt ca și cum aș urmări alegerile prezidențiale, zise ea, în timp ce se opreau la automatul de cafea. Băuse deja prea multe căni. Câte state avem acum?

— Nouă, îi răspunse el, strâmbându-se. Tipul e uimitor, și nu cred că s-a terminat.

— Oare nu-l supraestimăm?

Nu voia să greșească și să-i pună în seamă crime pe care nu le făptuise el și, în felul ăsta, să compromită cazul. Dacă ea avea „îndoieli întemeiate”, putea și juriul să considere la fel.

— Mă gândesc că poate îl subestimăm. Până acum toate se potrivesc. ADN-ul lui se potrivește cu cel de la fiecare victimă.

Dădu din cap și se întoarse în biroul ei. Rămase acolo până la ora nouă seara, și tot acolo își petrecuse toată săptămâna. Vineri rămase la birou până la zece jumătate seara, trecând în revistă toate rapoartele legiștilor din fiecare stat. Toate păreau solide. Cu excepția faptului că nu voia să pledeze „vinovat”, nimic n-o mai mira. Încă se declara nevinovat, dar, și mai incredibil, avocata lui credea în el. Nimeni altcineva de pe planetă n-ar fi crezut și, cu siguranță, nici juriul. Alexa avea un caz solid.

Când ajunsese acasă în seara aceea, târându-și servieta grea, era extenuată. Se făcuse aproape unsprezece

noaptea. Vorbise cu Savannah la ora șase. Petrecuse o săptămână minunată în Vermont cu Tom și venea acasă a doua zi.

Alexa cercetă corespondența și era aproape gata să lase scrisorile nedeschise pe masa din hol, când un plic cunoscut îi atrase privirea. Îl rupse și-l deschise, apucă foaia de hârtie cu mână tremurândă. Cu aceleași caractere aldine, scrise pe computer și tipărite, se înșirau cuvintele: „Acum vin să te iau, și apoi vei fi a mea. Spune-i adio mamei tale.” Alexa rămase în hol, cu haina pe ea, tremurând din cap până-n picioare, citind și recitind. Ce știa despre ele? De ce-i scrisese ei? Era o farsă sau Luke Quentin era cel care le tortura? Nu avea nicio posibilitate să afle, nicio posibilitate să urmărească scrisorile. Sună pe portar, care-i comunică faptul că nu-i lăsase nimeni nimic. Oricine era, intrase în clădire și strecurase plicul pe sub ușa ei. Era mai mult decât înspăimântător. Dacă faptul că o trimitea pe Savannah la școală cu Thad nu era o protecție suficientă? Dacă până la urmă puneă cineva mâna pe ea?

Își luă rapid mobilul din geantă, se așeză pe canapea și o sună pe Muriel. Nu-i plăcea s-o îngrijoreze, dar Muriel gândea limpede. Alexa îi citi ultima scrisoare și-i ceru părerea. Cât de speriată ar trebui să fie? Acum era prea înspăimântată ca să ia o decizie.

— Cred că trebuie să iei lucrurile foarte în serios, o îndemnă Muriel pe un ton grav. Dacă în spatele afacerii se află Quentin, nu are nimic de pierdut. Și vrea să ajungă la tine. Nu poți să-ți asumi riscul.

— Ce trebuie să fac? o întrebă Alexa, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Ar trebui să renunț la caz? Nu vreau decât s-o știu pe Savannah în siguranță.

Acum, nu mai era vorba doar de un caz; dacă îi puneă copilul în pericol era un coșmar.

— E prea târziu pentru asta. Nu se schimbă nimic dacă dai cazul altcuiva. Tu ești cea care ai făcut să-i cadă tavanul în cap. Dacă îl condamnă, e terminat pentru o sută de ani. E pe urmele tale și vrea răzbunare. Și chiar dacă el este cel

care pune totul la cale, indiferent cine lasă scrisorile, nu-i poate face nimic lui Savannah, doar să te sperie pe tine, dar nu-ți poți asuma riscul.

— Deci ce trebuie să fac?

Alexa se simțea depășită, îngrozită și confuză. Era mai mult decât se așteptase. Încercase să facă dreptate pentru familiile fetelor, dar în felul ăsta se pusese singură în pericol.

— Trimite-o departe de New York.

— Vorbești serios?

Alexa părea șocată.

— N-am fost în viața mea mai serioasă. Și cere și pentru tine un ofițer. Cel puțin, până după proces. Pe urmă, eventual, lucrurile se vor calma. Întotdeauna se întâmplă așa după proces. O să se obișnuiască. Dar acum, amândouă sunteți în pericol. Dacă vrei, tu poți rămâne aici și poți păstra cazul, dar scoate-o pe Savannah din oraș.

Muriel părea la fel de speriată.

— Unde?

Nu se aveau decât una pe alta. Și nu intenționa s-o bage singură pe Savannah în programul de protecție a martorilor, ca să stea Dumnezeu știe unde, cu oameni pe care nu-i cunoștea. Și, dacă era posibil, voia să urmărească personal procesul, fără s-o pună pe Savannah în pericol. Nu era atât de îngrijorată pentru ea. Pe ea n-o amenințase nimeni.

— Trimite-o la Charleston, cu Tom, spuse calmă mama ei, în timp ce la celălalt capăt al firului nu se auzea decât respirația șuierată a fiicei sale.

— Nu pot face asta, zise Alexa cu voce răgușită, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

Problema devenise serioasă, și trebuia să facă efortul să gândească.

— Luisa n-ar primi-o niciodată, zise Alexa calmă. Și nici el n-ar avea curaj. Ne-a alungat din viața lui acum zece ani. N-o vrea înapoi.

— Nu ai de ales, insistă Muriel pe un ton dur. Și nici el. Ar putea fi în joc viața fiicei voastre. Poate este numai o farsă prin care să te tortureze sau să te facă să renunți la caz. Dar niciunul dintre voi nu-și poate asuma riscul. Trebuie s-o trimiți cât mai departe. Aici nu va mai fi viață pentru ea, este prea stresant. Și pentru tine la fel, câtă vreme ești îngrijorată pentru ea. Personal, eu mi-aș dori să renunți la caz, dar, ca să fiu cinstită, cred că e prea târziu. Savannah însă nu trebuie să se afle în centrul acestui vârtej. Dacă rămâne aici, vei fi îngrijorată de moarte.

Era adevărat. Deja era foarte îngrijorată. Cuvintele din scrisoare îi sfredeleau mintea. *Spune-i adio mamei tale.*

— Este tot în Vermont, cu Tom?

— Da. O aduce înapoi mâine-seară.

— Spune-i să n-o aducă înapoi, s-o ia cu el acasă. Sau poate are rude în Sud la care ar putea sta. Dar cel mai bine e să fie cu el, oricât de mult detest să spun asta. Singurul lucru pe care-l știu sigur este că nu trebuie să se întoarcă aici. Nu acum. Nu până după proces, și să sperăm că pe urmă lucrurile se vor calma. Sună-l pe Tom. Nu ai de ales.

— La dracu'!

Era ultimul lucru din lume pe care dorea să-l facă. Nu voia s-o trimită pe Savannah de-acasă și, cu siguranță, nu cu el. Dar, dacă mama ei avea dreptate și i se întâmpla ceva, nu și-ar fi iertat-o niciodată.

— E prea târziu să-l sun în seara asta, zise Alexa practică, și nu vreau să discut cu el de față cu Savannah.

— Atunci sună-l dimineață, dar spune-i să n-o aducă acasă.

La capătul firului, Alexa oftă adânc. Ca să trimită la închisoare un criminal în serie trebuia plătit un preț mare. Dar mama ei avea dreptate, n-o putea pune pe Savannah în pericol. Ea făcuse propria alegere prin cariera pentru care optase și își asumase întreaga responsabilitate. Îl voia în închisoare pe Luke Quentin. Dar mai mult decât asta, o voia pe Savannah în siguranță.

— O să-l sun dimineață, spuse tristă și resemnată.

Avea să-i fie dor de ea, dar încă nu era sigură dacă Tom o putea lua. Era foarte posibil să spună că nu putea. Trebuia să-i dea socoteală Luisei.

— Bun. Și sună-l în seara asta pe Jack Jones. Spune-i să pună un polițist la ușa apartamentului.

— Sunt bine, mami. Am pus lanțul și nu mă duc nicăieri.

Dar, după ce închise, îl sună pe Jack și-i povesti ce se întâmplase. O ascultă și-i dădu dreptate lui Muriel.

— Dacă în spatele scrisorilor se află el – și am început să cred că așa este – nu cred că va îndrăzni, și nici nu sunt sigur că are atâta putere, să pună pe cineva s-o înhațe și s-o rănească. Nu are telefon mobil. Este un fost pușcăriaș și un sociopat. Este afacerea lui, nu a altcuiva. Probabil a contactat pe cineva pe care îl cunoaște indirect și face asta ca să te înnebunească, fără un scop ascuns. N-a avut niciun vizitator, dar poate trimite vorbă din arest prin altcineva. Joacă, probabil, un joc bolnav. Dar e prea mult să-ți lași copilul să treacă prin asta. Cred că ai putea s-o trimiți undeva – dacă ai pe cineva la care s-o trimiți – și o să-ți repartizez doi polițiști. Îmi pare rău, Alexa, știu că ți-e greu.

Aprobă dând din cap, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Savannah era viața ei și nu voia să i se întâmple nimic. Spera că Jack avea dreptate și, dacă o făcuse Quentin, doar încercase s-o sperie, dar nu-și putea asuma riscul; iar dacă nu era Quentin, oricum era înspăimântător. Jack îi spusese că într-o jumătate de oră avea să-i trimită la ușă un polițist în civil. Fusese de acord cu mama ei și în privința asta, cu toate că Alexa nu era chiar atât de speriată pentru ea. Ar fi fost nevoie de mult tupeu ca să omoare un procuror, și nu era modul lui de operare. Dacă ar fi putut s-o facă el, personal, Savannah era genul lui. Probabil că Jack avea dreptate și în legătură cu asta. Oricine lăsase scrisorile nu va avea niciodată curajul s-o înhațe pe fată. Dar cine știe? Și ar fi fost foarte greu pentru amândouă să trăiască zi și noapte cu grija asta. Era mai bine oriunde în altă parte, cu toate că știa că Savannah nu va fi încântată. N-ar fi vrut să-

și părăsească prietenii, mama sau școala, în special în ultimele luni din ultimul an. Chiar nu era cinstit.

Alexa rămase trează până în zori. Adormi pe furate câteva ore, apoi se trezi și, la șapte, îl sună pe Tom. Avea vocea profundă pe care o avea întotdeauna dimineața, și, când îl întrebă de Savannah, el îi spuse că era în cealaltă cameră. Aveau să ia micul dejun într-o jumătate de oră și sperau să mai facă alte câteva ture înainte să se întoarcă în oraș, la prânz. O aducea acasă la șapte. Zborul lui spre Charleston era la nouă.

— De-asta te-am sunat, îi spuse Alexa, părând extenuată. Nu poți s-o aduci acasă.

Îi povesti ce se întâmplase, și el se arătă la fel de îngrijorat ca ea. Încercă să-l liniștească, dar nu era o situație bună și era imposibil de prevăzut ce avea să urmeze.

— Și tu ce faci, Lexie? O să te descurci?

Nu-i mai spusese așa de când plecase, nici măcar în corespondență.

— Nu vreau decât să-l condamn pe nenorocit. Le datorez tuturor acelor familii să-l trimit în închisoare pentru următoarea sută de ani. Dar nu pot să risc viața copilului meu.

— Nu, nu poți, spuse el solemn. Ești sigură că nu vrei să renunți la caz?

— O să mă descurc. Se termină curând. Procesul este programat pentru mai. Până atunci trebuie să stea cu tine.

O spuse pe un ton deprimat, nefericit.

— Înțeleg. Dacă e mai sigur pentru ea să stea mai mult, e-n regulă.

Era singura lor conversație din ultimii zece ani, dar era mai uman decât se așteptase ea, părea preocupat de ele și supărat.

— Chiar poți să faci asta?

Nu voia să-l întrebe despre Luisa, dar știau amândoi ce voia să spună.

— Lasă totul în seama mea, o asigură el. Cum vrei să procedez cu Savannah? Vrei să-i spui tu sau pot să-i spun eu? Poate fi mai ușor pentru ea să afle direct, nu la telefon.

Alexei îi era greu să accepte, dar el avea dreptate.

— Atunci, cred că ar trebui să plecăm acasă. Avem un zbor la ora nouă, dar nu ajungem până la miezul nopții. Prefer să conduc în dimineața asta și să luăm un zbor mai devreme.

Ar fi fost o situație dificilă pentru Luisa ca el să apară la ora unu noaptea cu fiica lui. Ca să o poată duce acolo pe Savannah, prefera să plece acasă mai devreme. Clădirea în care locuiau era uriașă, asemănătoare cu aceea în care trăise cu Alexa, și înainte de asta cu Luisa, prima oară când fusese căsătorit cu ea. Existau nenumărate camere de oaspeți unde Savannah putea să stea. Gândindu-se la asta, Alexei i se făcu rău de la stomac. Nu-și dorea ca fata ei să locuiască acolo, dar nici nu voia ca ea să se întoarcă în apartamentul din New York. Era cel mai bun lucru pe care-l puteau face.

— Crezi că poți s-o duci la școală? îl întrebă Alexa.

— O să mă ocup de asta săptămâna viitoare. O să te sun și o să-ți spun la ce oră avem zborul.

— Ne întâlnim la aeroport și-i aduc lucrurile. Pot să-mi iau rămas-bun de la ea acolo.

Avea să fie greu pentru amândouă și, când închise telefonul, ochii i se umplură de lacrimi. Erau lacrimi de ușurare pentru că Tom accepta s-o ajute și să-și protejeze fiica, lacrimi pentru Savannah care trebuia să treacă prin așa ceva, lacrimi pentru singurătatea ei fără copil.

O jumătate de oră mai târziu, o sună Savannah, care se puse pe plâns.

— Nu pot să mă duc, mami. Nu pot. Vreau să termin ultimul an acasă... și nu vreau să te părăsesc.

Hohotea și, auzind-o, Alexei i se făcu rău.

— Trebuie, iubito. Nu ai cum să trăiești aici, așa, tremurând de frica unui nebun care-ți trimite scrisori de

groază. Știu că e greu pentru amândouă, dar prefer să te știu în siguranță.

— Nu vreau să mă duc la Charleston.

Spuse asta în șoaptă. Nu voia să rănească sentimentele tatălui ei – fusese cu adevărat drăguț și încercase s-o facă să se simtă bine. Dar era neplăcut pentru toți.

— O să vin să te văd. Promit, îi spuse Alexa, încercând să se poarte matur. Dar se simțea ca un copil trist, speriat, și îi părea atât de rău pentru Savannah! Cel mai neplăcut era pentru ea, care urma să fie dezrădăcinată așa, pe neașteptate, și să plece într-un loc pe care nu-l știa, cu un tată pe care abia dacă-l cunoștea.

— N-o să vii să mă vezi, zise Savannah, suspinând. Urăști locul ăla. Spuneai că nu te mai întorci acolo niciodată.

— Sigur că o să vin, prostuțo, dacă ești tu acolo. N-ai mai fost în Charleston de foarte, foarte multă vreme și ar putea fi chiar drăguț. Poți să te duci la școală acolo.

— Nu vreau să pierd ce-a mai rămas din ultimul an.

Dar își dădu seama repede că nu era loc de discuții. Părinții ei, amândoi, pentru prima oară în zece ani, erau de acord și luaseră o decizie comună. Savannah părăsea New Yorkul până după proces, și cu asta basta. Alexa încercă s-o consoleze și-i promise să vină la aeroport să-și ia rămas-bun.

— Ce vrei să-ți pun în bagaj? o întrebă ea, și Savannah îi dădu instrucțiuni. Încă plângea, dar nu la fel de disperată ca înainte.

— Îți dau amândouă puloverele mele roz, spuse Alexa, zâmbind printre lacrimi.

— Și pantofii noi cu tocuri înalte?

Savannah aproape zâmbea. Mai mult decât orice, era șocată. Toți erau. Lucrurile se mișcau foarte repede.

— Bine, bine, acceptă Alexa în legătură cu pantofii, dacă asta folosea la ceva. Poți să-i iei și pe ei. Negociezi dur.

— Dacă nevasta lui mă urăște? N-am întâlnit-o niciodată. Probabil că nu-i face nicio plăcere să fiu acolo, continuă speriată Savannah. Semăna cu una dintre afirmațiile

mamei ei. Luisa era o scorpie, și Savannah o auzise spunând asta ani de zile.

— Tata o să aibă grijă. Nu stai o veșnicie. E vorba doar de trei luni. O să încerc să vin acolo săptămâna viitoare.

— Ai face bine, altfel fug și vin acasă.

— Să nu îndrăznești! zise Alexa pe un ton sever, dar știa că Savannah n-ar fi făcut așa ceva. Fusese întotdeauna înțelegătoare. Chiar dacă era o situație dificilă pentru ea, se purta la fel de rezonabil și acum.

— Mai bine mă duc să împachetez. Ne vedem mai târziu, iubito.

Tom o sună după zece minute și-i comunică faptul că aveau un zbor la ora șase și aterizau la Charleston la opt treizeci; plecau din Vermont în acel moment. Spera să fie la JFK la patru sau la cinci.

— Voi fi acolo la patru, cu bagajele. Sună-mă pe mobil când ajungi la aeroport.

Îi spuse numărul, pe care nu i-l mai dăduse niciodată. Tot ce avea era adresa ei de e-mail, dar acum erau nevoiți să colaboreze.

— Voi fi la terminalul pentru United.

— Voi încerca să ajung acolo cât mai repede, așa că o să aveți puțin timp împreună. E foarte supărată.

Simțea și supărarea din glasul Alexei. Dar niciuna dintre ele nu era măcar pe jumătate la fel de supărată ca Luisa, când el o sună să-i dea vestea.

— Ești nebun? O aduci *aici!* Nu poți face una ca asta! Daisy nu trebuie să știe că există.

Daisy era fiica de zece ani cu care îl convinsese să se despartă de Alexa și îl adusese înapoi. Se folosiseră de copil ca să-l prindă, iar el îi căzuse, ca un prost, în capcană. De atunci, regretase amarnic de-a lungul anilor. Dar era prea târziu să mai facă ceva în privința asta. Tot ce putea face era să încerce s-o împace pe Alexa având grijă de Savannah. Până la urmă, i-o datora – Savannah era și fiica lui.

— Atunci, mai bine i-ai spune, îi răspunse el Luisei cu răceală.

Se referea la faptul că Daisy nu știa că are o soră și că tatăl ei mai fusese însurat cu altcineva.

— Diseară ajungem acasă și nu am de gând să pretind că Savannah e altcineva decât este. Îi e destul de greu și-așa.

— *Ei* îi e greu? Dar mie și lui Daisy? La asta te-ai gândit? Sau te-ai culcat cu maică-sa? Despre asta e vorba?

— E prima oară când o văd pe Alexa după zece ani. Acum, viața fiicei noastre este în pericol. O aduc acasă, Luisa, fie că-ți place, fie că nu.

— Ticălosule! Întotdeauna am știut că într-o zi o să te întorci la Alexa.

Știa că Tom n-o iubea. Dar Luisei nu-i păsa. Nu-și voia decât fosta viață înapoi, și pe el, când îi convenea ei. Așa fusese mereu, nu conta decât ea.

— N-ar vrea să se apropie de mine cu niciun preț și are absolută dreptate, îi zise el despre Alexa. Singurul motiv pentru care mi-a vorbit este pentru că are nevoie de un loc unde s-o trimită pe Savannah. Cineva ne amenință fiica. Motivul este, probabil, cazul la care lucrează mama ei. O aduc pe Savannah acasă. Viața ei e în pericol.

Îi făcea rău că trebuia să dea explicații. Luisa nu arăta pic de omenie sau de compasiune. N-ar fi făcut niciodată ce făcuse Alexa pentru băieții ei. Faptul că, acum, Luisa se afla în situația de a avea grijă de copilul Alexei era o ironie a sorții. Alexa o făcuse pentru Luisa timp de șapte ani.

— Bine, să nu te aștepți de la mine să fac ceva pentru ea, îi spuse Luisa furioasă.

— Mă aștept să fii civilizată cu ea și s-o facem să se simtă cât mai confortabil.

— Mama ei vine s-o vadă? Întrebă suspicioasă Luisa.

— Probabil. Încă n-am vorbit cu ea despre asta. Nu e decât o jumătate de oră de când am aflat. Seara trecută a primit o altă amenințare legată de Savannah.

— Ține-o departe de mine, Tom. Și vorbesc serios. Să n-o vad.

Detesta tot ce era și reprezenta Luisa. Traiul lui prezent era pedeapsa pentru ce-i făcuse Alexei. Fuseseră zece ani lungi și grei. Dar nu avea energia sau curajul să mai divorțeze încă o dată. Așa că se împăcase cu situația. Dar cu un preț foarte, foarte mare.

El și Savannah părăsiră hotelul din Vermont câteva minute mai târziu, și tot drumul spre casă Savannah rămase tăcută, privind tristă pe fereastră. Încercă să-i vorbească despre cât de mult o să-i placă în Charleston și cât era de fericit că va fi acolo cu el, dar după un timp renunță și o lăasă cu gândurile ei. Îi era deja dor de New York, de mama și de prietenii ei.

Alexa își petrecu cea mai mare parte din zi împachetând. Strânse toate hainele care-i plăceau mai mult lui Savannah, tot ce-i trebuia pentru școală și în weekend. Îi dădu tot ce râvnea Savannah din dulapul ei. Îi împachetă cărțile de școală, CD-urile preferate și doi ursuleți la care nu se mai uitase de când era copil, dar se gândi că acum îi vor face bine. Și, dacă ar fi putut, Alexa s-ar fi împachetat și pe ea în valiză. Ura s-o vadă plecând, dar nu aveau de ales.

Alexa o sună pe mama ei, îi povesti ce se întâmplase și-i spuse cât de bine se purtase Tom. Orice gândea despre el, acum avea să-i acorde încredere.

Abia avu timp să se îmbrace și să plece la aeroport. Ducea trei valize mari și ajunse la ora patru. După o jumătate de oră, Tom o sună pe mobil. Erau la zece minute de aeroport și, imediat ce ajunseră, Savannah sări din mașină și zbură în brațele mamei ei. Suspina, și Alexa își petrecu cea mai mare parte din timp liniștind-o. O mângâie blând pe părul care semăna atât de mult cu al ei, o îmbrățișă și o consolă, îi promise să vină curând în Charleston și că, înainte să-și dea seama, va fi acasă. Alexa abia dacă avu timp să discute cu Tom. Le privea pe amândouă nefericit, rămas discret deoparte, ca să le lase singure. Apoi veni vremea să plece. Îi luă bilet lui Savannah, Alexa insistă să plătească pentru surplusul de bagaje, iar când au fost gata de plecare, plânsură

amândouă. Pentru că nu avea bilet, Alexa nu-i putea conduce până la poarta de îmbarcare.

— Te iubesc, îi spunea iar și iar, și Savannah se agăța de ea ca un copil.

În cele din urmă, Tom își cuprinse fiica cu brațul și o desprinsese încetișor de Alexa, în timp ce amândouă plâneau.

— Ai grijă de tine, îi zise el Alexei, peste creștetul lui Savannah. De ea mă ocup eu, promit. Ai grijă să fii în siguranță.

Alexa aprobă din cap și-i mulțumi, apoi ei plecară, îndreptându-se spre poartă, și Alexa nu-i mai văzu.

Când strigă după un taxi care s-o ducă înapoi în oraș, încă plânea. Ajunse acasă extenuată și-și sună mama. Polițistul în civil promis de Jack era postat la ușă.

— Cum te simți? o întrebă Muriel. Era îngrijorată și se gândise la ele toată după-amiaza.

— A fost îngrozitor. Dar Tom a fost foarte drăguț. Am de gând să mă duc acolo săptămâna viitoare, zise Alexa tristă.

Nici măcar nu-și putea imagina viața fără Savannah în următoarele câteva luni. Și, în toamnă, pleca la facultate. Viața cu care erau obișnuite se încheia sau aproape.

— O s-o sun diseară, spuse Muriel tristă.

Nu-i plăcea deloc ce li se întâmpla și nici implicațiile procesului în viața lor.

— Vrei să vii la cină? o întrebă blând mama ei, dar Alexa nu se simțea în stare.

Fusese mult prea greu s-o vadă pe Savannah plângând la aeroport.

— Nu. Nu vreau decât să mă bag în pat și să plâng.

— Îmi pare foarte rău. Poate am greșit spunându-ți s-o trimiți la Charleston. Dar am crezut că e mai bine să fie în siguranță. Vino la cină oricând vrei.

Știa cât de singură va fi Alexa fără fiica ei.

— Mulțumesc, mami, spuse Alexa sfârșită.

Și, după ce închise telefonul, făcu exact cum spusese. Se urcă în pat, trase pătura pe ea și plânse.

capitolul 7

Zborul spre Charleston dura puțin peste două ore. Savannah stătea tăcută pe scaun, privind pe fereastră, cu lacrimile curgându-i pe obraji; dar, în ultimele minute, o fură somnul. Șocul plecării neașteptate de-acasă o epuizase, și emoția despărțirii de mama ei o copleșise. Niciuna dintre ele nu se gândise că instrumentarea procesului de către Alexa va avea o asemenea consecință. Tom o privi cum doarme și o înveli delicat cu o pătură. Era conștient că prezența lui modestă în viața ei și dezertarea din ultimii zece ani o legaseră de mama ei excesiv de mult. Alexa era tot ce avea Savannah și acum, brusc, fata era aruncată într-o lume și într-o viață unde nu era bine-venită și era considerată ca o trădare. Era îngrijorat în privința Luisei, pe bună dreptate. Nu era recunoscută pentru bunătate, căldură și înțelegere și știa că aducerea lui Savannah acasă avea să pornească o bătălie încrâncenată. Luisa îi declarase război în acea dimineață, și vorbea serios. Cunoscând-o, ce era mai rău abia începea.

Aterizară la Charleston cu o zdruncinătură puternică și asta o trezi pe Savannah, care-și privi mirată tatăl. Pentru o clipă, uitase cu cine era și unde se ducea. Își reveni imediat ce-i zări chipul.

— Am ajuns, draga mea. Îmi pare bine că ai dormit puțin. Aveai nevoie.

Ea aprobă din cap, își deschise telefonul și găsi un mesaj de la mama ei care spunea doar: „Te iubesc. Ne vedem curând.” Și, dintr-odată, Tom păru că aparținea și mai mult Sudului decât până atunci. El era acasă. Savannah era departe, foarte departe de casa ei, și se simți ca un suflet pierdut.

Coborî din avion împreună cu Tom și-și luară bagajele, cele trei valize ale ei, valijoara tatălui ei și schiurile. Alexa luase schiurile ei acasă. În urma lor venea hamalul cu bagajele pe un căruț, și Tom strigă după un taxi. Se așeză

alături de el și, în drum spre casă, privi în jur. Își auzi tatăl spunând adresa din Mount Pleasant, locul unde trăia în Charleston.

— Îți aduci aminte ceva din Charleston, de pe vremea când locuiai aici? o întrebă Tom, și Savannah scutură din cap că nu, făcând ochii mari.

Era frumoasă așa cum stătea acolo, îmbrăcată încă în pantalonii de schi, cu pulover gros și cu hanorac. Părul îi atârna pe spate ca un fuior de aur și ochii aveau culoarea albăstrelelor, un albastru intens, strălucitor. Semăna perfect cu mama ei, atunci când o întâlnește Tom, și știa că Luisa va observa și ea. Savannah era doar cu patru ani mai mică decât fusese Alexa când se îndrăgostise de ea, după ce Luisa îi părăsise pe el și pe băieți pentru altcineva. Apoi fusese devastat și găsisese alături de Alexa o fericire la care nu sperase niciodată. Șapte ani mai târziu, când Luisa se întorsese și-l prinsese în plasă, își pierduse cu totul mințile. Când se gândea la asta acum - și o făcea adesea - știa că primise ceea ce meritase. Dar, văzând-o din nou pe Alexa, își dădu seama că ea încă plătea prețul. Se simțea îngrozitor de vinovat din cauza asta - sperase că Alexa reușise să lase totul în urmă. Dar nu, încă citea în ochii ei durerea. Se gândea că acum o putea ajuta având grijă de fiica lor și făcând pentru ea tot ce-i stătea în puteri. De data asta, nu avea de gând s-o lase pe Luisa să-l oprească, așa cum de prea multe ori o făcuse înainte. Intenționa să facă tot ce putea pentru Savannah. Era și copilul lui.

— Cred că-mi amintesc școala, spuse încet Savannah, și poate casa și grădina... și pe Henry și pe Travis.

Frații ei vitregi. Zece ani nu mai avusese nicio legătură cu ei.

Afară adia un vânt ușor. Se simțea mai mult primăvara decât iarna din New York și, în scurta călătorie, se încălzise în puloverul gros. În cincisprezece minute ajunseră în Charleston și văzură turlele zvelte ale bisericii înălțându-se spre cer. Admiră curioasă și interesată casele pe lângă care treceau, vopsite în culori ca de înghețată, cu porți de fier

forjat și balcoane. O arhitectură complicată și demodată, poduri vechi, frumoase, care se întindeau până la insulițe. Mai era și un port spectaculos, plin de vase, majoritatea bărci cu pânze. Tom îi arătă în port Fort Sumter, locul în care începuse oficial Războiul Civil. Era un oraș frumos, învăluit de aura istoriei și de eleganța pe care o conferă aceasta. Înainte de a începe să-l urască, Alexa recunoscuse întotdeauna că era cel mai uimitor oraș din Sud, poate din lume. Cu toate că era februarie, peste tot erau copaci înalți, acoperiți de mușchi încă verde. Când se apropiară de Mount Pleasant, Tom îi spuse că erau stejari.

— Măine o să te duc să vizitezi cele mai importante locuri, îi promise el, luându-i mâna într-a lui, iar ea îi zâmbi curajoasă și aprobă din cap.

Totul era atât de diferit și de nou, încât i se părea că era pe o altă planetă.

Simțea că totul era altfel aici, o altă cultură, un alt fel de viață, exista respect pentru istorie și avea senzația că se află într-o altă lume. Parcă plutea în spațiu, era foarte frumos. Orașul părea plin de istorie și de farmec. Știa că cei din Sud erau foarte mândri de istoria lor și, cu ani în urmă, când își întrebasese tatăl despre Războiul Civil, atunci când învățase despre asta la școală, el o corectase și îl numise „Războiul dintre State”, spunându-i că nu avusese nimic în comun cu un război civil. Tatăl lui era sudist până-n măduva oaselor, atât prin strămoși, cât și prin naștere, și era foarte mândru de asta. Era un gentleman sudist desăvârșit, cu toate că mama ei nu scosese niciun cuvânt când Savannah îi vorbise despre asta cu ani în urmă. Evident, nu se purtase ca un „gentleman” cu ea, dar avea maniere extrem de alese. Oricum, asta nu schimba ceea ce-i făcuse ei dar era plăcut să fii în preajma lui.

Și bătrânul negru care conducea taxiul avea un accent puternic, cald. Lui Savannah îi plăcea să-l audă. De câte ori întâlnea pe cineva din Sud, întotdeauna își amintea de tatăl ei și le spunea tuturor că era din Carolina de Sud. Și ea era mândră de asta, cu toate că în comportament, în obiceiuri

și-n cultură era o adevărată newyorkeză, la fel ca mama ei. Un adevărat yankeu.

Tom îi arată în oraș case care existau dinaintea Războiului Civil, de-a lungul mai multor străzi pietruite. Îi povesti că era vorba despre fostul Cartier francez și că avea s-o ducă și acolo. Îi vorbi despre cele două râuri, Cooper și Ashley. Și despre minunatele plaje de pe ostrovul Palms și de pe insula Sullivan. Se putea duce acolo când se făcea foarte cald. Era un oraș mic, dar nu se va plictisi. Existau câteva colegii, cafenele unde mergeau elevii și magazine minunate, unde putea face cumpărături. Apoi se întoarse spre ea și o întrebă dacă știa să șofeze. Se simțea stânjenit că n-o cunoștea, dar asta era adevărul. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa despre ea – dar avea să le învețe acum. Se întreba dacă, într-un fel, zborul lui la New York nu se va transforma într-o binecuvântare pentru amândoi. Altfel ea n-ar fi venit niciodată la Charleston să stea cu el. Luisa nu l-ar fi lăsat s-o facă, așa cum nu-l lăsase în ultimii zece ani. Savannah fusese alungată. Gândindu-se la asta, se simțea foarte rușinat și știa că tot așa ar fi trebuit să se simtă și înainte. Nu i-a fost bine, dar niciodată nu fusese destul de curajos ca să facă ceva și să-și provoace nevasta.

— Am carnet, zise precaută Savannah. Am dat examenul acum un an și am luat carnetul de ziua mea, dar nu l-am folosit. Mama nu vrea să avem mașină – când plecăm în weekend, închiriază una. E prea multă agitație în oraș. Și ca să conduci o mașină închiriată trebuie să ai douăzeci de ani, așa că nu am prea multă experiență.

Era ca și cum se scuza.

— Odată ce cunoști drumurile, Charleston este un oraș în care se conduce ușor. Poți să exersezi aici. O să-ți dau una dintre mașinile noastre. Avem câteva mașini vechi.

Nu adăugă „pentru servitori”, dar Savannah bănuia. Era drăguț din partea lui să-i ofere o mașină.

— Poți să mergi la școală cu mașina.

Gândindu-se la asta, i se făcu din nou frică, îngrijorată de școala plină de chipuri noi și de faptul că era atât de diferită de toți. Preocupată, rămase din nou tăcută. Trecură peste un pod frumos și intrară în Mount Pleasant, cartierul elegant în care locuiau, la est de râul Cooper. Zeci și zeci de kilometri de case impresionante, fiecare pe mai mulți acri de pământ, proprietăți înconjurate de stejari înalți care se înșiruiau și pe alei. Tom îi aminti din nou că erau la zece minute de plajă.

Arhitectura era colonială, cu coloane albe, înalte, cu intrări maiestuoase, în unele cazuri cu uși împodobite și cu alei lungi care duceau direct la casă. Era evident că se aflau în partea elegantă a orașului, ceea ce n-o mira. Privind pe fereastră, nimic nu i se păru cunoscut până când șoferul nu încetini brusc și n-o coti pe drumul pentru mașini. Distanța era uriașă, iar și aleea părea fără sfârșit. Făcând ochii mari, se întoarse spre tatăl ei. În sfârșit, recunoștea ceva.

— Drumul ăsta mi-l amintesc.

Auzind-o, zâmbi încântat. De fiecare parte a intrării, pe stâlpii de cărămidă se afla câte o plăcuță de alamă pe care scria „O mie de stejari”. Demult, înainte de război, îi explică el, se spunea că proprietatea era împrejmuțată de o mie de stejari. Nu-i număraseră niciodată și se îndoia că acum mai erau la fel de mulți; suprafața de pământ se redusese la zece acri, ceea ce însemna o proprietate generoasă de jur împrejur, care se întindea până departe în spatele casei. Își amintea acum că în spate existau un teren de tenis și o piscină în care obișnuia să înoate cu mama și cu frații ei. Printre multe alte locuri de distracție, Tom făcuse pentru ei și piscina, iar lui Savannah îi plăcea. Înota ca un pește și acum. Făcea parte și din echipa de înot a școlii, și din cea de volei. Acum toate astea aveau să-i lipsească. Cum înaintau pe alee, casa se vedea tot mai bine. Era uriașă și absolut spectaculoasă. Semăna cu o casă din filme. Acum și-o amintea, numai că era *mult* mai mare decât se aștepta. Grădinile din jur erau minunate și, în primăvară, vor fi și mai frumoase. Văzând-o atât de uimită, Tom îi zâmbi,

încântat. Poate că o să-i placă aici, și asta îi va alina dorul de Alexa. Așa spera.

Casa era albă, cu coloane înalte, iar ușa de la intrare era de un negru strălucitor, având în mijloc un ciocănel antic de alamă. Casa fusese construită în secolul al optsprezecelea și făcuse parte din plantația inițială. În afară de casă și de cei zece acri pe care era așezată, nu mai rămăsese nimic din plantație. Încăperile sărăcicioase ale sclavilor se aflau în spatele proprietății și erau folosite ca șoproane pentru uneltele și instrumentele de grădinărit. Era greu de crezut că în asemenea cămăruțe locuiseră oameni, câte doisprezece sau cincisprezece într-o încăpere. Mamei ei îi plăcea să spună că familia Beaumont fusese extrem de bună cu sclavii, dar nu era ceva de care Tom să fie mândru. Cu ani în urmă, de câte ori îl întreba despre asta, Tom schimba întotdeauna subiectul. Nu considera că sclavia era chiar un subiect de conversație.

Șoferul le scoase bagajele din mașină și, ca prin minune, apărură doi afro-americani care-l salutară călduros pe Tom. Unul era student și lucra pentru el cu jumătate de normă, iar celălalt era un bărbat în vârstă, care părea cumsecade și vorbea corect. Jed lucrase pentru familia lui Tom ani de zile. Existase și pe vremea Alexei și acum nu-i era deloc greu să-și imagineze cine era frumoasa tânără blondă, cu toate că nu se aștepta s-o vadă venind. Semăna perfect cu mama ei și, când o zări, îi zâmbi larg.

— Bună seara, domnișoară Savannah. Îmi pare bine să vă văd din nou, spuse Jed, ca și cum vizita ei era de mult prevăzută și așteptată cu nerăbdare.

Nu și-l mai amintea, dar era impresionată că-i știa numele, iar Tom părea să-i fie recunoscător. Familia lui Jed lucra de generații pentru familia Beaumont, încă din perioada sclaviei. Cu toate că fuseseră eliberați, rămăseseră aici. Jed era foarte atașat de familia Beaumont și de casa lor și, când se născuse Tom, lucra pentru mama lui. Acum era paznic, îngrijitor și, din când în când, chelner și șofer, și era aproape ca un tată pentru Tom.

Tom i-l prezentă, așa că Savannah află că se numește Jed; apoi i-l prezentă și pe Forest, tânărul student. În timp ce Tom plătea taxiul și Savannah stătea lipită de el, temătoare, cei doi bărbați cărară bagajele în casă. Tom îi rugă să-i ducă bagajele în camera albastră pentru oaspeți. Era cea mai mare și mai elegantă dintre cele patru pe care le aveau și urma să fie un cămin plăcut pentru ea în următoarele luni, pe durata șederii acolo. Erau nenumărate carnete unde se putea distra cu prietenii după ce avea să cunoască oameni noi la școală.

Savannah îl urmă pe Tom în casă. Tavanul holului era foarte înalt, cu un candelabru uriaș din cristal, pe care proprietarii inițiali îl cumpăraseră din Franța. Și mai era o scară largă, așa cum vedeai numai în filme. Acum, Savannah își amintea și scara, și cum o cobora în goană cu mama ei, când se grăbeau. Camera ei era aproape de cea a părinților și ceva mai departe, pe hol, de cea a fraților. Avusese o cameră frumoasă, roz, înșorită, plină de animale de pluș și de alte jucării, îmbrăcată în creton înflorat. Era complet în contrast cu felul în care mama ei îi decorase camera din New York, care era simplă, modernă și complet albă. Într-un fel, camera reprezenta răceala mamei ei, stătea de spirit pe care o avea când se mutaseră în apartamentul din New York. Viața ei era o pagină albă și, într-un fel, Savannah considera că apartamentul continua să arate la fel. Mama ei era caldă, dar căminul lor, nu. Casa de la „O mie de stejari” era plină de sentimentul tradiției, de antichități spectaculoase, de moșteniri de familie și de măreție. Alexa dusese aici o viață minunată – timp de șapte ani fusese căminul ei. Și fusese fericită.

Tatăl ei o conduse în living, care era la fel de opulent și de plin de antichități. Candelabrul era frumos și mobila era capitonată cu brocart fin. Peste tot se aflau portretele și statuile membrilor familiei și vase pline de flori. Camera avea un parfum delicat, și Savannah observă că abajururile și draperiile erau împodobite cu ciucuri de mătase. Îi amintea de Franța. Totul era impecabil și în perfectă ordine,

dar nu era nimeni prin jur. Nu exista nici urmă de Luisa sau de fiica lor, iar în casă domnea o liniște mormântală.

Trecură prin sufrageria imensă, unde pe fiecare perete era etalat câte un portret al generalului Confederației, strămoșul lor. Apoi Tom o conduse pe Savannah în bucătăria spațioasă, luminoasă și modernă, sfătuiind-o să-și ia singură tot ce dorea. Mesele erau pregătite de o bucătăreasă și de două ajutoare, dar nici ele nu se zăreau nicăieri. Casa era goală.

Apoi o conduse pe scări, spre camera ei, care-i tăie respirația. Era o cameră pentru o prințesă sau o regină, și valizele erau deja puse pe suporturi, gata să fie despachetate. Dar Luisa nu se zărea nicăieri.

Tom o lăasă pe Savannah și ieși pe hol, îndreptându-se spre camera lui, unde o găsi pe Luisa întinsă sub baldachinul uriașului lor pat cu patru coloane, cu o compresă pe cap și cu ochii închiși. Îl auzi intrând în cameră, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Am ajuns, zise el simplu, fără să se apropie de ea.

Uneori, când Luisa avea „o zi proastă”, el dormea în biroul lui, ceea ce însemna că nu-și vorbeau. Migrenele mamei erau explicația pe care i-o dădeau lui Daisy pentru faptul că dormeau separat, și asta ca să n-o „tulbure”. Încercau să ascundă faptul că menajul lor scârțâia. Era prea mică să înțeleagă. Sau așa credeau ei.

— Luisa? zise mai tare, când văzu că ea nu-i răspunde.

Știa că nu doarme. Avea maxilarele încleștate și era complet îmbrăcată. Purta un taior Chanel roz, cu o bluză roz, șifonată, iar pantofii Chanel, roz cu negru, păreau abandonăți în grabă lângă pat. O suspecta că înotase până atunci și își scosese hainele ude când îi auzise venind. Nu avea intenția s-o întâmpine pe Savannah. În ceea ce o privea pe Luisa, Savannah nu aparținea acestui loc și putea fi oricum, dar nu bine-venită.

— Am o migrenă, spuse cu o voce care nu corespundea slăbiciunii pe care voia s-o arate, cu un puternic accent de Carolina de Sud, la fel ca al lui.

Se împlineau o sută de ani de când familia ei trăia aici, deși la început ai ei se stabiliseră în New Orleans, de unde veniseră apoi în Charleston, înainte de Războiul Civil. Istoria, rădăcinile și tradițiile lor erau strâns legate de Sud. Nici unuia dintre ei nu i se întâmplase să trăiască în altă parte decât aici. Cei șapte ani petrecuți în Dallas, după ce îl părăsise, însemnaseră pentru ea o agonie. Considera Texasul necivilizat și vulgar, dar îi plăcea faptul că cei mai mulți dintre ei erau bogați, cel puțin cei pe care îi întâlnea când era cu soțul ei. Dar, cum îi plăcea ei să spună, aveau bani, dar nu și maniere. Luisa era mândră de tot ce avea legătură cu Sudul și, în ceea ce o privea, Texasul nu era Sud, ci doar noua burghezie. Nu avea nimic din istoria și din demnitatea Charlestonului.

— Mi-ar plăcea să vii și s-o saluți pe Savannah, îi spuse el ferm, fără nicio înțelegere pentru durerea ei de cap, în care nu credea nicio clipă. Este în camera albastră.

— Dă-o imediat afară de-acolo! îi ceru Luisa, cu ochii închiși. Camera aia este pentru oameni importanți care vin să ne viziteze, nu pentru un copil. Cazează într-una din camerele de sus. Acolo vreau să stea.

Rosti totul cu ochii închiși, imobilă, mișcând doar din buze. Camerele despre care vorbea erau pentru bone, la mansardă. În sinea lui, Tom nu dădea doi bani pe ce spunea ea, dar nu era surprins. Luisa le declarase război atât lui, cât și lui Savannah, la telefon, de dimineață.

— O să stea în camera albastră, hotărî el. Unde e Daisy?

— Doarme.

Tom se uită la ceas. Era nouă treizeci.

— La ora asta? Ai drogat-o? Nu se urcă în pat înainte de zece.

— Era obosită, zise Luisa și, în cele din urmă, deschise ochii, se uită la el, dar nu făcu nicio mișcare să se ridice.

— Ce i-ai spus? o întrebă, strângând din dinți.

Și știa că era numai începutul. Era foarte conștient de ce era în stare Luisa. De câte ori își puneă în minte, se comporta îngrozitor. Îi părea rău pentru Savannah. El era

obișnuit cu răzbunările Luisei și cu firea ei otrăvită. Dar Savannah sigur nu era și nici nu-i trecea prin cap de ce era capabilă. O adusese cu el fără să țină cont de asta, o voia aici, voia s-o apere de pericolul care o pândea în New York. Avea să facă orice îi stătea în putere ca s-o protejeze. Dar Luisa era un potențial pericol, și el știa asta.

— Despre ce?

Ca răspuns la întrebarea lui, Luisa îl fixă fără nicio expresie.

— Știi ce te-am întrebat. Ce i-ai spus lui Daisy despre Savannah?

Își privi cercetător soția. Era blondă la fel ca Savannah și ca Alexa, dar în cazul ei blondul nu era adevărat, era de la cutie. Își purta părul lăsat liber pe umeri, la fel ca atunci când avea șaisprezece ani, și se ducea la coafor de trei ori pe săptămână ca să-l mențină așa, cu o uimitoare cantitate de fixativ. Era impecabil de dichisită, pretențios îmbrăcată, își dădea cu prea mult fard pentru gustul lui și purta o grămadă de bijuterii, unele dintre ele moștenite de la mama ei, iar altele cumpărate de fostul soț.

— I-am spus că ai făcut o greșală în tinerețe, din care a rezultat Savannah, și că n-am vrut să-i mărturisim niciodată.

Dacă într-adevăr asta îi spusese lui Daisy, ideea că Savannah nu era decât o fiică nelegitimă care se întotse pe neașteptate i se păru îngrozitoare.

— I-ai spus că am fost însurat cu mama ei?

— I-am spus că nu trebuie să discutăm despre asta, și e de preferat să nu discutăm, iar Savannah va sta cu noi cât mai puțin timp posibil, pentru că mama ei are probleme.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Luisa, o spui ca și cum mama ei e la reabilitare sau la închisoare.

Era îngrozit, dar nu mirat.

— Daisy e prea mică să știe că un criminal i-a amenințat viața lui Savannah. Ar traumatiza-o pentru totdeauna.

La fel cum o traumatizau și minciunile pe care i le spunea mama ei – Tom știa foarte bine. Dar era greu să împiedici

minciunile sau felul în care întorcea orice poveste în favoarea ei. Luisa întrupa cele mai rele lucruri care se spuneau despre femeile din Sud, considerate ipocrite și mincinoase, dar știind să ascundă totul sub o falsă dulceață și mult farmec. Sigur că existau și o mulțime de oameni altfel în Sud, bărbați și femei, care nu ascundeau sub bunele maniere minciuni, ci erau sinceri. Luisa nu era unul dintre ei și întotdeauna avusese un motiv ascuns, pusese la cale un complot sau un plan. O viață cât mai mizerabilă pentru Savannah și pentru Tom era ceea ce plănuia ea acum.

— Vreau să vii și s-o saluți pe Savannah, repetă el, pe un ton dur, neobișnuit.

Luisei nu-i plăcea deloc. Se ridică din pat, își lăsă picioarele în jos și-l privi cu ochi mijiți.

— Nu încerca să mă târăști în povestea asta. N-o vreau aici.

— Mi-e clar. Dar e aici, dintr-un motiv extrem de important. Tot ce vreau e să fii politicoasă.

— O să fiu civilizată cu ea când o s-o vad. Nu spera la mai mult de-atât de la mine.

El clătină din cap și ieși din cameră. Era limpede că Luisa nu se va întâlni cu Savannah în seara aceea. Acceptă provocarea și se întoarse singur în camera fetei. În drum, voia să treacă s-o vadă pe Daisy, dar mai întâi se duse la Savannah.

— Luisa nu se simte bine, e în pat, zise simplu, și Savannah înțelese, dar nu comentă. Se simțea destul de ușurată că n-o întâlnea în acea seară.

— Vrei ceva de mâncare?

— Nu, mă simt bine, tată. Mulțumesc. Nu mi-e foame, doar o să despachetez.

El încuviință și se îndreptă spre birou ca să-și citească e-mailurile. Era atât de plictisit de Luisa, încât până la urmă hotărî să nu se mai ducă la Daisy. Nu era într-o dispoziție bună și decise să doarmă în birou în noaptea aceea. Oricum, nu intenționa să-și petreacă noaptea certându-se

cu nevastă-sa. Era timp destul pentru asta a doua zi și în următoarele trei luni până când se termina procesul. Închise ușa încet și, în camera ei, Savannah făcu la fel.

Se așeză în scaunul mare și confortabil și își roti privirea prin cameră. Totul era îmbrăcat în mătase și în satin albastru-deschis. Draperiile grele erau prinse cu ciucuri albaștri, toaleta era frumoasă, veche, și în cameră se mai aflau o oglindă, un spațiu mic pentru odihnă, cu o bibliotecă și două sofale mici. Camera era cald luminată și elegant decorată. Era mult mai luxoasă decât tot ce văzuse până atunci și mai avea și un pat mare, cu patru coloane, acoperit tot cu o cuvertură de mătase. Cu siguranță, era o cameră frumoasă, chiar dacă ea nu se simțea aici ca acasă. Știa că tatăl ei trăia bine, dar nu credea că avea parte de un asemenea lux. Fusese surprinsă încă de când intraseră și tot se mai simțea intimidată. Era un loc unde nu te simțeai ca acasă, unde nu te puteai învârti în jeanși și în picioarele goale sau într-o cămașă de noapte veche, găurită. Era o casă unde trebuia să fii tot timpul bine îmbrăcat și să stai drept în scaunele de mătase, să nu te relaxezi niciodată sau să lași să-ți cadă vreo firimitură. Era greu să se vadă trăind aici simțindu-se în largul ei. Și mai greu era să-și imagineze un copil trăind aici, dar oricum nu se vedea niciun semn că exista vreunul. La fel ca pe mama ei, nici pe sora vitregă de zece ani n-o zărise nicăieri când sosiseră și, în timp ce Savannah se holba la bagaje încercând să-și găsească un dram de curaj ca să despacheteze, casa era stăpânită de o liniște mormântală. Până la urmă, luă telefonul și o sună pe mama ei. Era ora zece și nu exista nicio diferență de fus orar față de New York. Credea că mama ei era încă trează, așa că se miră foarte tare să constate că dormea. După ce plânsese ore întregi, Alexa căzuse într-un somn adânc, dar se feri să-i spună ceva lui Savannah.

— Ce e, iubito? o întrebă Alexa repede.

— Ciudat. Casa este uimitoare, și tata a fost foarte drăguț. Sunt într-o cameră elegantă de musafiri, toată în albastru.

Alexa o știa foarte bine, tot camera albastră se numea și pe vremea ei și, înainte să se căsătorească, stătuse întotdeauna acolo când venise în vizită. Acum locuia acolo Savannah. Alexa o vizualiza perfect.

— E la fel de elegantă și de înțepenită ca un muzeu.

Deși trăise acolo când era copil, se simțea foarte departe de casă.

— Casa aia e plină de istorie. Tatăl tău e foarte mândru de ea. Bunica ta locuiește într-o casă și mai mare, din apropiere, sau cel puțin acolo locuia. Este o veche plantație pe care bunicul ei a cumpărat-o când s-a însurat.

Erau prea multe noutăți pe care Savannah trebuia să le asimileze. Îi lipseau mama ei, camera cu care era obișnuită și viața ei în oraș. Era singurul lucru de care îi păsa, nu de eleganța și de istoria Sudului.

— Mi-e dor de tine, mami, îi mărturisi Savannah tristă. Mult.

Se străduia să nu plângă, așa cum făcea și Alexa.

— Și mie, dulceață. N-o să stai mult acolo. Și voi veni cât pot de curând.

Nu era foarte nerăbdătoare să se ducă acolo, dar ca să-și vadă fiica ar fi făcut drumul până în iad și înapoi. În ceea ce o privea, Charlestonul - cu tot ce trăise acolo - însemna iadul.

— Ce face Luisa?

Când puse întrebarea aceasta, nici nu respiră. Știa de ce era în stare și ura faptul că Savannah era expusă în linia întâi.

— N-am văzut-o. Tata mi-a zis că o doare capul și că s-a dus la culcare.

Alexa se stăpâni și nu comentă.

— N-am văzut-o nici pe Daisy. S-a dus și ea la culcare. Se pare că aici toate se fac mai devreme. Făcea comparația cu

New Yorkul, unde orașul era viu toată noaptea. Tata spune că o să-mi dea o mașină s-o conduc.

— Fii atentă, o avertiză Alexa. Încă nu ai prea multă experiență.

Dar orașul era mic și traficul ușor. Era drăguț din partea lui Tom să-i ofere o mașină. Asta i-ar fi dat puțină libertate, în special când începea școala.

— Abia aștept să te văd, spuse tristă, dorindu-și să fie acolo, cu ea.

— Și eu. Mai bine nu despachetez. Mâine ne ducem să vizităm orașul.

— Acolo e o altă lume. O să vezi. Confederația este încă vie. Pentru ei, Războiul dintre State nu s-a terminat, încă ne urăsc și se agață de fiecare moment al istoriei lor. Nu au încredere în nimeni decât în cei din Sud. Dar există o mulțime de lucruri minunate în legătură cu asta, și Charleston este un loc încântător. L-am iubit cât am locuit acolo și aș fi rămas pentru totdeauna dacă... bine, restul îl știi. Cred c-o să-ți placă. Are de toate, farmec, istorie, arhitectură minunată, plaje frumoase, vreme bună, oameni prietenoși. Greu să fie întrecut.

Era ușor să spună toate astea, căci îl iubise cândva și nu conta ce simțea acum în legătură cu el.

— Nu vreau decât să fiu acasă cu tine, spuse Savannah tristă.

Pitorescul și aspectele istorice ale Charlestonului n-o interesau deloc, nici măcar școala. Voia să fie cu ea și cu vechii prieteni din New York ca să termine ultimul an, ceea ce acum nu se mai putea, din cauza câtorva scrisori idioate scrise de un ciudat. Nu era drept.

— Cred că mai bine îmi pun la punct lucrurile. Mi-ai împachetat și CD-urile?

— Bineînțeles.

Alexa era bucuroasă că se gândise s-o facă.

În cameră nu se vedea niciun aparat audio, dar mama ei îi spuse că-i împachetase CD-playerul și iPodul. I le pusese

pe toate. Și nu va deranja pe nimeni, ceea ce părea un lucru bun.

Terminară convorbirea, iar apoi Savannah trase încet fermoarul valizei și începu să-și aranjeze hainele. Era totul acolo, toate hainele ei preferate și ale mamei ei. Când văzu cele două pulovere roz, pantofii negri de firmă, noi, ai mamei, și puloverul leopard, tot nou, pe care nu i-l ceruse, dar care-i plăcea, ochii i se umplură de lacrimi. Apoi observă cei doi ursuleți și-i puse pe pat zâmbind, fericită să-i vadă după ani de zile. Păreau niște prieteni vechi, singurii ei prieteni de-aici până acum. Puse teancul de CD-uri pe toaletă, alături de CD-player și de iPod, și, în timp ce se întorcea spre valiză după alte lucruri, simți pe cineva în cameră și aproape că sări în picioare când văzu o fetiță în cămașă de noapte, stând lângă pat și uitându-se la ea. Avea părul lung, blond, și ochi verzi, foarte mari.

— Bună, fu tot ce auzi de la ea.

Avea o expresie gravă, și cămașa de noapte era plină de ursuleți. Părea o păpușică.

— Știi cine ești, îi zise serioasă.

— Bună, o salută Savannah încet, încă holbându-se la ea, dar nedorind s-o sperie. Suntem surori.

Cât de ciudat suna!

— N-am știut de tine până astăzi. Mama mi-a spus. Zicea că tata a fost însurat cu mama ta, cu multă vreme în urmă, câteva luni, sau cam așa ceva, când te-ai născut tu.

— Mai mult de șapte ani, sări Savannah, apărându-și istoria și teritoriul și simțindu-se ca o fată de zece ani, nu una de șaptesprezece.

— Mama spune minciuni, zise Daisy simplu.

Era destul de grav pentru o fetiță de zece ani să spună asemenea lucruri despre mama ei, dar era adevărat.

— Minte o grămadă. Nu mi-a mai vorbit despre tine. A spus că tatei i-a fost rușine să vorbească despre tine, așa că n-a făcut-o niciodată. Și acum ești aici pentru că mama ta are probleme cu legea.

Era exact ce-i spusese Luisa, dar Savannah râse. Era un lucru jignitor și o avertizare în legătură cu mama ei vitregă.

— E la închisoare?

— Nu.

Savannah încă râdea când se îndreptă spre pat, se așeză și bătu cu palma pe locul de lângă ea, făcându-i semn lui Daisy să i se alăture, ceea ce ea și făcu.

— Mama e procuror și încearcă să trimită pe cineva la închisoare, o persoană foarte rea.

— Procuror e un cuvânt urât? o privi Daisy îngrijorată, și Savannah râse din nou. Știa că Daisy așa credea, dar acum n-ar fi mirat-o dacă tot Luisa i-ar fi spus și asta.

— Nu, înseamnă avocat. Este asistenta procurorului districtual. Îi bagă pe criminali la închisoare. Are să fie avocat într-un proces și o să trimită la închisoare un om foarte rău, care a făcut foarte multe fapte urâte.

Știa că nu trebuia s-o sperie pe Daisy povestindu-i că acesta ucisese probabil șaptesprezece femei, dacă nu mai multe.

— Cineva, probabil că unul dintre prietenii lui, îmi scrie niște scrisori îngrozitoare, așa că mama a vrut să plec de-acasă până după proces, ca să nu-mi mai scrie și altele, și am venit aici.

— El știe că ești aici?

Daisy privea îngrijorată, și Savannah scutură din cap.

— Nu și nu trebuie să afle. De-asta tatăl nostru m-a adus aici, așa că nimeni nu știe unde sunt.

— Mama ta știe că ești aici?

Daisy era interesată de tot ce-i spunea în legătură cu povestea ei. O credea. Știa că era mai bine decât să-și creadă mama, chiar dacă era trist că se întâmpla așa. O mai mințise și altă dată în legătură cu oameni care nu-i plăceau sau ca să pară ea mai bună. O concediase pe dădaca iubită a lui Daisy numai pentru că bănuia că o iubea mai mult și era prea legată de ea. Îi spusese lui Daisy că femeia o părăsise, că plecase fără să-i pese de ea. Dar

bucătăreasa îi spusese adevărul. De-atunci, Daisy nu mai auzise de dădacă.

— Mama mea și tatăl nostru au căzut de acord că trebuie să vin aici.

— Nu cred că mama e prea fericită de asta, o avertiză Daisy, făcând ochii mari, iar Savannah o aprobă din cap.

— Cred că ai dreptate.

— Am auzit-o țipând la tata. Țipă mult. Se ceartă.

Îi făcuse această mărturisire ca și cum era vorba despre un sport, ca și cum jucau golf. În primele cinci minute, îi făcu noii ei surori o prezentare generală a situației. Dar nimic din toate astea n-o mira pe Savannah. Știa prea bine la ce să se aștepte. Și, până acum, totul se întâmpla ca la venire, când Luisa nu apăruse s-o salute.

— Poate fi foarte rea când o enervează ceva, așa că ai grijă. Îmi plac ursuleții tăi, zise când se întoarse și-i zări. Am și eu unul. Dorm cu el.

Îi zâmbi timid lui Savannah.

— Vrei să ascuți muzica mea cât timp despachetez? se oferi Savannah, și Daisy îi răspunse cu un surâs.

Savannah aduse iPodul, i-l fixă și îl deschise, iar Daisy zâmbi larg și începu să cânte, apoi fredonă mai încet, în așa fel încât să nu le audă nimeni. Nu voia ca mama ei să știe că venise în camera lui Savannah. Îi plăcea aici și o plăcea și pe ea. Încă asculta la iPod când Savannah termină de aranjat lucrurile. Era o cameră imensă, mult mai mare decât avea nevoie. Avea și un dressing enorm, cu rafturi pentru pantofi.

Daisy, care stătea tot pe pat, își scoase iPodul ca să poată vorbi din nou cu Savannah.

— Îmi place muzica ta. E cool.

Avea același accent din Sud, moale, ca al tatălui ei, care suna foarte plăcut. Era deja ora unsprezece.

— Ți place că mama ta e avocat? A mea nu face nimic. Joacă bridge, se duce la restaurant și face multe cumpărături.

— Și mie îmi place să merg la cumpărături, recunosc Savannah. Și mamei îi place, dar muncește foarte mult. Are o muncă foarte interesantă, cu excepția momentelor când se întâmplă ceva stupid, ca acum cu scrisorile pe care le-am primit. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată până acum. Și bunica a fost tot avocat, adăugă ea. Acum e judecător.

— Credeam că judecătorii sunt bărbați.

Daisy părea încurcată.

— Nu, o informă Savannah. Pot fi și femei. Lucrează la tribunalul pentru familie, unde se ocupă de divorțuri, de cazuri de custodie, o grămadă de chestii legate de copii.

— Trebuie să fie deșteaptă.

Daisy părea impresionată.

— Este și drăguță. O iubesc mult.

— Bunica mea e președinta Uniunii Fiicelor Confederației.

Era un fel de păsărească pentru o fetiță de zece ani, dar se descurca, fără să-și dea seama că era și bunica lui Savannah.

— Și am doi frați, Henry și Travis.

Savannah râse.

— Și eu la fel.

— E ciudat.

Daisy părea surprinsă.

— Avem aceiași frați, pentru că avem același tată, îi explică Savannah.

— E așa de ciudat, spuse fata, zâmbind. Întotdeauna am vrut să am o soră.

— Și eu.

— Știai despre mine? o întrebă Daisy, lăsându-se pe spate între perne și uitându-se la Savannah.

— Da, știam, zise Savannah. Mama mi-a spus de mult. Și apoi îi veni o idee.

— Vrei să dormi aici, cu mine, în noaptea asta?

Era o cameră cu un pat uriaș, în care încăpeau zece ca ele, și lui Savannah i se păru că asta ar fi însemnat o legătură, ceea ce era un început bun. Daisy cântări propunerea și apoi aprobă din cap.

— Vrei să-ți aduci ursulețul? o întrebă Savannah, amintindu-și că Daisy spusese că dormea cu el.

— Mai bine, nu. Mama mă poate auzi și nu mă mai lasă să mă întorc. Daisy era deșteaptă și avea dreptate. Pot să dorm cu ursulețul tău.

Savannah dădu cuvertura deoparte și Daisy se strecură sub cearșafuri, surâzând. Apoi se duse să-și pună cămașa de noapte și, după câteva minute, când se întoarse, Daisy o aștepta trează. Savannah stinse lumina și se băgă în pat.

— Ți-e frică aici? o întrebă Daisy în șoptă, după câteva minute.

Stăteau amândouă întinse pe spate, în întuneric, privind mătasea albastră a baldachinului. Întrebarea o făcu pe Savannah să se gândească la mama ei, la cât de dor îi era de ea și la cât era de ciudat să se afle aici.

— Puțin, răspuse în șoptă. De-asta te-am rugat să dormi cu mine.

Ca răspuns, Daisy întinse mânuța mică spre mâna lui Savannah și o apucă strâns.

— O să fie bine, o liniști ea. Tata n-o să permită să ți se întâmple nimic, iar bărbatul cel rău n-o să-ți mai scrie niciodată, și apoi mama ta o să-l bage la închisoare. Acum ne avem una pe alta, spuse, cu dulceața și inocența copilăriei. Cuvintele ei și mânuța pe care o strângea îi umplură ochii de lacrimi lui Savannah.

— Mulțumesc, zise încet și apoi se întoarse ca s-o sărute pe Daisy pe obraz.

Era moale și mirosea a piele de copil. Daisy zâmbi, închise ochii și păstră în mânuța ei mâna lui Savannah. Dar strânsoarea slăbi și adormiră una lângă alta.

Era trecut de miezul nopții când tatăl lor bătu la ușă. Pentru că nu răspunseră, crăpă ușa ușor, ca să arunce un ochi înăuntru. O văzu pe Savannah în pat, păși în vârful picioarelor prin întuneric și, în lumina lunii, observă cele două siluete una lângă alta. Cele două fete ale lui dormeau ținându-se de mână. Rămase privind-le câteva minute, cu

- DANIELLE STEEL -

un zâmbet tandru, cu obrazii scăldați în lacrimi. Apoi părăsi camera la fel de încet cum venise și închise ușa.

capitolul 8

Dimineață, când Savannah se trezi, soarele se revărsa în cameră, iar Daisy plecase. Se miră să constate că era ora zece și că dormise ca un bolovan. N-o auzise pe Daisy când ieșise din cameră de dimineață și nu exista nicio dovadă că fusese acolo. Părăsise camera în zori, în așa fel încât nimeni să n-o poată găsi în patul lui Savannah, căci altfel ar fi încurcat-o cu Luisa.

Savannah făcu un duș, se pieptănă și se spală pe dinți, apoi se îmbracă și porni spre bucătărie, unde două femei stăteau la masă. Când intră, ele îi zâmbiră.

— Am așteptat să te trezești. N-am vrut să te deranjăm, îi spuse cea mai în vârstă dintre ele. Domnul Beaumont a spus că se întoarce la unsprezece să te ia. A avut treabă la birou. Doamna Beaumont este la coafor, iar pe urmă ia masa în oraș.

Asta însemna că tatăl ei se va întoarce într-o jumătate de oră pentru plimbarea prin oraș pe care i-o promisese. Cele două femei se prezentară: una era Tallulah, și cealaltă Jane. Tallulah era nevasta lui Jed, iar Jane era din Memphis – avea și ea accent, dar unul diferit. Savannah era fascinată de felul în care vorbeau.

O întrebare ce și-ar dori pentru micul dejun, iar ea alege cereale, asigurându-le că se va descurca singură; dar ele insistă să o servească în bolul de porțelan înflorat așezat pe un șervet de in cu broderie delicată. Totul era elegant aici. Nimic nu era simplu sau practic, ca acasă. Se simțea cu totul dezorientată. Ea și mama ei trăiau plăcut, dar totul era altfel decât aici. Era o altă lume. Acum își dădea seama ce șoc trăise mama ei fiind nevoită să renunțe la toate astea atunci când fusese alungată. Probabil că se simțise ca Cenușăreasa după bal, când trăsura se transformase în dovleac și caii albi în șoareci și, în cazul ei, prințul fermecător se transformase în șobolan. Îi părea rău pentru ea.

Nici nu-și termină bine de mâncat cerealele, că tatăl ei se întoarce și intră în bucătărie, frumos ca întotdeauna, într-o jachetă din tweed croită impecabil și cu pantaloni gri.

— Bună, Savannah, spuse repede. Cum ai dormit?

— Ca un prunc.

— Gata pentru marele tur?

Aprobă din cap, le mulțumi celor două doamne în uniforme albe cu șorturi, și-l urmă în holul de la intrare. Se duse să-și ia geanta și jacheta, pentru că era rece, dar nu atât de rece ca atunci când vântul sufla dinspre ocean, așa cum se întâmpla adesea la Charleston, vânt care vara aducea cu el o umezeală apăsătoare. Cinci minute mai târziu erau în mașină, un Jaguar, și se îndreptau spre inima orașului.

Discutată despre oraș, și primul loc unde se opriră pentru o lecție de istorie locală era Fort Sumter. Acolo fusese tras primul foc care declanșase Războiul dintre State. În timp ce făceau turul orașului, totul i se părea fascinant lui Savannah, dar mai ales atitudinea sudistă pe care o aveau despre tot ce-i înconjura. Întotdeauna era vorba despre Confederație, nu despre Nord, care pentru ei părea să nu existe decât sub forma dușmanului căruia i se împotriviseră cu o sută cincizeci de ani în urmă și, în unele cazuri, continuau încă să i se împotrivească.

Urmă apoi vizita în Cartierul francez, unde luară masa la un restaurant de modă veche, cu grădină în spate. Mâncară un preparat local condimentat, cu supă de crab și plăcintă de crab, creveți și orez, toate cu sosuri delicate și condimente aromate. Era delicios, și la prânz se distrară de minune, apoi se plimbară cu o trăsură trasă de cai pe străzile pietruite, unde admirară mai multe locuri istorice, iar el îi arătă câteva cafenele potrivite pentru ea, unde se adunau tinerii.

După aceea, o conduse prin mai multe magazine, spunându-i că va avea tot timpul să le viziteze mai târziu și, în drum spre casă, trecură pe la spectaculoasele plaje din Insula Sullivan.

Se întoarseră acasă pe la patru jumătate, după o minunată zi petrecută împreună. În timpul prânzului, Tom o anunțase că a doua zi avea să înceapă școala. Totul era aranjat. Desigur, va fi în ultimul an și putea participa la absolvire alături de ceilalți elevi, cu toate că diploma oficială îi va fi eliberată de școala ei din New York. Obținuse prin fax foaia matricolă de la școala ei și notele fuseseră transcrise pe cea de la școala din Charleston. A doua zi de dimineață, avea s-o ducă la școală cu mașina, apoi o va aduce înapoi, după care putea conduce singură. Îi va arăta în amănunt cum funcționează mașina. Nu uitase nimic, avusese grijă de tot, iar ea era impresionată.

Când intrară în casă zâmbeau și vorbeau, și rămaseră cu gura căscată când dădură cu ochii de Luisa, care tocmai se întorcea de la masă. Și când ea îi observă, era prea târziu să-i evite sau să se ascundă. Temuta întâlnire dintre Savannah și soția tatălui ei nu mai putea fi amânată.

— Bună ziua, spuse Savannah timidă.

Vorbise prima, în timp ce Luisa o privea fără să scoată un cuvânt. Era îmbrăcată într-un taior albastru-regal, cu revere de satin, și la urechi purta safire. Pieptănătura semăna cu un coif, nu i se clintea niciun fir de păr. Manichiura era perfectă, iar ochii o sfredeleau pe Savannah ca un cuțit.

— Ea e Savannah, îi spuse amabil Tom, spărgând gheața, ca și cum Luisa nu știa. Savannah, ea e Luisa, mama ta vitregă.

Înțelese imediat că făcuse o greșală, pentru că Luisa se întoarse spre el cu o privire rea, ignorând-o pe Savannah.

— Nu sunt mama ei vitregă, răspunse tăios. Oricum ar fi, poate fi fiica ta, nu a mea. Și nu uita cine este adevărata ta fiică în casa asta.

— *Amândouă* sunt fiicele mele, răspunse ferm Tom, în timp ce Savannah și-ar fi dorit să intre în pământ și să dispară.

Era foarte neplăcut. Daisy avea dreptate. Luisa era furioasă și nu intenționa s-o ascundă. De fapt, voia să fie sigură că Savannah știa exact cât de puțin dorită era acolo.

— Îmi pare rău că simți așa, zise Luisa, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, ca să vorbească cu bucătăreasa despre cină.

Savannah se întreba dacă va avea voie să mănânce cu ei la masă. Nu părea să fie așa și nici nu-și dorea.

Tom o privi spășit și ridică din umeri.

— O să se calmeze. Nu e ușor nici pentru ea, zise ezitând, incapabil să explice comportamentul groaznic de supărător al soției sale.

În timp ce Savannah încerca să-l liniștească, își făcu apariția Daisy, care, după ce coborî scările țopăind, o cuprinse pe Savannah cu brațele de mijloc. Încă o îmbrățișa când Luisa se întoarse în hol și, văzând-o pe Daisy înfășurată în jurul lui Savannah, păru cât pe ce să facă apoplexie.

— V-ați pierdut cu toții mințile? se adresă ea soțului și fiicei sale. Fata asta e o străină pentru noi. E musafir aici și, cu siguranță, nu al meu. Vreau să țineți minte amândoi asta, și să nu uitați cine sunt eu. Sunt mama ta, Daisy, și soția ta, Tom. Și orice greșeală a făcut tatăl tău în trecutul lui nu e treaba sau problema mea sau a ta, spuse, privind-o fix pe Daisy, care-și retrase brațele din jurul surorii ei, ca să nu-și supere și mai tare mama. O să trecem prin asta pentru că trebuie, dar nu e nevoie să vă purtați ca și cum ați regăsit vreo rudă de multă vreme pierdută și întoarsă acasă. Asta este casa noastră, nu a ei. Și nu e ruda mea sau a ta, i se adresă din nou lui Daisy, apoi își privi soțul, ignorând-o pe Savannah și urcând scările cu pas apăsător, în viteză.

O clipă mai târziu, în timp ce se uitau unul la altul încurcați și confuzi, auziră ușa de la camera ei trântindu-se. Tom își privi smerit fiica mai mare, care tremura și aproape plângea. Luisa îi lovise cu forța unei tornade și îi lăsase zdrobiți în urma ei.

— Tată, aș putea să plec, șopti ea. O să mă descurc la New York. Mama s-a speriat. Nu vreau să vă fac necazuri.

Nici să fie tratată ca o paria sau să fie abuzată de o femeie care o ura pe față nu mai voia.

— Nu pleci nicăieri, îi zise tatăl ei ferm și o îmbrățișă. Îmi pare rău, Luisa e foarte nervoasă. O să se calmeze.

Apoi se uită în jos, la Daisy, care era decepționată.

— Pleci? o întrebă fata pe Savannah.

— Nu știu, răspunse cinstit. Cred că ar trebui. Nu vreau s-o supăr pe mama ta.

— E rea, continuă Daisy, părând furioasă. Mie îmi place să stai aici. Vreau o soră. Nu pleca, o imploră și o cuprinse din nou cu brațele de mijloc. Lui Savannah îi era greu să-i reziste.

Tom le conduse pe amândouă pe scări, ținându-și câte un braț pe umărul fiecăreia. Și lui îi plăcea s-o aibă pe Savannah alături de el. Întotdeauna își dorise ca ea să vină în vizită, dar Luisa n-ar fi acceptat niciodată. Acum soarta făcuse să nu mai țină situația sub control și îi părea bine. Era de acord cu Daisy și nu voia să plece.

O rugă pe Daisy să se ducă să-și facă lecțiile, iar pe Savannah o lăsă în camera ei rugând-o să se liniștească. Fata îi mulțumi încă o dată pentru ziua plăcută petrecută împreună, dar în ochi i se citea îngrijorarea. Imediat ce Tom ieși din cameră, își sună mama și-i povesti ce se întâmplase.

— E o *scorie*, îi zise Alexa pe un ton exasperat.

— Nu știu ce să fac, mami. Mă gândesc că ar trebui să plec. Mă sperie mai tare decât tipul care îmi scrie scrisori. Se poartă de parcă ar vrea să mă omoare în minutul următor.

— Probabil că ar vrea să te omoare, dar n-ar face-o. Tipul care îți scrie scrisori poate să te omoare. Nu vreau să te întorci. Detest că sunt nevoită să te pun într-o astfel de situație, dar trebuie să te străduiești să rezisti. Încearcă să stai cât mai departe de ea. Tatăl tău i-a replicat ceva ca să-i închidă gura?

— A încercat. S-a repezit la el și l-a certat.

— Întotdeauna face așa, la fel ca mama lui. Împreună au o putere considerabilă, și el nu-i face față nici uneia dintre ele. Nu spun că nu trebuie să fii recunoscătoare pentru ce face el acum, că te ține acolo, dar nu mai are biluțe. I le-a tăiat Luisa acum zece ani.

Lui Savannah nu-i plăcea să audă asta, și Alexa regretă imediat că vorbise așa. Era tatăl lui Savannah, dar era adevărat. O trăise pe viu.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta, se scuză Alexa repede. Stai în camera ta, ieși în oraș sau folosește iPodul. Nu vreau să te întorci la New York până după proces.

Savannah se simțea de parcă era condamnată la muncă silnică sau la închisoare. Nu dădea doi bani pe mobila frumoasă și pe casa maiestuoasă. Ura locul ăsta. Și Luisa o ura pe ea. Aveau să fie trei luni îngrozitoare. Și mama ei avea dreptate. Tatăl ei nu-i făcea față Luisei. Savannah văzuse cu ochii ei.

— O să încerc, îi promise solemn Savannah, jurându-și să reziste până când mama ei venea s-o vadă. Și dacă lucrurile nu mergeau bine, avea să se întoarcă la New York împreună cu ea sau avea să fugă. Nu-i trecea prin cap să trăiască în felul ăsta trei luni, din pricina nimănui.

— Îmi pare rău, iubito. Nu pot veni săptămâna asta, dar o să vin în următoarea. Promit. Încearcă să nu-i atragi atenția și străduiește-te s-o ignori.

— Da, bine, răspunse Savannah și închise telefonul.

Acum era furioasă și pe Alexa, care o trimisese aici să trăiască alături de o astfel de vrăjitoare. Era mai rea decât mama vitregă din basme sau dintr-un film prost. Viața Cenușăresei era o glumă în comparație cu viața ei. Tocmai când se gândea la toate astea, Daisy se strecură în cameră, cu o privire îngrijorată.

— Ești bine?

— Da, așa cred, zise Savannah, descurajată, apoi îi zâmbi. Nu sunt obișnuită să fiu tratată așa. Speram să mă simt ca acasă, continuă, cu sinceritate, iar Daisy o aprobă clătînând din cap.

— Știu. Poate fi foarte rea. Și cu tata se poartă la fel.

— Trebuie să-ți fie greu, zise cu simpatie Savannah, în timp ce Daisy ridica din umeri.

— Tata e întotdeauna bun cu mine și cu frații mei.

Îi zâmbi lui Savannah și o îmbrățișă.

— Sper să rămâi.

— Să vedem cum merg lucrurile, continuă Savannah nedumerită, dar nu-și putea imagina cum va curge viața ei timp de trei luni, până după proces, sau poate chiar patru, dacă procesul dura mai mult, ceea ce probabil se va întâmpla. I se părea un proces complicat.

Și, în timp ce fetele stăteau de vorbă în camera lui Savannah, Tom și Luisa dădeau o bătălie aprigă în camera lor.

— Ce dracu-ți trece prin cap, urlă la ea. Să spui astfel de lucruri în fața lui Daisy și a lui Savannah. Cum poți să ameninți o fată de șaptesprezece ani?

— N-o vreau aici! i-o trânti Luisa. Este fructul greșelii pe care-ai făcut-o și nu vreau s-o văd în fața ochilor sau în casa mea.

Îl privea fix în ochi și el se holba uimit la ea.

— Ești nebună? Nu poți să rescrii istoria cu mine, Luisa. Am fost de față. M-ai părăsit pe mine și pe copii, m-ai înșelat, ai divorțat, pe ei i-ai abandonat și te-ai măritat cu altcineva care avea mai mulți bani decât mine. Eu m-am însurat cu Alexa cât timp tu ai fost măritată cu el, cheltuindu-i banii fericită în Dallas, și nu ți-a păsat de noi, de mine, de băieții noștri. Nu ți-a păsat de mine până a murit el și, Dumnezeu știe de ce, ai decis că-ți vrei înapoi fosta viață. Din singurătate poate, pentru că sigur nu aveai nevoie de bani. Și apoi m-ai prostit și m-ai atras într-o aventură cu tine, și am fost destul de idiot să cad în plasă, până când ai rămas însărcinată și te-ai plâns la mama că nu te puteam lăsa să ai un copil nelegitim și, de fapt, mi-a părut rău pentru tine și am părăsit-o din cauza ta pe femeia pe care o iubeam. Savannah este fructul unei căsătorii respectabile cu o femeie grozavă care s-a purtat minunat

cu băieții tăi și pe care am fost destul de tâmpit s-o las pentru tine, ca să fii tu „onorabilă”. Căsătoria asta a fost și este o minciună. Și ți-am permis să mă obligi s-o alung pe Savannah timp de zece ani, ca să te fac fericită. Mi-am gonit propria fiică. E o minune că încă mai vorbește cu mine. Și acum, când viața ei este în joc, și când am adus-o aici pentru trei luni, te porți mizerabil cu ea, mă înnebunești pe mine și te comporți ca și cum este o „greșeală” pe care am făcut-o cu vreo târfă în timp ce te înșelam pe tine. Ne-ai abandonat, Luisa, put și simplu. Și nu am de gând să-mi abandonez fiica încă o dată, ca să te fac pe tine fericită. A fost suficient de rău ce i-am făcut mamei ei.

— Dacă-ți pare rău, întoarce-te la ea, replică Luisa cu răceală.

— Nu despre asta este vorba. M-am purtat cu tine ca un gentleman, dar cu ea, nu. Toți știm asta, așa cum știi și tu, așa că las-o baltă și poartă-te civilizată cu Savannah, dacă nu vrei să ai mari neazuri cu mine.

Și, fără alt cuvânt, înainte ca Luisa să poată răspunde, ieși ca o furtună din cameră și trânti ușa. Amândouă fetele auziră totul din camera lui Savannah, dar nu comentară. Amândouă ghiciră ce se întâmpla acolo și de ce. Era pentru prima oară după atâta amar de vreme, dacă nu prima oară în viață, când Tom o puneă astfel la punct pe Luisa, și ea era furioasă, dar nu continuă cearta, și nici nu ieși după el, rămânând în camera ei.

Tom se întoarce în birou și-și sună fiul cel mare să-l invite în seara aceea la cină, împreună cu logodnica lui, Scarlett. În acea dimineață, la bancă, îi povestise lui Travis despre sosirea lui Savannah. Travis fusese surprins. Nu-i era greu să-și imagineze cât de nefericită era mama lui din cauza asta. În zece ani, nu-și permisese niciodată să aducă vorba despre Alexa sau despre Savannah și se simțise întotdeauna vinovat că nu ținuse legătura cu ele. Încercase o vreme, apoi renunțase și știa că și fratele lui făcuse la fel. Când plecase Alexa, Travis avea cincisprezece ani și era

încă mic, dar o iubise, iar ea fusese bună cu el, ceea ce-l făcea să se simtă și mai vinovat. Luisa le spusese clar că orice contact cu ea era considerat o trădare și o înșelăciune față de mama „adevărată”, și era destul de tânăr ca să-i ia vorbele în serios. Acum avea douăzeci și cinci de ani, lucra la banca tatălui său și plănuia să se însoare în iunie cu o fată dintr-o familie din înalta societate din Charleston, ai cărei strămoși fuseseră și mai implicați în Confederație decât ai lui. Avea mai mulți generali în familie decât aveau ei stejari pe proprietate. Era o fată minunată și foarte îndrăgostită de el. Era asistentă - o persoană foarte drăguță. Îi plăcea faptul că muncea, că nu avea ifose și nu o interesa cât de ilustră sau de bogată era familia ei. Voia să-și facă meseria până aveau copiii, ceea ce mama lui considera ridicol. Pentru soția unui Beaumont nu era ceva potrivit să fie asistentă. Travis era foarte încântat de atitudinea lui Scarlett și o susținea.

Când îl sună să-i invite la cină, tatăl lui părea încordat și exasperat.

— Lucrurile nu merg prea bine pe-aici, îi spuse deschis. Mama ta e supărată din cauza lui Savannah. Foarte supărată. Știi cum e ea.

Travis cunoștea foarte bine accesele de furie și temperamentul ei dezlănțuit. Ea făcea crize din orice și, de data asta, Travis știa că se întâmplase ceva cu-adevărat ieșit din comun. În mintea ei, singurul lucru mai rău care s-ar fi putut întâmpla ar fi fost ca în locul lui Savannah s-o aducă pe Alexa. Dar și prezența lui Savannah acolo era un lucru destul de rău pentru ea. Travis își putea imagina cu ușurință ce atmosferă neplăcută domnea în casă și-i părea rău pentru tatăl lui.

— M-am gândit că, dacă vii cu Scarlett la cină, o faceți să mai uite puțin și se simplifică lucrurile.

— Sigur, tată. O să văd ce program are Scarlett. Abia a ieșit de la lucru acum o oră. Te sun eu.

Îl sună și-i confirmă sosirea la ora șapte și jumătate, la timp ca să stea la masă. După ce-i mulțumi din nou fiului

său, Tom o sună pe bucătăreasă ca să-i ceară să pregătească totul. Puțin mai târziu, când trecu prin dreptul camerei lui Savannah și le găsi pe cele două fete discutând, le anunță și pe ele. Daisy era încântată să-și vadă fratele și viitoarea cumnată.

— O să-ți placă, o asigură ea pe Savannah. E chiar drăguță. Și Travis e grozav.

După aproape unsprezece ani, Savannah abia dacă-și mai aducea aminte de el. Ultima oară când îl văzuse avea șase ani.

Fetele coborâră la cină împreună, la șapte și jumătate fix, chiar când intrau Travis și Scarlette. Era o fată frumoasă, cu trăsături ca de camee, și un păr negru, lung, drept, iar el era copia fidelă a tatălui său, mai tânăr și chiar mai arătos. Amândoi tinerii purtau jeanși și pulovere frumoase, care, se pare, erau o ținută permisă. Savannah se îmbrăcase cu o fustă și un pulover, purta tocuri înalte, și arăta exact cum trebuia. După ce-și periase părul lung și blond, acesta strălucea. Daisy era îmbrăcată în uniforma de școală și purta papuci. Tom își scoase sacoul, își sumese mânecile, așa că, aparent, cina la familia Beaumont nu era una formală, așa cum se temea Savannah.

Tom i-l prezentă pe Travis lui Savannah și amândoi își zâmbiră timid. Travis spuse că nu era decât o copilă ultima dată când o văzuse și mai observă – dar asta nu mai spuse cu glas tare – cât de mult semăna cu mama ei, așa cum își dăduseră seama cu toții, de altfel. În timp ce așteptau să fie chemați la masă, cele două tinere începură să discute, și Scarlette îi povesti cât de ocupată era mama ei cu nunta, care urma să fie una grandioasă. Spunea că invitaseră opt sute de persoane, ceea ce însemna aproape tot orașul Charleston.

În timp ce ei stăteau de vorbă, Luisa coborî scările și intră în living, uimită să-și vadă fiul cel mare cu logodnica.

— Ce se petrece aici? Întrebă cu răceală, temându-se că, fără să-i spună, Tom organizase un fel de petrecere în cinstea lui Savannah.

— M-a sunat Travis și mi-a spus că vrea să vină la cină, interveni repede Tom, dar Luisa se îndoia că spunea adevărul. Sper că nu ai nimic împotriva. S-a întâmpat acum o jumătate de oră, iar tu te odihneai.

Amândoi știau că nu se odihnea, dar tot nu-și vorbeau și, în afară de situațiile când se aflau în public, erau în aceleași relații. În particular erau încă furioși unul pe celălalt.

— Sigur că mă bucur să-i văd pe Travis și pe Scarlett, spuse Luisa, îndreptându-se spre ei exagerat de exuberantă.

Ochii ei încă aruncau fulgere, deși zâmbea cu toată fața când îi îmbrățișă și discută puțin cu ei, ignorând-o total pe Savannah, ceea ce pentru ea era o ușurare. Nu avea niciun chef să stea de vorbă cu Luisa.

Se îndreptară spre masă, și Luisa se așeză între soțul și fiul ei. O așeză pe Scarlett lângă Travis, și pe Daisy lângă tatăl ei, ca nu cumva să uite care era „adevărata” lui fiică, iar pe Savannah o plasă între Scarlett și Daisy, indicându-i scaunul fără un cuvânt. Savannah era conștientă că, dacă ar fi putut, Luisa ar fi trimis-o în garaj sau oriunde altundeva în casă. Dar discutând cu Scarlett și cu Daisy, fata se distra foarte bine la cină. Îi plăcea mult de Scarlett, exact cum o asigurase Daisy. Era caldă, bună, bine-crescută, înțelegătoare și fără ifose. Era asistentă la oncologie, lucra cu oameni bolnavi de cancer și spunea că-i plăcea ce făcea. Travis era foarte mândru de ea și părea foarte fericit. Cât a durat masa, au discutat despre nuntă. Evident, era un eveniment de care Luisa era foarte preocupată. Ei trebuiau să dea dineul de repetiție, cu trei sute de persoane, la clubul lor, și Daisy dorea să fie domnișoară de onoare. Scarlett își comandase deja rochia la Badgley Mischka, iar costumul ginerelui era făcut de Vera Wang. Mama ei avea să poarte un foarte elegant taior din satin maro și o fustă de la Oscar de la Renta. Luisa nu voia să spună nimănui ce intenționa să poarte, dar Daisy știa, pentru că văzuse rochia în dulap și trăsese cu urechea. Mama ei plănuia să se îmbrace în roșu.

În timpul cinei, toată lumea părea relaxată, și planul lui Tom de a-l avea pe Travis acolo fusese o idee bună. La sfârșitul mesei, Luisa părea că-și mai revenise și că era mai puțin furioasă. După ce pleacă Travis și Scarlett, nu-i adresa niciun cuvânt lui Tom. Dar cel puțin nu mai făcu deloc comentarii răutăcioase. Se întoarse în camera ei și, de data asta, închise ușa fără s-o trântască. Tom le spuse noapte bună fetelor și se duse în birou, unde-și mutase lucrurile. Daisy se duse în camera ei să-și termine lecțiile, dar promise în șoaptă să doarmă în camera lui Savannah în noaptea aceea, așa că n-avea de ce să se teamă. Savannah se duse în camera ei și se trânti pe pat, gemând. Șederea ei acolo presupunea mult efort. Și, a doua zi, începea școala.

Își sună mama, îi spuse că-i întâlnise pe Travis și pe Scarlett, care se purtaseră foarte frumos cu ea. Savannah și Alexa pălăvrăgiră un timp. Mama ei era în continuare foarte ocupată. Și, după cum promisese, Daisy intră în camera lui Savannah la ora zece și se strecură în patul ei. Luisa îi spusese deja noapte bună, așa că avea drum liber.

După ce discutară câteva minute, cele două fete se prinseră de mână și, de data asta, adormiră chiar mai repede decât cu o noapte în urmă. Pentru Savannah fusese o zi al naibii de grea.

capitolul 9

A doua zi de dimineață, când tatăl ei o conduse la Liceul Bishop England, Savannah era emoționată. Daisy plecase înaintea lor, cu autobuzul școlii. Luisa era încă în camera ei, așa cum făcea întotdeauna. Savannah înfulecă repede un castron cu cereale și, la ora opt fix, era gata.

Pe drumul spre nord, pe autostrada Mark Clark, au discutat puțin. Era evident îngrijorată, iar Tom încerca s-o liniștească. Când ajunseră la Insula Daniel, străbătură campusul întins pe cinci acri, pe șoseaua Șapte Ferme, și lăsară Jaguarul în spațiul de parcare; o conduse în biroul directorului, unde acesta o felicită pentru notele bune de la școala din New York și-i ură bun-venit. Directorul adjunct îi dădu programul, care lui Savannah i se păru rezonabil, apoi se oferă s-o conducă în clasă pentru prima oră, așa că fata își sărută repede tatăl.

Școala era mult mai mare decât cea la care mergea la New York și semăna cu școlile pe care le vedea în filme, cu nenumărate dulapuri de-a lungul coridoarelor. Pe hol, elevii erau adunați grupuri, grupuri, ținându-și cărțile în brațe, râzând și grăbindu-se spre clase. Câțiva băieți se holbară la chipul ei drăguț și la părul blond, lung. Purta jeanși - i se spusese că are voie - o cămașă în carouri și un tricou cu mâneci lungi, cu emblema echipei ei de volei din New York. Știa că era prea târziu să intre în echipă aici, dar spera să aibă noroc și să facă un sport de sală.

Prima oră din program era franceza. La New York era în clasa de franceză pentru avansați și avea note bune. Profesoara tocmai citea un paragraf dintr-o carte, așa că Savannah se strecură în bancă. Profesoara își ridică ochii, o privi ușor sâcâită de întrerupere, dădu din cap și apoi continuă. În clasă erau treizeci de elevi, și o mare parte dintre ei păreau plictisiți. Ora dura cincizeci de minute și, când sună de ieșire, după ce profesoara le dădu temele, toată lumea țâșni pe ușă. În timp ce ieșea, profesoara-i

zâmbi, iar Savannah porni în jos, pe hol. Promise un plan, dar totul era confuz și habar n-avea unde se afla în acel moment. Răsucea planul pe toate părțile, ținându-și cărțile în brațe, când o fată cu părul roșu strălucitor, strâns în coadă, și cu pistrui, se îndreptă spre ea zâmbind.

— Pare că te-ai rătăcit. Pot să te-ajut?

Ca toată lumea - în afară de Savannah - avea accentul puternic din Carolina de Sud.

— Cred că ora următoare am istorie. Mulțumesc, spuse, în timp ce desfășura planul și i-l arăta frumoasei roșcate.

— Nu ești la etajul bun, îi explică fata. Clasa este sus, exact deasupra locului unde stăm, iar domnul Armstrong este dezgustător. Dă prea multe teme și îi miroase respirația. De unde ești?

Continua să-i zâmbească, iar Savannah îi era recunoscătoare pentru ajutor. Nimeni altcineva nu-i pusese vreo întrebare, cu toate că mai mulți băieți se holbau la ea de după ușile dulapurilor de pe hol, și lui Savannah i se păreau drăguți. Nu mai avusese niciun iubit de la sfârșitul primului an. Leșise doar cu prietenii. Dar știa că ar fi fost mult mai rău dacă ar fi fost nevoită să-și lase iubitul la New York ca să vină aici.

— De fel sunt de-aici. Dar am locuit zece ani la New York.

— Bine-ai venit înapoi! Fata îi zâmbea larg. Oricum, eu mă duc sus. Te conduc. Eu am chimie. Mereu pic. Nu mai sper să ies din școală. Am de gând să-mi iau un an liber.

În timp ce se grăbeau pe scări, Savannah clătină aprobator din cap. Fata era îmbrăcată cu un tricou și jeansi, și tot așa erau și majoritatea băieților. Lucrurile nu erau altfel decât la New York, cu toate că, într-un fel, se simțea străină aici, ca atunci când nu ești bine-venit.

— Eu sunt nouă.

— De ce te-ai întors?

— Am venit să stau cu tata până la sfârșitul școlii. Locuiesc cu mama la New York.

Nu voia să-i spună că se afla aici pentru că viața ei era în pericol. Îi era foarte greu să facă mărturisiri altor copii, mai ales unuia pe care nu-l cunoștea.

— Dacă te-ai certat cu mama ta, știu *toootul* despre asta, îi spuse fata, strâmbându-se. Eu și mama ne certăm ca pisica și câinele, dar o iubesc la nebunie, fir-ar să fie! Mă descurc cu tata, dar mama e o răutate, continuă fata, și Savannah râse. Și a ta e la fel?

— Nu, a mea e foarte bună. De fapt, e grozavă. Cu toate astea, mi s-a părut o idee bună să-l vizitez pe tata o vreme.

Chiar și pentru ea suna ciudat, dar nu știu ce altceva să spună.

— Apropo, cum te cheamă?

O interesa fata din New York. Chiar și jeanșii și tricoul erau stilate, iar ea avea o sclipire în ochi.

— Savannah Beaumont. Dar pe tine?

— Julianne Pettigrew. Bunicul a fost general sau cam așa ceva. Mie mi se pare plicticos. Mă obosesc toate rahaturile astea. Bunica face parte din Uniunea Fiicelor Confederației și se duce toată ziua la întâlniri.

Era sătulă, dar nu uita s-o amintească. Asta o făcu pe Savannah să se gândească la mama tatălui ei.

Apoi, Julianne o conduse în clasă și-i promise s-o ia cu ea mai târziu. În pauza a doua, la douăsprezece și treizeci, avea să fie la cantină și o invita pe Savannah s-o însoțească. Savannah se uită pe orar și constată că era liberă până la două, așa că promise s-o caute.

— Mulțumesc pentru ajutor. Ne vedem mai târziu, îi spuse Savannah și dispăru în clasă.

La istorie erau de două ori mai mulți elevi decât la franceză, așa că se așeză pe ultimul loc din rândul din spate, după un zid de băieți care-și trimiteau bilețele de la unul la altul, ignorându-l total pe profesor, care se comportă exact cum îi povestise Julianne, dându-le prea multe teme.

Apoi a mai avut două ore - compunere și studii sociale - și o pauză. La ora prânzului, căută drumul spre cantină, dar

nu-și văzu noua prietenă. Doi băieți o invitară să stea lângă ei, dar pentru că nu-i cunoștea, îi refuză. Când o găsi Julianne, era singură, tocmai își lua un iurt, salată de fructe și o sticlă de suc de portocale.

— Ai avut dreptate, îi mărturisi Savannah, fericită s-o vadă.

Să dai de cineva în cantină era ca și cum ai fi căutat acul în carul cu fân. Sute de tineri se agitau în jur și se așezau la mesele mici sau mari, iar zgomotul era îngrozitor.

— Armstrong ne-a dat prea multe teme.

— Ți-am spus. Eu tocmai am luat din nou un D la chimie. Mama o să mă omoare. Are chestia asta cu notele bune, dar nu trece niciodată pe la școală. Iese în oraș și joacă bridge cu prietenele. Pentru asta nu e nevoie să mergi la facultate.

Savannah era de acord. Nu voia să spună că mama ei era avocat, ar fi sunat prea pretențios.

— Tata e doctor. Pediateru.

Savannah clătină din nou aprobator din cap.

Au găsit o masă la care se așezară și li s-au alăturat îndată o gașcă de fete și băieți. Aparent, Julianne era populară și părea să cunoască pe toată lumea din școală. Cât au stat la masă, îi vorbi despre iubitul ei. Era căpitanul echipei de fotbal, ceea ce era o chestie grozavă.

Toți cei de la masă își făceau planuri pentru weekend, discutau despre meciul de baschet de vineri seara, își căutau prietenii, schimbau numere de telefon și bârfeau. Era un grup însuflețit, și, ascultându-i, Savannah se simți oarecum izolată. În New York era sigură pe ea, dar aici era copleșită de nume și de figuri, așa cum se întâmplă într-o școală mare.

La trei, când tatăl ei veni s-o ia, se simțea cam amețită. Julianne și alte două fete îi dădură numerele de telefon, ceea ce era un bun început, dar era prea timidă ca să le sune.

— Cum a fost? o întrebă Tom când ea urcă în mașină. Lui i se păru obosită și nu foarte în formă.

— Cam copleșită, dar bine. Am cunoscut câțiva oameni drăguți. Doar că sunt prea mulți și nu e ușor să te descurci cu profesori și colegi noi. În afară de orele de educație cetățenească, în care se vorbește numai despre Sud și despre istoria Sudului, cea mai mare parte dintre materii sunt aproape aceleași, nu foarte diferite de ce-am făcut la New York. Confederația este cât se poate de prezentă în Charleston. Pentru prima zi a fost destul de bine, spuse cinstit, iar el o aprobă și se îndreptară spre casă.

— Lecții multe? o întrebă cu interes.

Era foarte atent cu ea, mai mult decât se așteptase, și asta o impresiona.

— Aproape la fel ca acasă. Într-un fel, am intrat în linie dreaptă pentru facultate. O dai rău de tot în bară dac-o lași baltă în ultimul trimestru. De-acum încolo nu te mai poți opri.

Auzind-o, el râse.

— Sunt sigur că ar fi fericiți să te-audă.

— O știi și ei. Acasă nici măcar nu avem examene la sfârșitul ultimului an. Trebuie doar să avem note de trecere la cursuri.

Până la sfârșitul lui martie sau chiar aprilie, nu avea să afle dacă era admisă, așa că încă nu era îngrijorată.

Cinci minute mai târziu, Tom o lăsă acasă, iar el se întoarse la bancă. Aveau să se vadă mai târziu. Se duse în bucătărie să ia o gustare, dar nu găsi pe nimeni. Cele două femei de la bucătărie lăsaseră un bilet în care anunțau că plecaseră la cumpărături. Nici urmă de Daisy sau de Luisa. Savannah urcă pe scări spre camera ei, având în mână un măr și o cutie de Coca, chiar în clipa când Daisy țâșnea din camera ei, cu un zâmbet larg. Știa că mama ei era în oraș, așa că nimic n-o împiedica s-o îmbrățișeze pe Savannah.

— Cum a fost la școală? o întrebă și o urmă pe Savannah în cameră, unde ea își lăsă cărțile, mușcând din măr.

— Destul de înfricoșător, recunosc eu. Îi era mai ușor să vorbească despre asta cu Daisy decât cu tatăl ei. Prea multă lume nouă.

— Adică profesorii? o întrebă Daisy compătimitoare, în timp ce se trântea pe patul lui Savannah, uitându-se la ea.

— Nu. Numai că e altfel.

Apoi își aminti că voia s-o întrebe ceva pe Daisy, care, mai nou, era sfătuitoarea ei în materie de obiceiuri locale.

— Ce vrea să însemne expresia „fir-ar să fie!” pe care-o spune toată lumea? Peste tot aud „fir-ar să fie!”.

Îl se părea destul de ciudat, iar Daisy, când o auzi, râse cu poftă.

— Înseamnă să nu ai pe cineva la inimă. La început spui un lucru adevărat despre o persoană, și apoi adaugi imediat „fir-ar să fie!”. Mama face asta tot timpul. Și bunica la fel. Pentru noi asta înseamnă că cineva e, în același timp, „respingător-drăguț”.

De data asta râse și Savannah. Julianne rostise fraza în legătură cu mama ei.

— Dacă-i spui cuiva în față „fir-ai să fii!”, asta înseamnă că-l urăști *tare, tare*. Mama spune și asta.

Acum, Savannah era convinsă că era în stare s-o spună.

Când auzi trântindu-se ușa de la intrare, Daisy alergă în camera ei, gândindu-se că putea fi Luisa. Nu voia să le prindă împreună. Imediat, Savannah auzi închizându-se ușa de la camera Luisei și-i păru bine că Daisy plecase. Dacă ar fi aflat că erau prietene și că noaptea Daisy dormea în camera lui Savannah, Luisa s-ar fi înfuriat.

Ceva mai târziu, o sună Alexa, ca să afle ce făcuse la școală, și Savannah îi povesti totul. Îi vorbi și despre noua ei prietenă. Deși nu-i stătea în fire, Alexa o întrebă cum o chema, și Savannah îi spuse. În timp ce analiza răspunsul fiicei ei, la celălalt capăt al firului se așternu tăcerea.

— E straniu, zise ea în cele din urmă, și se așează la biroul ei din New York, cu o expresie ciudată pe față. Savannah simți vocea ei schimbată.

— Ce e straniu?

— Sigur în școala aia există mii de copii, iar tu ai găsit-o pe fata femeii care a fost prietena mea cea mai bună în anii cât am stat în Charleston. Și ea a procedat la fel, m-a

descoperit imediat ce m-am mutat acolo, m-a ajutat, m-a îndrumat. Mi-a fost ca o soră.

În timp ce Savannah asculta, vocea Alexei tremura. Era sigură că povestea era mai lungă. Își cunoștea mama.

— Și? Ce-i cu asta?

— Când tatăl tău mi-a spus că vrea să divorțeze, s-a dovedit foarte loială și am promis să rămânem prietene pe viață. După ce-am plecat de-acolo, n-am mai auzit de ea. A încetat să-mi mai scrie. Nu mi-a răspuns la telefon. Și, până la urmă, am auzit că ea și Luisa au devenit cele mai bune prietene. Tipic pentru Sud. Ai grijă să nu-ți zdrobească și ție inima. Totul e numai prefăcătorie.

— Nu fi așa, mami! o muștră Savannah. Lumea e la fel și în New York. Aici oamenii sunt prietenoși, cel puțin unii dintre ei.

Apoi se gândi la Luisa, care putea fi considerată oricum, dar nu prietenoasă, și nu dovedise nimic din ospitalitatea Sudului.

— Peste tot există oameni falși și oameni sinceri. Nu e ceva caracteristic Sudului sau Nordului.

Avea dreptate, dar Alexa nici nu voia să audă.

— Niciunul dintre oamenii ăia nu și-a mai amintit de mine după ce m-am întors la New York. N-am mai auzit niciodată de ei, după ce șapte ani îi considerasem prieteni. În afară de tine, nu mi-a mai rămas nimic din acei ani. Alexa zâmbea trist. Și-mi e teribil de dor de tine. N-ai plecat decât de două zile și abia mai stau aici.

— Da, știu. Și eu la fel. Mi se pare că sunt plecată de-o veșnicie. Când vii?

— Nu săptămâna asta. Cealaltă. E tot ce pot să fac. Cazul ăsta e ucigător.

Era istovită, și Savannah simțea asta în vocea ei.

— Cum sunt orele?

— Plictisitoare. Trec eu și peste asta, încercă s-o liniștească.

Mama ei părea stresată. Mai știa și că Alexei îi era groază să vină la Charleston, dar pentru fiica ei era gata să facă

drumul dus-întors și până în iad. Savannah era fericită că avea să vină.

Înainte de cină, Julianne o sună pe mobil - descoperise, la fel ca Savannah, că mamele lor fuseseră cele mai bune prietene în tinerețe.

— Mama îi transmite mamei tale toată dragostea, fir-ar să fie, îi zise Julianne.

Savannah abia se abținu să nu izbucnească în râs. Voia să-i spună că știa că asta însemna că mama lui Julianne o ura pe Alexa. Dar dacă asta ar fi fost una dintre expresiile ei, și Alexa ar fi spus același lucru. Numai că, fiind din New York, ea era mai directă, așa că o numise „trădătoare” pe mama lui Julianne.

Cele două fete statură de vorbă câteva minute, promițându-și să se întâlnească a doua zi la școală. Savannah se apucă de lecții și, la ora cinei, tocmai terminase pe cea la istorie.

În lipsa lui Travis și a lui Scarlett, conversația trena. Luisa discuta cu Daisy, dar o ignora cu totul pe Savannah, la fel și pe soțul ei. Tom vorbea cu toată lumea, Daisy numai cu părinții ei, iar Savannah nu îndrăzni să scoată o vorbă - i se părea mult mai sigur să tacă.

După masă, Tom o vizită în dormitor. Cărțile erau împrăștiate peste tot, iar ea scria la computer e-mailuri pentru prietenii din New York, cărora le povestea despre Charleston. Nu spusese nimănui de ce plecase. Așa îi ceruse Alexa. Le scria doar că se va întoarce repede, că-i era dor de ei, că era în vizită la tatăl ei, în Charleston. Nu le-a spus nici că s-a mutat cu școala. Era bucuroasă că va fi alături de ei la absolvire. Cel puțin, își putea lua rămas-bun înainte de a pleca la facultate. Pentru ea, zilele de școală în New York se terminaseră, dar prietenii nu trebuiau să știe.

— Cum merge cu lecțiile? o întrebă Tom, când intră în cameră.

— Aproape că am terminat.

După-amiază îi trecuse prin cap o idee și voia să discute cu Tom despre ea, dar nu putuse să aducă vorba la cină. N-

avea de gând să scoată un cuvânt de față cu Luisa, fir-ar ea să fie! Faptul că-i venea în minte expresia o făcu să zâmbească.

— Mă întrebam dacă aş putea, cândva, să merg s-o văd pe bunica.

— Vrei tu asta?

Părea surprins.

— M-am gândit c-ar fi drăguț.

Era de acord. Savannah apăruse în Charleston atât de brusc, încât până acum lui nu-i trecuse prin minte, dar era un gând delicat. Era o fată bună, iar el se simți impresionat.

— O să vorbesc cu ea despre asta.

Mama lui și Luisa erau extrem de legate, așa că se temea că o discuție despre vizita lui Savannah va declanșa o nouă reacție, poate și mai rea.

— E foarte sensibilă.

— E bolnavă?

Savannah părea plină de compătimire.

— Nu, doar bătrână. Are optzeci și nouă de ani.

Când se născuse el, avea patruzeci și patru de ani, și fusese o mare surpriză. În douăzeci și doi de ani de căsătorie, părinții lui nu putuseră avea copii și, dintr-odată, apăruse el. Mama lui încă vorbea despre asta ca despre o minune. Când era copil, îl numea micul ei miracol, ceea ce el detesta. La fel stăteau lucrurile și acum.

— Aș fi foarte fericită dacă ar vrea să mă vadă, continuă Savannah.

Abia dacă și-o mai amintea. Era foarte apropiată de bunica ei din New York, dar, din loialitate față de Luisa, bunica din Charleston o scosese cu totul din viața ei pe Savannah. Și pentru că Alexa nu era din Sud, ci o străină, când plecaseră, închisese ușa în urma lor și n-o mai deschisese niciodată. Savannah știa că mama ei era supărată și din cauza asta, dar nu prea-și dădea seama ce-ar fi simțit Alexa aflând despre vizita ei la bunica Beaumont; cu toate astea, era un lucru pe care voia să-l facă, atâta vreme cât era aici. Se bucura de fiecare aspect

al vieții din Charleston. Era și familia ei, nu numai a tatălui ei. Era cealaltă jumătate a ei, cu toate că, dacă i-ar fi spus asta Alexei, pentru ea ar fi sunat ca o trădare, ceea ce o făcea să se simtă oarecum vinovată. Tom trecu să-și vadă mama a doua zi. Avea ceva timp liber și o luă spre Mt Pleasant ca să-i facă o vizită. Eugenie de Beaugerard Beaumont locuia la circa zece minute de casa lui, într-un conac colonial care se afla pe un teren de vreo treizeci de acri, înconjurat de stejari, cu o zonă întinsă dedicată cândva sclavilor, care încă mai exista în spatele proprietății, dar care acum era pustie. Avea două servitoare bătrâne care locuiau cu ea, iar pentru muncile grele o ajuta după-amiaza un bărbat. Femeile erau aproape la fel de bătrâne și de lipsite de putere ca ea, iar mâna de lucru era destul de puțină ca să țină curată și în ordine casa enormă. Era casa în care crescuse Tom și, înainte de el, tatăl lui.

Tom încercase de mai multe ori s-o determine s-o vândă, dar mama lui se opusese. De șaptezeci de ani, era mândria și bucuria ei.

Când ajunse el, ea stătea pe veranda din spatele casei, citind, înfășurată într-un șal gros de lână. Alături de ea se afla o cană cu ceai de mentă; cu degetele noduroase ținea o carte. Era fragilă și mergea în baston, dar era sănătoasă; își purta părul alb strâns în coc. Era președinte general al Uniunii Fiicelor Confederației. Purta titlul de general pentru că bunicul ei fusese general, și încă unul ilustru. Numeroși strămoși de-ai ei fuseseră tot generali. Îi plăcea să spună că familia ei fusese mândria Sudului. Când Tom se însurase cu o femeie yankeu, fusese îngrozită. Alexa fusese extrem de drăguță cu ea când se căsătorise, dar pentru mama lui rămânea o fată din Nord, de mâna a doua sau și mai rău. Când se întorsese Luisa, fusese încântată și se străduise din răspuț să-și convingă fiul s-o ia din nou de nevastă. El luase această decizie când Luisa, foarte deșteaptă, rămăsese însărcinată, ceea ce Tom știa acum că nu fusese un accident, ci un plan bine pus la cale la ideea mamei lui, plan care funcționase.

— Mamă, o strigă încet, venind din spatele verandei.

Avea auzul perfect și vederea îi era la fel de bună. Numai genunchii o necăjeau din când în când, dar avea mintea la fel de ascuțită ca întotdeauna, la fel și limba. Nu voise s-o sperie, iar ea, în timp ce punea cartea jos, ridică privirea și-i zâmbi.

— Vai, ce surpriză plăcută! Ce cauți aici în mijlocul săptămânii? Ce ți s-a-ntâmplat?

— Aveam puțin timp liber și m-am gândit să-ți fac o vizită. N-am mai fost pe-aici de săptămâna trecută.

Încerca s-o viziteze de două, trei ori pe săptămână, și Luisa trecea pe la ea cel puțin săptămânal. Era foarte conștiincioasă în privința asta, și Tom îi era recunoscător. La câteva săptămâni, o lua cu ea pe Daisy, dar fetița se plictisea întotdeauna. Pentru ea nu exista nimic amuzant aici.

— Ce-ai mai făcut? A fost cineva în vizită? o întrebă, în timp ce se așeza.

Femeia care-i făcea mâncare îl servi cu o cană de cafea.

— Ieri am fost la coafor, zise ea, legănându-se pe scaun. Și duminică a venit să mă vadă reverendul Forbush. Am lipsit de la biserică și era îngrijorat. Genunchiul și-a făcut de cap, așa că am rămas acasă.

— Cum te simți acum? o întrebă, îngrijorat.

Mereu se temea să nu cadă, pentru că putea să-și rupă șoldul, iar la vârsta ei asta ar fi însemnat un dezastru. Era nesigură pe scări, dar insista să le urce de una singură.

— Mai bine. Vremea a fost de vină. Duminică, înainte de ploaie, a fost mare umezeală.

Îi zâmbi unicului ei fiu. Era un băiat bun și era mândră de el. La fel fusese și tatăl lui, dar el murise cu trei ani în urmă, la nouăzeci și patru de ani. De-atunci, mama lui era singură. Alexa fusese foarte bună cu el. Era un bătrân arțăgos, cu un ascuțit simț al umorului, care n-o plăcuse niciodată pe Luisa; însă, spre deosebire de nevasta lui, nu se amestecase niciodată în treburile lui Tom. Mama lui avea întotdeauna un milion de păreri despre ce trebuia să facă și

avea o mare influență asupra lui. O respecta chiar mai mult decât pe tatăl lui. Bătrânul era mult mai distant și mai rezervat.

— Mi-a spus Luisa că ai fost în Nord.

— Am fost, confirmă el. Am fost să schiez în Vermont.

— Nu mi-a spus. Am crezut că ai avut treabă în New York.

— De data asta, nu.

Se hotărî să îndrăznească să-i spună și să vadă ce se va întâmpla. Bătrâna știa că o vedea pe Savannah de câteva ori pe an. Nu întrebase niciodată de ea și Tom nu comentase. Din punctul de vedere al mamei sale, acest capitol al trecutului lor era închis, și totuși nu pentru totdeauna, cum credea ea.

— Am dus-o pe Savannah la schi.

Eugenie nu spuse nimic.

— Ce face Daisy?

Era felul ei de-a sugera că refuză să discute despre asta.

— E bine. Se distrează la școală.

După care se hotărî, într-un act de curaj neobișnuit, să nu se mai învâртеască în jurul cozii.

— Mamă, Savannah este aici.

Un moment, mama lui nu scoase niciun cuvânt, apoi îl privi direct în ochi, ceea ce-l făcu să întoarcă privirea.

— Ce înțelegi prin „aici”? În Charleston?

El aprobă din cap și ea îl privi brusc dezaprobator.

— Ce lucru îngrozitor pentru Luisa! Cum ai putut să faci așa ceva?

— Nu am avut de ales. Mama ei este procuror într-un proces de crimă în New York și acuzatul a amenințat-o pe Savannah. S-a temut că viața fetei este în pericol, și a vrut s-o scoată din New York. Nu aveam unde s-o trimitem în altă parte.

Urmă o tăcere lungă; bătrâna rămase pe gânduri.

— De ce se bagă în astfel de cazuri? Nu e o treabă pentru o femeie.

Știa că mama Alexei fusese tot avocat, dar avocat în divorțuri, ceea ce era cu totul altceva, după care se făcuse

judecător. Nu condamnase criminali, ca să-și pună familia în pericol.

— După divorț a urmat Facultatea de Drept și lucrează la biroul procurorului districtual. E o meserie foarte respectabilă.

— Nu pentru o femeie, răspunse mama lui, acră, și închise gura strângând din dinți. Semăna cu un spărgător de nuci.

Fusese o femeie frumoasă în tinerețe, dar asta se întâmplase demult. Acum era prea slabă și avea o față ca de șoim, cu pleoapele lăsate și cu nasul ascuțit. Buzele se adunau într-o linie subțire, ceea ce dovedea că nu era fericită. A durat ceva până i-a vorbit din nou. Tom aștepta și se întreba dacă n-ar fi trebuit să plece. Dacă nu dorea s-o vadă pe Savannah, nu avea să insiste. Mama lui făcea numai ce voia. Așa fusese întotdeauna.

— Cât timp stă?

Îl străfulgeră cu privirea, cu ochii mijjiți.

— Până în mai sau iunie, după proces.

În timp ce-i răspundea, ea deschise ochii.

— Probabil că Luisa e foarte supărată.

Nu-i spusese niciun cuvânt despre asta, dar nu mai vorbiseră de câteva zile.

— E puțin spus. E gata să mă omoare. Dar Savannah e o fată foarte drăguță.

Mama lui nu comentă.

— E fiica mea, adăugă el. N-o pot trata ca și cum n-aș avea nicio legătură cu ea. Nu e drept. Niciodată nu-i voi permite Luisei să-mi ceară să n-o aduc în Charleston sau s-o văd numai la New York. E parte din mine sau ar trebui să fie, deși n-a fost mai mult de zece ani.

— Prezența ei aici e prea supărătoare pentru Luisa.

Eugenie îi interzisese să păstreze vreo legătură cu Alexa chiar mai ferm decât o făcuse Luisa. Știa cât de mult o iubise Tom și nu voia să se întoarcă la ea. Luisa era nevasta lui. Și, după „mica ei rătăcire”, așa cum o numea mama lui, Luisa se întorsese. Eugenie așa voia să rămână. Luisa era o

fată bună, sudistă, din Charleston. Alexa era o străină, dintr-o lume total diferită. Nu aparținea acestui loc. Fata ei, la fel. Savannah era tot fiica lui Tom. Dar Eugenie nu voia să accepte.

— Până la proces, Luisa o să fie nevoită să suporte, spuse Tom, hotărât. Îi datorează asta Alexei, care a avut grijă de băieți timp de șapte ani, cât a stat Luisa în Texas. Trei luni... n-o să moară.

Dar putea să-l omoare pe el. Așa părea.

— Cum arată? Îl întrebă mama lui. Câți ani are?

I se părea că, de când plecaseră, trecuseră o sută de ani.

— Are șaptesprezece ani, e frumoasă, dulce, politicoasă, bună, amabilă, isteță. Seamănă cu mama ei.

Gura lui Eugenie se strânse din nou într-o linie subțire, iar el se hotărî să renunțe.

— Nu vrei s-o vezi, mamă. N-o să te oblig. Știu ce simți în legătură cu asta. Dar e propunerea lui Savannah, așa că m-am gândit să ți-o comunic. O să-i spun că nu primești vizite.

Mama lui nu zise nimic, el se ridică să plece și o mângâie ușor pe păr. Era un fiu iubitor și fusese întotdeauna devotat, respectuos și supus ordinelor ei. Se aplecă s-o sărute pe obraz și ea îl privi cu ochi de oțel.

— Poți s-o aduci duminică la ceai, a fost tot ce-a rostit, după care-și luă cartea și începu din nou să citească.

Fără un cuvânt în plus, Tom ieși încetșor de pe verandă și plecă. Dorința lui Savannah avea să se îndeplinească. Luisa o să se înfurie din nou. Era obișnuit. Nu-l mai speria. Vizita lui Savannah îi redase ceva pierdut cu multă vreme în urmă. Curajul.

capitolul 10

A doua zi de dimineată, când ajunse la birou, Alexa primi un mesaj de la Joe McCarthy, procurorul districtual, care îi cerea să-i facă imediat o vizită. Părea ceva important. Se duse direct la biroul lui, și secretara o conduse la el. Joe stătea la birou și Jack era de față. Părea că se întâmplase ceva. Amândoi erau preocupați. Nu i se păru de bun augur.

— Ceva neplăcut? întrebă, așezându-se pe scaunul pe care i-l arătă Joe.

Acesta trecu direct la subiect:

— FBI-ul vrea să ne ia cazul.

Părea foarte nefericit.

— Ce caz? Luke Quentin?

Alexa făcu ochii mari, dar nu era cu totul surprinsă. FBI-ul încercase să preia cazul chiar din momentul în care începuseră să apară victime în alte state. Când erau implicate mai multe state, FBI-ul intra în acțiune întotdeauna. Era un lucru cunoscut de toată lumea.

— Vor să-și atribuie meritul pentru investigații și pentru condamnare.

Exact același lucru i-l spusese Joe McCarthy și lui Jack.

— Nu pot s-o facă. Dacă vor, ne pot ajuta, așa cum au făcut-o deja. Dar sunt implicate și alte agenții locale de aplicare a legii. Și echipa operativă, pe care, recunosc, ne-au trimis-o recent. Dar noi am găsit primele patru cadavre în New York și tot noi l-am prins aici. Cazul este al nostru.

Alexa nu dorea să câștige glorie de pe urma cazului, nici din partea presei, dar munciseră din greu – mai ales Jack, dar și ea – și nu voia să renunțe. În plus, era hotărâtă să-l bage pe Quentin după gratii.

— Dacă ne iau cazul, o să fie o nebunie, statele se vor îmbulzi, încercând să și-l smulgă de la unul la altul ca să-l judece. Cazurile lor trebuie coordonate cu ale noastre. S-ar lega mult mai bine. L-am judeca aici pentru fiecare acuzație. Nu văd de ce FBI-ul n-ar colabora cu noi. Nu le-am

ascuns nimic și putem folosi orice ajutor pe care îl primim în investigații, dar pe contribuabili o să-i coste o avere dacă începem să plimbăm cazul prin opt state, și FBI-ul oricum nu vrea să facă asta. E cazul nostru.

O spuse fără ezitare și Joe îi zâmbi.

— Îmi plac femeile care știu ce vor, spuse el, mai puțin îngrijorat. Nu ți-e frică să te ocupi de cazul ăsta, Alexa? Ți-am dat un polițist acasă și am auzit că ți-ai trimis fata din oraș. N-ai prefera să renunți?

— Nu, n-aș prefera, răspunse calmă. Nu, vreau să termin ce-am început. Luke Quentin este un sociopat, un criminal cu sânge-rece și vreau să-l judec. Nu mi-e frică de el. Și fiica mea este bine acolo unde este. Îmi lipsește, dar oricum sunt prea ocupată, n-aș avea timp să mi-l petrec cu ea. Să-i dăm drumu', băieți. Nu putem lăsa FBI-ul să ne sfâșie. Se amestecă pentru glorie. Noi nu. Noi ne-am spetit muncind. Să-i lăsăm să ne ajute cu investigația. Noi o să ne ocupăm de proces. Din moment ce noi am găsit primele patru cadavre, avem dreptul legal.

Tehnic, avea dreptate, dar FBI-ul avea o mare influență și putea acționa altfel.

— O să văd ce pot face. Cum merge investigația?

Nu se mai interesase de câteva zile - fusese prea ocupat să se lupte cu șeful FBI-ului pentru caz.

— Am obținut aprobarea să fie comparat ADN-ul cu probele luate de la aproape toate victimele. Ne lipsesc două, și așteptăm rezultatele din Illinois, îi prezentă Jack lucrurile.

— Și încă n-a pledat?

Joe părea surprins.

— Nu, răspunse Alexa.

— Ce spune avocata?

— Că este nevinovat și că i-a făcut cineva o înscenare, zise Alexa, cu un zâmbet disprețuitor.

— Deși probele ADN se potrivesc în cazul a șaptesprezece victime? A băut ceva?

— Și-a băut mințile. Tipul e seducător și cred că a vrăjit-o. E tânără și el știe cum s-o ia. E sociopatul perfect.

— Avem evaluarea psihologică?

— Avem două. Sociopat pe toată linia.

— Avocata știe?

— Noi tocmai am aflat. Dar are și ea toate datele pe care le avem și noi. Nicio surpriză.

— O să-l urască toată lumea. Juriul o să-l pună la zid, iar judecătorul o să-l condamne la o mie de ani.

— Sunt de acord, spuse Alexa, oftând.

Era obosită, dar făcuse treabă bună cu acest caz, și cei doi bărbați știau acest lucru. Întotdeauna se întâmpla la fel. Era incredibil de meticuloasă. Nu voia să renunțe la caz, dar era posibil să se întâmple asta. Procurorul districtual avea să se lupte din greu ca să-l păstreze. Ea îl convinsese. Era procurorul potrivit pentru acest caz. Niciun procuror federal n-ar fi făcut-o mai bine.

— Quentin vrea să apară în instanță. Cred că-i place expunerea media, zise Alexa înțeleaptă.

— E un lucru pe care-l urăsc, spuse furios procurorul districtual, dar n-ai cum să-l oprești.

Acum, Luke Quentin devenise o știre de interes național. Și la fel Alexa. Era extrem de discretă în privința ziaristilor. Nu voia să arunce cazul în aer printr-o declarație în presă. Știa asta foarte bine, și procurorul îi aprecia atitudinea.

În încheiere, îi liniști pe amândoi, asigurându-i că vor păstra cazul și că va trage toate sforile pe care le avea la îndemână. Apoi părăsiră biroul. Atât Alexa, cât și Jack încă aveau un aer preocupat.

— La dracu', sper să nu pierdem cazul, izbucni Alexa când se opriră la automatul de cafea. Trăia cu dulciuri și cafea, și stătea la birou până la miezul nopții în fiecare zi.

— Din fericire, o să-și folosească toată influența ca să-l păstreze, îi spuse Jack, în timp ce-o urma în birou.

O vedea rar, era prea ocupat. Abia venise de la Pittsburg cu o zi înainte, unde se dusese ca să ajute la investigația de-acolo și să facă schimb de informații.

— Pot să spun că ticălosul ne dă ceva bătaie de cap.

— Asta e meseria noastră, zise Alexa, zâmbindu-i și așezându-se la birou. I se părea că locuiește acolo.

— Nu te-ai simțit niciodată oboșită? o întrebă, cu o privire istovită, sorbind din cafea.

— Uneori. Nu de data asta. Hoții de magazine și lucrurile mărunte mă obosesc. Cu un astfel de caz, mă simt utilă. Apăr societatea și femeile tinere. Pe hoții de magazine îi torturez pentru că au furat niște pantaloni de la Macy's, de la subsol. Cui îi pasă? Există și cazuri mai importante, știu, dar majoritatea nu sunt.

— Apropo, ce face Savannah?

Alexa oftă.

— E bine. E cu tatăl ei, în Charleston. Nu-i place acolo, dar e un bun exercițiu pentru ea. Mi-e dor de ea.

Fără Savannah se simțea singură, și Jack știa asta.

— Dacă FBI-ul preia cazul, poți s-o aduci înapoi, spuse el, dar Alexa clătină din cap.

— Nu vreau s-o aduc înapoi până nu se încheie cazul, nu contează cine îl judecă. Tipul e un maniac. Poate încă s-o tortureze pentru ce-am făcut până acum și sunt convinsă că e-n stare. Cred că va înceta numai când va fi condamnat și trimis la închisoare. Atunci se termină totul, și el e conștient de asta. Acum joacă rolul personajului principal din *King of the Hill*.

Jack era de acord. Quentin era demn de toată atenția. Îl văzuse de mai multe ori în ultima vreme și se dovedea tot mai îndrăzneț. Agitația îl îmbăta. Și inocența oarbă a avocatei îl încuraja. Credea că prostește pe toată lumea, dar nu era chiar așa. Suferea de mania grandorii dusă la extrem. Nimic nu-l putea atinge sau, cel puțin, așa considera el. Până avea să fie condamnat.

— Cred că e mai înțelept s-o ții acolo, îi zise Jack, cinstit.

— Așa sper, oftă încă o dată Alexa. Ca să fiu cinstită, mă tem să nu se îndrăgostească de locul ăla, așa cum am făcut eu. Sudul este seducător, mai ales Charlestonul e un oraș frumos. Oamenii sunt prietenoși și fermecători. Totul e

frumos. E o altă lume, o altă viață. E adevărat ce se spune despre Sud, că e fascinant. L-am iubit când am trăit acolo. Și apoi s-a întors împotriva mea, și toată căldura și bunătatea s-au transformat într-un rahat. Sunt atașați de tot ce este al lor. Preferă să aibă printre ei o confederată rea în locul unei femei yankeu cumsecade. M-am înșelat în privința tuturor celor pe care i-am cunoscut acolo.

Încă era supărată din cauza asta. Poate avea să fie pentru totdeauna.

— Nu pot fi toți așa, sugeră Jack.

— Probabil că nu. Dar asta m-a speriat. Savannah încă este în faza lunii de miere. Descoperă toate frumusețile locurilor. Partea rea vine mai târziu.

— Îmi sună a căsătorie, chicoti Jack când se uită la el. Nu cred că lucrurile stau altfel aici.

— Sudul e un loc special. E din alt secol. Cât am stat acolo, mi-a plăcut foarte mult. Nu vreau ca Savannah să rămână acolo sau să-și dorească să rămână. Sper s-o aduc înapoi înainte să devină dependentă de acel loc. Din fericire, diabolica ei mamă vitregă o să se ocupe de asta în locul meu. Tatăl ei e însurat cu o adevărată vrăjitoare.

— După cum o spui, a meritat-o.

Alexa aprobă, apoi își luă voluminosul dosar care cuprindea cazul lui Quentin și trecură la treabă. Au lucrat amândoi până la trei și au mâncat câteva sendvișuri direct la birou. Apoi Jack a plecat. Rămasă singură, Alexa mai stătu până la miezul nopții.

Savannah nu i-a spus Alexei că avea de gând să-și viziteze bunica paternă în acea săptămână. Nu voia s-o supere. Știa că Alexa avea prea multe pe cap din cauza acelui caz. Iar Tom nu i-a spus nimic Luisei. Nu era treaba ei.

Duminică după-amiază, o conduse pe Savannah la Eugenie. Nu mică i-a fost mirarea să-și găsească mama în sufragerie, și nu pe verandă. Pe masă era o tavă de ceai. Savannah mergea în urma lui, mirată de cât de jalnic arăta

camera. Și-o amintea vag. Cândva, casa fusese frumoasă, dar acum avea un aer decrepit. La fel ca bunica ei, avusese și ea zile bune, dar erau acum de domeniul trecutului.

Mama lui Tom îi aștepta stând într-un fotoliu. Avea părul perfect aranjat într-un coc și îi cercetă pe amândoi cu ochi pătrunzători. Observă imediat cât de protector era fiul ei cu Savannah și cât era de atașat - nu-i plăcea acest lucru. După părerea ei, Savannah nu merita așa ceva. Încercase să le șteargă pe Alexa și pe Savannah din viețile lor. Percepea sentimentele lui pentru Savannah ca pe o trădare față de Luisa. Dar oricum, nu-i spusese nimic Luisei despre întâlnire. Complotaseră și se simțeau vinovați. Același sentiment o încerca și pe mama lui.

— Bună ziua, bunico, salută Savannah politicoasă, întinzându-i o mână, pe care bătrâna o evită.

— Am artrită, zise, ceea ce era adevărat, dar nu era atât de grav.

Când venea în vizită, dădea mâna cu parohul. Și-ar fi fost mult mai bine dacă Savannah i se adresa cu „doamna Beaumont”, însă copila nu o numise așa.

— Am înțeles că stai aici până în iunie, o aborda pe Savannah, în timp ce bătrâna servitoare intră să toarne ceaiul.

— Probabil, răspunse calmă fata, așezându-se cu grijă pe scaunul care se afla alături de bunica ei. Totul în cameră părea fragil și prăfuit. Savannah spera să nu strănute.

— Poate fi și luna mai, dacă mama rezolvă cazul mai repede. Dar e un caz important, poate dura foarte mult până la proces.

— Când am cunoscut-o eu, mama ta nu era avocat, comentă bunica dezaprobată, și Savannah își dădu seama de un lucru. Era greu să nu te intimideze această femeie bătrână, cu trăsături aspre. Era în vârstă, dar puternică și hotărâtă.

— Da. A urmat facultatea de drept după... - se pregătea să spună „divorț”, dar se opri instinctiv - ... după ce s-a întors la New York. Cealaltă bunică a mea e tot avocat.

— Știu. Eugenie Beaumont dădu din cap. Am cunoscut-o. E o femeie foarte drăguță.

Era dispusă s-o admită, dar, din loialitate față de Luisa, nu aminti nimic de Alexa.

— Mulțumesc, spuse Savannah politicoasă, ținând cana de ceai.

Îmbrăcase o fustă gri și un pulover alb, și arăta îngrijită, curată și sfioasă. Tom era mândru de ea pentru că-și dorise să meargă în vizită, și fusese destul de curajoasă s-o facă. Nu era ușor cu mama lui.

— Și tu vrei să te faci avocat?

Bunica ei o iscodea. Căuta să descopere o greșală, Tom își dădea seama, dar nu reușea să găsească niciuna. Era, evident, o fată din Nord și îi lipsea dulceața Sudului, dar era politicoasă și bine-crescută, lucru pe care Eugenie îl aprecia.

— Nu, cred că vreau să fiu jurnalist, dar încă nu sunt sigură. Deocamdată o să merg la facultate și, timp de doi ani, nu trebuie să aleg nicio specializare.

Apoi, bunica o întrebă la ce facultăți își depusese candidatura, iar lista o impresionă. Erau facultăți de prim rang, inclusiv Duke.

— Ca să candidezi la astfel de facultăți trebuie să fii o elevă bună, recunosc Eugenie. Pe vremea mea, femeile nu mergeau la facultate. Se măritau și aveau copii. Acum e altfel. Unul dintre nepoții mei s-a dus la Universitatea din Virginia, la fel ca tatăl lui. Celălalt s-a dus la Duke.

Vorbea de parcă Savannah nu-i cunoștea.

— UVA e o școală foarte bună, spuse Savannah simplu, dar ea nu candidase acolo.

Mama ei o descurajase, susținând că, dacă nu e din Sud, se va simți ca o paria. Savannah știa ce prejudecăți avea mama ei față de Sud, așa că se hotărâse să nu candideze la UVA. Îi zâmbi amabil bunicii, îi luă cana goală și o puse jos, apoi îi oferii farfuria cu prăjituri. Servitoarea se întorsese în bucătărie. Eugenie luă un fursec și, în timp ce-și privea nepoata, ciugulea din el.

— Semenii perfect cu mama ta.

Era greu de spus dacă era un compliment sau o insultă felul în care o spusese. Poate era un compliment. Nu voia să-și amintească de Alexa, sau de cât de mult îi plăcuse la început. Până când Luisa se întorsese acasă definitiv și devotamentul ei se orientase spre prima noră, nu spre a doua. Savannah considera mai înțelept să nu răspundă.

— Știi ce este Uniunea Fiicelor Confederației? o întrebă, iar Savannah dădu din cap că nu.

Își aminti că auzise de ea, cu toate că-i suna puțin cam prostesc, dar prefera să n-o spună.

— Sunt președinte general. Mi-au dat titlul pentru că bunicul meu a fost general în Armata Confederației.

Rostise cuvintele cu un soi de mândrie, așa că Savannah îi zâmbi. Cu toată rezistența ei, era fragilă și vulnerabilă. Nu era decât o femeie bătrână pe lângă care viața trecuse. Trăia singură într-o casă veche, prăfuită, mândră de o armată care pierduse războiul cu aproape o sută cincizeci de ani în urmă, ca un soldat japonez ascuns într-o pivniță și care încă nu aflase că războiul se terminase de ani de zile.

Eugenie își privi fiul, apoi dădu din cap. El înțelese semnul. Era obosită. Era vremea să se retragă. Se ridică și-i spuse lui Savannah că trebuie să plece.

— Mulțumesc că mi-ai dat voie să-ți fac o vizită, bunico, spuse politicoasă și se ridică.

— Mergi la școală aici? o întrebă curioasă Eugenie.

Era o fată deșteaptă și, la o cercetare mai atentă, semăna și cu tatăl ei, nu numai cu Alexa. Până la urmă, avea și gene ale Sudului.

— Da, merg. Am început săptămâna asta.

— Îți place?

— Până acum, da. Toată lumea a fost foarte drăguță cu mine. Iar Charlestonul e frumos. Tata mi l-a arătat luni, înainte să încep școala.

— Sper că te-ai simțit bine aici, zise Eugenie politicoasă, dându-i de înțeles că n-o s-o mai vadă altă dată. Un „bine te-am regăsit” și un „adio” într-o singură întâlnire.

În drum spre casă, Savannah a fost tăcută, gândindu-se la ea. Era atât de mică și de bătrână, departe de zmeul la care se așteptase ea. Nu-i fusese greu deloc, dimpotrivă, chiar ușor.

Când au ajuns acasă, îi aștepta Luisa. Ca de obicei, aceasta o ignoră pe Savannah și își privi fix soțul.

— Am înțeles că tocmai ai fost să-ți vizitezi mama și-ai luat-o și pe ea cu tine.

Savannah nu avea niciodată un nume, era „ea”.

— E adevărat. Am fost. M-am gândit că Savannah ar trebui s-o vadă. Până la urmă, e bunica ei. Nu te-a sunat?

Asta îl mira, dar poate că mama lui nu simțise nevoia să i se confeseze Luisei.

— Te-a văzut cineva luând-o în direcția aceea.

Luisa avea spioni peste tot și știa tot ce făcea el.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-am vrut să te supăr, zise el cinstit, iar Savannah se retrase în camera ei, lăsându-i singuri.

— S-o iei cu tine acolo înseamnă o palmă pe obrazul meu și știi asta, îl acuză soția lui.

— Savannah avea dreptul s-o vadă.

— Ea nu are drepturi aici, îi aminti Luisa. E casa mea și ei sunt copiii noștri. Ea nu este de-a noastră și n-o să fie niciodată. E și-așa destul de rău c-ai adus-o aici. N-o să mă umilești afișându-te cu ea sau ducând-o la mama ta, la ceai.

— Îmi pare rău că simți asta. Nu e un dușman, Luisa. E un copil. Copilul meu. Prezența ei aici nu urmărește să te rănească pe tine sau să-ți slăbească poziția.

Nu-i răspunse, dar îi aruncă o privire stăpânită și părăsi camera.

Nu se mai discută nimic despre subiect până când, după două zile, își vizită din nou mama. Se hotărâse să nu mai amintească de Savannah decât dacă o făcea ea, și, la sfârșitul vizitei, mama lui aduse vorba de ea. Îl lăsă cu gura căscată când îi spuse că o sunase Luisa, care era foarte supărată de vizita lui Savannah. Asta nu-l surprinse.

— Mi-a spus că ar prefera să n-o mai văd pe fată, îl informă mama lui, calmă. M-am gândit la asta și am decis că mi-ar plăcea s-o revăd. Pare o tânără domnișoară foarte drăguță. Și a fost amabil din partea ei să vină să mă vadă.

Era încântat de decizia mamei lui și de faptul că o aprecia pe Savannah. Bătrâna o plăcea.

— I-am cerut nevastei tale să nu se amestece în treburile mele.

Era pentru prima oară în mulți ani că lua partea altcuiva în afară de Luisa.

— Nu există niciun motiv să nu-mi pot vedea din nou nepoata, dacă vreau. Nimeni n-o să-mi spună mie ce să fac. Auzind-o, Tom îi zâmbi.

— Nimeni n-a făcut-o niciodată, mamă. Sunt convins că te-ai opune oricui ar încerca. Și mă bucur că o plăci pe Savannah.

— Este inteligentă, politicoasă și seamănă mult cu tine.

N-a contrazis-o, dar adevărul era că semăna mult mai mult cu mama ei și amândoi știau asta. Era mult mai curajoasă decât fusese el. Cu ani în urmă, el își vânduse sufletul diavolului, permițându-le mamei sale și Luisei să-l influențeze și s-o trădeze pe ființa pe care o iubea, și chiar să-și abandoneze propriul copil. Nu era ceva de care să fie mândru, și nici nu era.

— Ai făcut ce trebuia să faci - un lucru drept, îi spuse ea, citindu-i gândurile, așa cum se întâmpla adesea. O făcea mai bine decât oricine și, uneori, se folosea de asta împotriva lui, dar nu și acum.

— Nu, n-am făcut, zise el repede. Se pare că lucrul drept e cel pe care îl faci la timp.

Se întreba dacă regreta și ea, dar nu spuse nimic.

— Amândouă au suferit din cauza slăbiciunii și prostiei mele, continuă el, cu sinceritate. Nu e nimic drept în asta.

Și câștigătoare fusese Luisa, care nu merita. Toți ceilalți implicați fuseseră niște perdanți, inclusiv el. Iar el permisesese să se întâmple asta.

— Poate va fi bine s-o avem acum alături de noi. Și apoi adăugă, zâmbind răutăcios: Asta dacă Luisa n-o să-ți facă viața insuportabilă. Nu e fericită să aibă fata în preajmă.

Auzind-o, Tom râse.

— Nu, nu este. Și o să facă mizerabilă și viața lui Savannah.

— Pare că se descurcă. Cum se poartă cu Daisy? Era curioasă să știe mai multe despre ea. De când o văzuse, era dornică de tot mai multe informații.

— Foarte drăguț. Daisy o iubește.

Mama lui clătină din cap.

— S-o aduci s-o mai văd. Trebuie să învețe mai multe despre trecutul ei. În viața ei nu există numai cele două avocate din New York. Trebuie să cunoască și familia noastră.

Faptul că voia să-i împărtășească toate astea lui Savannah era o dovadă solidă de acceptare și, gândindu-se la asta pe drumul de întoarcere, Tom era uimit. În aceeași seară, o anunță pe Savannah că bunica ei dorea s-o vadă din nou. Savannah părea încântată.

— Și mie mi-a plăcut de ea. Poate că data viitoare îmi povestește totul despre Uniunea Fiicelor Confederației și despre generalii din familia ei.

— Este exact ce vrea să facă, o asigură el, îmbrățișând-o, după care ieși din cameră.

În seara aceea, se întoarse în dormitor, la Luisa. Încă era furioasă pe el, dar și dormitorul, și casa erau și ale lui. N-avea de gând să doarmă pe canapeaua din birou pentru totdeauna doar pentru că fiica lui venise în vizită. Le dusese pe Daisy și pe Savannah la film și o invitase și pe Luisa. N-a vrut să vină, dar el își făcuse datoria și o întrebase. Se distrase minunat cu fetele.

Când se urcă în pat, Luisa îi întoarse spatele, dar nu se mută într-unul din dormitoarele pentru musafiri, așa cum bănuise el că o să facă. Nu-i vorbi, dar măcar el își revendicase teritoriul și viața. Pentru prima oară după mulți

- DANIELLE STEEL -

ani, se simțea din nou bărbat. Luisa n-o să-l mai domine și nici n-o să-l mai conducă. Voia să-și proclame victoria, dar, deocamdată, se întoarse pe-o parte și adormi.

capitolul 11

Săptămâna care urmă vizitei lui Savannah la bunica ei a fost o nebunie pentru Alexa. După multe presiuni făcute de Joe McCarthy, FBI-ul renunță la caz, dar, dacă ceva nu mergea bine, încă pândeau momentul să se arunce și să-l înșface. Alexa le simțea respirația în ceafă. Tocmai obținuseră informația că exista o legătură între Quentin și o altă crimă într-un stat în care nu bănuiau că el fusese. Se dovedea însă că nu trecuse pe-acolo și nici probele criminaliștilor nu se potriveau. Pretenția ei era să fie deosebit de atenți, nu doar să-i arunce inculpatului în cărcă diferite lucruri și apoi să vadă care dintre ele s-ar potrivi. Trebuia să fie absolut sigură că omorurile de care era acuzat erau exact crimele pe care el le comisese și că toate probele se potriveau, dincolo de orice dubiu. Nu voia să piardă cazul sau să încerce să-l condamne pe individ pentru niște crime pe care nu le înfăptuise. Voia să fie absolut sigură că în fiecare caz se afla pe pista corectă și avea convingerea că așa stăteau lucrurile. Fără dovezi concludente, solide, de la celelalte instituții ale legii din alte state, n-ar fi acceptat să includă cazurile lor în dosarul ei. Seriozitatea ei prudentă era cea care-l convinsese pe șeful FBI-ului să-i permită să păstreze cazul. Nu credea că altcineva putea face o treabă mai bună, și Joe îl asigurase că așa și era. Toate astea însemnau o presiune în plus asupra Alexei, care avea grijă să nu facă nici cea mai mică omisiune sau greșală. Arăta și se simțea epuizată. Până la proces mai erau zece săptămâni. Și Quentin continua să acorde o mare atenție presei flămânde. Alexa continua să refuze orice comentariu, ceea ce FBI-ul aprecia, iar ea nu pierdea nicio ocazie să le mulțumească pentru ajutor, le acorda încrederea pe care le-o datora și le era recunoscătoare pentru enorma lor mașinărie de investigații, de care beneficia și ea în construirea cazului.

O altă victimă fusese găsită în Pennsylvania și, cu toate că familia ei nu era de acord și fusese nevoie de multă putere de convingere, în cele din urmă cadavrul fusese exhumat. Jack zburase până acolo ca să-i întâlnească, îi implorase să coopereze și, până la urmă, în lacrimi, aceștia acceptaseră. Datele corespundeau cu probele prelevate de la Quentin. Acest fapt ridica numărul victimelor la optsprezece, și instinctul îi spunea Alexei că le găsiseră pe toate. Nu putea explica de ce, dar știa că fusese scotocit fiecare stat prin care trecuse individul de când părăsise închisoarea și că fusese confruntat cu fiecare crimă, viol și persoană dispărută. Nu mai exista nicio problemă nerezolvată. Studenta la medicină, de douăzeci și doi de ani, din Pennsylvania era ultima victimă. Optsprezece femei frumoase, toate moarte din cauza lui. Era de necrezut, mai ales pentru părinții fetelor, dar asemenea lucruri se întâmplau mereu. Alexa mulțumea Domnului în fiecare zi că o trimisese departe pe Savannah. De când plecase fata, scrisorile încetaseră. Luă decizia s-o ducă pe Savannah în Europa, în vară, în timpul vacanței, iar după asta fiica ei avea să plece la facultate și ar fi fost chiar greu de găsit. Quentin le furase ultimele luni împreună, dar fata era în siguranță, iar răul făcut celor cărora criminalul le răpise viața era cu mult mai mare. Discuțiile cu părinții victimelor aproape că-i zdrobiseră inima Alexei.

În tot acest timp, în pofida evidenței, a victimelor, a potrivirii probelor ADN și a celor trei rapoarte psihologice care confirmau faptul că era un sociopat, avocata din oficiu insista că greșeau. Alexei aproape că-i părea rău pentru ea – avocata era cu totul sub vraja lui și, dacă era pus în libertate, ea însăși putea deveni o victimă. Era un sociopat în toată regula și, de câte ori o întâlnea pe Alexa – ceea ce nu se întâmpla des, dar și așa era mult pentru ea – o dezbrăca din priviri, doar ca s-o facă să știe de ce era el în stare și ca să-și dovedească puterea care ei îi lipsea. Era o creatură îngrozitoare, alunecoasă ca mătasea. Asta era cazul pe care Alexa voia să-l câștige mai mult ca oricând.

În acea după-amiază, îl interogară din nou în legătură cu ultima victimă, cea din Pennsylvania, și, ca de obicei, el intrase țațoș în încăpere. Din lipsă de ocupație, muncise în aer liber și mușchii puternici îi jucau sub salopeta închisorii, iar ochii ca de gheață, acum cunoscuți, îi iscodeau pe cei din încăpere. De data asta, Alexa decise să nu se mai ascundă în spatele oglinzii false prin care observa, de regulă, camera de interogatoriu. Se așeză la masă printre polițiști, față în față cu el, în camera mică și aglomerată. Mirosul de transpirație de bărbat plutea greu în aer. Nu era plăcut, dar Alexei nu-i păsa. Judy Dunning era și ea prezentă și îi trimitea tipului un zâmbet plin de compasiune. Cu un surâs strâmb, Luke îi privea pe ceilalți ca pentru a le arăta de ce era el în stare. Pe ea o învălui cu privirea, o cercetă din cap până-n picioare. În cameră se aflau doi agenți speciali de la FBI, Sam Lawrence și unul nou, pe care Alexa nu-l mai întâlnise, precum și echipa inițială de investigatori a lui Jack, formată din Charlie McAvoy și Bill Neeley. Camera era înțesată, și interogatoriul începu.

Îi puseră întrebări despre victimă, iar el declară că nu știa nimic despre ea; apoi îi arătară o fotografie. Din câte se părea, era făcută pe o stradă întunecoasă din apropierea apartamentului ei, când se întorcea acasă, târziu, de la biblioteca Facultății de Medicină. La fel ca celelalte, și ea fusese violată și „lăsată fără suflare”, strangulată în timpul actului sexual. Trupul fusese descoperit ascuns sub pietrișul dintr-un parc. Nu fusese găsită timp de patru luni, iar cadavrul se descompusese. Când se întâmplase crima, Luke fusese în oraș. Privind fotografia făcută când fata era încă în viață, el ridică din umeri, apoi o aruncă pe masă. O fixă pe Alexa cu privirea și, cât timp se uită la ea, facu o pauză lungă. Poate i s-a părut, dar de data asta Alexa avu senzația că îl auzise șoptindu-i:

— Uite, ai putea fi tu... sau copilul tău.

Îi susținuu privirea fără să clipească, la fel și el. De data asta, era începutul unei răzbnării personale, care pe care. Nu avea de gând să se lase învinsă sau prostită de el.

— Măi băieți, unde ajungeam dacă țineam pasul cu toate femeile astea? Până acum mi-ar fi căzut scula dacă le-o trăgeam la toate.

Detectivul-șef care conducea interogatoriul nu făcu niciun comentariu, dar Alexa observă că Charlie McAvoy se agita în scaun. Încă lucra la caz și făcea treabă bună. Se ocupase de cazul surorii sale și de multe altele și lucruse nenumărate ore peste program. Părea la fel de obosit ca toți ceilalți. Numai acuzatul părea odihnit, în plină formă, bine-dispus și cu o condiție fizică grozavă. Era în centrul atenției, el era starul. În timpul interogatoriului, îi aruncă și avocatei lui câteva priviri, iar aceasta îi zâmbi, încurajându-l.

De curând, Alexa ceruse să i se facă acuzatului un examen medical din care să se vadă dacă ejacula sau dacă sperma rămânea blocată undeva, așa cum se întâmpla cu bărbații care aveau grave probleme la rinichi și luau medicamente ani de zile. Nu existau probe pentru un astfel de caz, el refuzase examenul - avea dreptul s-o facă - și se oferise s-o facă sub ochii lor. Cum interogatoriul era istovitor, toată lumea se cam săturase. Tipul nu avea nicio remușcare și nici nu părea îngrijorat, susținând că nu avea nicio legătură cu vreuna dintre victime, că nici nu le violase, nici nu le omorâse, și, oricum, părea plictisit. Printre altele, ținu să precizeze că toate femeile pe care le întâlnise în Iowa fuseseră niște cățele, târfe sau curve ieftine. La această afirmație, Alexa îl văzu pe Charlie încordându-se și străduindu-se să nu reacționeze. Apoi, dintr-un motiv oarecare, poate știind că una dintre victime era sora lui Charlie și voind să-l stârnească, acuzatul susținuu că nici nu și-ar fi dorit să-și înfigă scula în vreuna dintre fetele din Iowa sau în cele din majoritatea statelor prin care trecuse.

Charlie era obosit. Stătuse treaz toată noaptea ca să discute cu părinții câtorva victime, încercând să obțină mai multe informații. Era săptămâna în care se împlinea un an de când fusese ucisă sora lui, iar el, ca și părinții lui, era încă devastat. Dar Quentin nu se lăsa. Continua să vorbească despre „cățele”, „târfe” și „curve ieftine” cu cate ar fi putut s-o facă, dar nu s-ar fi atins de ele nici dacă ar fi avut ocazia. Și, înainte ca cineva să-l poată opri, Charlie sări din scaun ca ars, zbură, la propriu, peste masă și, fiind chiar mai în formă decât Quentin, îl apucă de gât. Charlie îl strânse, gata să-l sufocă, iar Quentin îi răspunse cu aceeași monedă. Realmente, cei doi bărbați mai aveau puțin și se sugrumau, așa că toți polițiștii din încăperea, chiar și Alexa, se repeziră să-i despartă.

Cineva apăsă pe butonul de alarmă, dar haosul puse stăpânire pe camera în care toată lumea striga, se lupta și zgâria, fără să-l poată smulge pe Charlie de pe Quentin. În cele din urmă, doi bărbați reușiră să-i despartă. Jack stătea în picioare asudând din plin, cu cămașa ruptă în încercarea de a-i despărți pe cei doi. Nu-i spuse un cuvânt lui Luke, dar urlă la detectiv, care se sufoca și scuipa pe podea. Luke a fost din nou încătușat și scos afară, în timp ce continua să bodogăne.

— Ce dracu-ai avut în cap? Ți-ai pierdut mințile? Din *clipa asta* nu mai lucrezi la acest caz.

— O să depun plângere! urlă Luke în timp ce ușa se închidea, fără să mai aibă timp să-i arunce o privire furioasă avocatei, ori s-o amenințe din priviri pe Alexa sau pe oricine altcineva.

Charlie făcuse un lucru incredibil de prostesc și, probabil, avea să se aleagă cu un an de suspendare pentru atacarea unui suspect, dar era evident că avea nevoie de o pauză, iar Jack era furios pe el însuși că nu-i luase cazul mai devreme. Acum discuta calm cu Sam Lawrence și cu alt agent special de la FBI, unul dintre cei care reușiseră să-l smulgă pe Charlie de pe Luke. Apoi Jack le povesti despre

sora lui Charlie și ei înțeleseseră, iar în cele din urmă unul izbucni în râs.

— Haide, relaxează-te. Mi-ar fi plăcut și mie s-o fac. Numai că n-am avut sânge-n mine. Am trei surori, iar tipul ăsta e un nenorocit.

Responsabilitatea lor era însă să-l protejeze, nu să-l omoare.

— Eu n-am de gând să fac raport, spuse Sam. O merita. Voi, băieți, faceți ce vreți.

Jack știa că avea s-o facă oricum. După o jumătate de oră, în biroul lui, îl anunță pe Charlie că fusese suspendat pentru un an și că era trimis acasă. Făcuse treabă bună până atunci, dar stresul fusese prea mare pentru el. Quentin o omorâse pe sora lui geamănă. Înainte de-a pleca, Charlie îi ceru scuze lui Jack, promise că va lua avionul spre Iowa în aceeași seară și că, alături de familie, era decis să aștepte procesul.

Când intră în biroul Alexei, după ce plecase Charlie, Jack părea chiar și mai extenuat.

— La dracu'! Asta ne mai lipsea. Mulțumesc lui Dumnezeu că băieții de la FBI au fost înțelegători. McCarthy o să mă omoare când o să afle. Ar fi trebuit să-l scot pe Charlie din caz imediat ce-am aflat că sora lui a fost una dintre victime. Nu știu unde mi-a fost capul. Probabil am rahat în loc de creier!

— Ești om, la fel ca noi toți, îl liniști ea.

Fusese un moment tensionat și o greșeală stupidă din partea lui Charlie. Își pierduse controlul de tot.

— Cazul ne afectează pe toți.

Afecta viața tuturor, inclusiv pe-a ei.

S-au așezat și au mâncat amândoi Power Bars, timp de o oră, și, ca s-o facă să uite, o întrebă de Savannah, iar ea recunoscuse faptul că era îngrijorată.

— S-a dus să-și vadă bunica. Se obișnuiește acolo, și asta mă îngrijorează foarte tare. Nu vreau să se îndrăgostească de Charleston și să decidă că vrea să trăiască acolo.

Era o mare preocupare pentru ea, dar alternativa, întoarcerea la New York, era și mai rea, și, până după proces, ieșea din discuție.

— Eu nu am copii, dar mi se pare că fac ce vor ei și, de obicei, exact pe dos decât vor părinții. Nu cred că ai prea mult control asupra deciziilor ei. Dar chiar dacă e frumos în Charleston, nu este totuși New York. E obișnuită cu lume multă și, în plus, se va duce la facultate.

Avea dreptate și, liniștită de vorbele lui, începură să discute din nou despre caz. Săptămâna asta urma să meargă la Charleston. Abia aștepta s-o vadă pe Savannah, dar era îngrozită de toate amintirile rele care ar fi prins viață, unele dintre ele chiar foarte rele.

Până la urmă, nu fusese prea mare scandal în urma izbucnirii lui Charlie în camera de interogatoriu. Atât procurorul districtual, cât și FBI-ul fuseseră satisfăcuți de decizia lui Jack de a-l suspenda un an și de faptul că Charlie plecase și renunțase în aceeași zi. Câtă vreme una dintre victime era sora lui, situația era greu de suportat. Odată eliminat din acest caz, situația nu se mai putea repeta. Nu se știe ce s-ar fi putut întâmpla dacă nimeni nu ar fi fost în stare să-l oprească pe Charlie. Cu siguranță, problema ar fi fost rezolvată, dar ar fi apărut altele și mai grave pentru el. Nimeni n-ar fi regretat să-l vadă mort pe Luke Quentin, în afară de Judy Dunning, pe care acum Alexa o numea „nebuna”.

Pe la ora cinci după-amiază, Alexa se învârtea prin birou, îndesând dosare în servietă. Voia să citească ceva în timpul zborului. Restul timpului și l-ar fi dedicat lui Savannah, așa cum își planificase. Abia dacă avea timp să ajungă la aeroport, iar cu mama ei vorbi din taxi. Arăta și se simțea mizerabil, total nepregătită să dea ochii cu fosta ei lume. Despre Charlie McAvoy îi povestise lui Muriel la începutul săptămânii. În privința cazului Quentin, emoțiile erau tot mai mari, și Muriel susținea că era mai bine pentru ea să renunțe. Alexa nu era sigură decât de faptul că voia s-o vadă pe Savannah. De restul era îngrozită.

— De ce ți-e frică? o întrebă Muriel din cabinetul ei.

Tocmai își terminase treaba pe ziua aceea. Avusese o zi bună. Dar viața i se complica din cauza dramei fiicei sale. Ea nu mai putea trăi așa, nici nu mai putea munci din greu, ca în tinerețe. Zilele acelea se duseseră. Era ocupată, dar viața ei nu se mai putea derula într-o viteză nebună. Așa era viața Alexei. Lui Muriel nu-i plăcea deloc cazul ei și nici stresul în care trăia.

— Nu știi, mami, îi răspunse Alexa cinstit. Cred că mi-e frică să nu rămână acolo, mă tem că, dintr-odată, Tom va fi foarte bun și Charlestonul va fi seducător, cu toată frumusețea și farmecul Sudului. Eu am fost copleșită. De ce n-ar fi și ea? Dacă nu mai vrea să se întoarcă acasă sau să trăiască în New York?

— Poate să-i placă să locuiască acolo și să vină în vizită, dar m-ar mira foarte tare dacă și-ar dori să trăiască atât de departe de tine, cel puțin acum. Și e preocupată de facultate, nu să se mute în Sud sau să-și descopere rădăcinile. Ar trebui însă să le cunoască, și cred că e bine pentru ea să știe de unde vine. Întotdeauna am crezut asta, și orice curiozitate și credință magică legate de asta trebuie tratate cu multă atenție. Dar acum Savannah e preocupată de facultate. E singurul lucru care-o interesează. Tu ai renunțat la facultate și te-ai îndrăgostit de un bărbat mai în vârstă decât tine. E o viață pe cate Savannah nici nu și-o imaginează și nici nu o vrea. Nu pentru foarte, foarte multă vreme. Dacă mă întrebi, cred că și ea o să-ți spună același lucru. A fost curioasă, dar nimic mai mult. Și, stând acolo trei luni, toate întrebările astea vor fi înlăturate.

— Mi-aș dori să fiu atât de sigură.

Deși aveau sens, cuvintele mamei sale abia dacă o linișteau pe Alexa.

— Ești sigură că ești îngrijorată pentru Savannah, și nu pentru tine?

Bingo! Alexa înțelese imediat că mama ei atinsese punctul sensibil... și cât de stânjenită se simțea! Așa făcea mereu. Ajungea exact în epicentrul durerii.

— Da, poate că sunt, recunosc Alexa, încercând să-și imagineze din ce motiv se simțea mai speriată. Era greu de spus. Am fost atât de fericită acolo, l-am iubit pe Tom atât de mult, și pe băieți! Am avut încredere totală în el și am crezut că vom fi împreună pentru totdeauna. Acum toate astea s-au dus, e căsătorit și trăiește în aceeași casă, cu altcineva. E destul de greu de acceptat.

Și îl urâse pentru asta ani de zile. El îi furase toate visurile și îi distrusese toată încrederea. De atunci nu fusese niciodată în stare să mai aibă încredere în nimeni. Fusese distrusă.

— Aș fi preferat să nu fiu nevoită să mă întorc vreodată acolo.

— Uneori trebuie să facem față lucrurilor care ne rănesc cel mai mult. Poate că n-ai să te vindeci până n-o faci. Încă nu ești vindecată.

Amândouă știau că ăsta era adevărul.

— Nu poți merge înainte până nu arzi trecutul și toată suferința care încă e vie în tine. Poate că asta o să te facă să te simți mai bine.

Când taxiul o lăsă în fața terminalului, iar ea îi spuse mamei sale că trebuia să închidă telefonul, Alexa încă se gândea la cele discutate. Dar știa că Muriel avea dreptate. Durerea era încă vie. Nimic din ea – nici dezamăgirea, nici sentimentul că fusese trădată – nu se estompase în zece ani. Nu avea un bărbat în viața ei și nu voia unul pentru că nu-l putea ierta și nu îl iertase pe cel care o rănisese atât de mult. N-o iertase pe mama lui Tom sau pe soția lui, care-l forțaseră s-o trădeze pe toate planurile. Fusese o cabală împotriva ei, pentru că nu era una de-a lor, oricât de greu ar fi fost de crezut acum. Părea ceva nebunesc, dar era adevărat. Luisa câștigase datorită geografiei și tradiției și, la fel ca Ashley din *Pe aripile vântului*, Tom fusese slab. Nu-l putea ierta pentru asta nici acum. Iar cei zece ani în care nu-l iertase o otrăviseră, ca o substanță radioactivă ingerată cu mult timp în urmă și care încă mai curgea prin venele ei. O ardea pe interior, iar durerea era usturătoare.

Nu voia sub nicio formă ca Savannah să se afle în preajma acelor oameni, dar nu avusese de ales.

Alexa trecu de zona de securitate și abia prinse avionul. Nu voia să-l piardă și s-o dezamăgească pe Savannah. Decolă la șase și jumătate și ateriză la opt. Când văzu aeroportul, inima începu să-i bată cu putere. Îi promisese lui Savannah că o sună imediat ce ajunge și că se vor întâlni la hotel. Nu voia s-o lase să aștepte singură. Își luă bagajul, strigă după un taxi și spuse numele hotelului.

Drumul până la hotel era scurt și cunoscut. Când văzu podurile și turlele bisericilor care îi plăcuseră i se strânse inima. Într-una dintre aceste biserici o botezaseră pe Savannah. Orașul era plin de amintiri, ca o prună prea coaptă, gata să plesnească. Înainte să ajungă la hotel, o sună pe Savannah, care, în camera ei, aștepta un semn de la mama ei. Era aproape ora nouă. Plănuiise să conducă singură, dar Tom îi promisese că până închiria ea o mașină o putea lăsa el la hotel. Știa că Alexei nu i-ar fi plăcut ca fata să conducă singură în oraș. Savannah îl anunță că primise telefonul și alergă în jos pe scări, cu bagajul. Pe Daisy o sărutase de rămas-bun încă de după-amiază, pentru că își petrecea noaptea la o prietenă. În seara aceea, Luisa ieșea să joace bridge. Tom preferase să rămână acasă. El și Luisa erau în relații tensionate, dar dormeau în aceeași cameră. Cu greu, dar dormeau.

— Probabil că ești nerăbdătoare să-ți vezi mama, îi spuse Tom în drum spre Wentworth Mansion.

Alexa își amintise că era cel mai bun hotel din oraș și că, inițial, fusese construit pentru locuințe. Era una dintre clădirile cele mai plăcute din oraș, în stil victorian, cu multe facilități și destul confort, camere plăcute și frumoase, plafoane din sticlă Tiffany, antichități fine și un centru spa unde știa că o să-i placă lui Savannah și unde se vor putea relaxa. Se afla în inima orașului, cu magazine și cu restaurante de jur împrejur și o minunată vedere spre zona istorică din Charleston, chiar lângă hotel. Alexa spera că va fi o plăcere pentru amândouă, dar lui Savannah nu i-ar fi

păsat nici dacă stăteau la un motel. Voia doar să-și vadă mama. Abia aștepta.

— Da, sunt tare nerăbdătoare s-o văd, răspuse Savannah cu un zâmbet larg și ochi jucăuși. E cea mai bună prietenă a mea, recunosc. Mi-e foarte dor de ea.

— Știu, spuse Tom, dorind să umple, într-un fel, golul.

Chiar dacă fata se bucura să-și petreacă un timp cu tatăl ei, era prea târziu pentru asta.

Îi era recunoscătoare, știa, dar erau doar niște cunoștințe, nu prieteni. Spera ca relația lor să devină mai profundă cât stătea acolo, dar, contrar temerilor mamei ei, trei luni nu erau mult. Și, cu siguranță, nu destul de mult ca să schimbe zece ani.

Tom o urmă pe Savannah în Wentworth Mansion, ducându-i bagajul. Nu-și luase multe lucruri, spunându-și că o să poarte hainele Alexei. Savannah se agita de colo-colo prin hol, ca un cățeluș, dar imediat ce-și văzu mama, care era la recepție, aproape că-i sări în brațe. Cele două femei se îmbrățișară și se agătară una de alta atât de strâns, încât păreau o singură ființă cu două capete, iar Tom stătu deoparte, tăcut, fără ca vreuna dintre ele să-l bage în seamă. Alexa o mângâie pe Savannah pe păr, pe față, pe brațe, ca și cum nu se mai sătura de ea. Tom le privea pe amândouă, în timp ce Savannah se agăța de mama ei ca un copil. Au trecut cinci minute până și-au amintit că era și el acolo. Privindu-le, o tristețe ascunsă îl cuprinse, știind că el fusese cel care crease acea extraordinară legătură dintre ele, când le părăsise pe amândouă. Se simțea exclus, dar știa că nu avea dreptul la mai mult. Cândva avusese totul și le trădase, iar acum trăia din cenușa rămasă. Atât Alexa, cât și Savannah erau ca două raze de soare care se strecurau prin întunericul vieții lui ca printre gratiile unei închisori. Era temnița pe care și-o construisese singur, din slăbiciune și frică.

— Ei, amândouă păreți foarte fericite să vă vedeți, le spuse, zâmbindu-le.

Nu-și arăta tristețea. Părea fericit pentru ele, dar, de fapt, era gelos pe sentimentele lor. Tot ce le lega era din aur pur. Imediat ce-l văzu, Alexa încremeni. Uitase că era acolo, și Savannah la fel. Alexa încercă să fie politicoasă. Îi era recunoscătoare pentru adăpostul pe care i-l oferea fiicei lor, dar era totuși Tom, ființa pe care o ura și care o rănisese cel mai tare. Îl privi îmbrățișând-o pe Savannah, sărutând-o, după care le ură amândurora weekend plăcut. Părea sincer, dar cu el nu se știa niciodată, gândea Alexa, și iarăși acuza Sudul, așa cum o făcuse întotdeauna, convinsă încă de faptul că toți erau niște ipocriți și niște mincinoși, gata oricând să trădeze ființa pe care o iubeau sau prietenul. Era prea târziu să poată fi convinsă de altceva. Pentru ea, ei erau o nație diferită, pe care o detesta.

— Într-adevăr, a așteptat cu nerăbdare clipa asta, îi spuse Tom amabil Alexei, fără să știe ce altceva să spună.

În afară de momentul când își privea fiica, și întreaga ei ființă se relaxa și se înmuia, Alexa părea închisă într-o carapace. O diferență ca între zi și noapte.

— La fel și eu, zise Alexa, rece. Îți mulțumesc că o ții aici, cu tine. Sunt sigură că nu ți-e ușor.

Știa de la Savannah totul despre certurile lui cu Luisa, dar nu aminti nimic de acest lucru.

— E fiica noastră, răspunse el simplu și, dacă pot, sunt fericit să fac ceva pentru tine. Cum merge cazul?

Nu voia deloc să discute despre asta cu el, dar, având în vedere manierele și farmecul lui masculin specific Sudului, era greu să evite să-i răspundă. Era încă un bărbat frumos și seducător.

— E mult de muncă, răspunse politicoasă. Dar l-am prins. M-aș mira să nu-l condamne.

— Sunt sigur că o să câștigi, replică el, dându-i portarului bagajul lui Savannah. Weekend frumos, le ură. Te iau duminică. Sună-mă când ești gata sau dacă ai nevoie de ceva înainte.

Le zâmbi și părăsi holul, cu picioarele lui lungi, de bărbat înalt. Nu era nicio îndoială, și nici Alexa nu putea nega, era

un bărbat frumos, și genele moștenite de la el îi prindeau bine lui Savannah.

Alexa rezervase cel mai bun apartament din hotel, și Savannah îl admiră exclamând de încântare când îl cercetă din living până în baie și înapoi. Avea un pat cu patru coloane, la fel ca acela de la „O mie de stejari”, camera ei era decorată în galben-închis, cu mobilă neagră și o grămadă de vase Tiffany. Era un conac clasic dinainte de război, și Savannah abia aștepta să vadă complexul spa. Avea programare la masaj, manichiură și pedichiură pentru după-amiaza următoare, înainte de cină. Alexa voia să petreacă amândouă un weekend de răsfăț.

Pentru că Savannah cinase deja, iar Alexa voia ceva ușor, comandară ceva de mâncare în cameră. Apoi despachetară cele câteva lucruri pe care Savannah le uitase la New York, dar și cele două bluze și un pulover pe care i le cumpărase și care îi plăcuseră într-atât, încât promise să le îmbrace la școală. Au discutat despre școală, despre lumea pe care fata o cunoscuse acolo, despre întâlnirea cu bunica din Sud și despre Muriel. Îmbrățișate, sărutându-se și tachinându-se, n-au lăsat să le scape nimic și Savannah îi povesti până și despre expresia „fir-ar să fie!” pe care cei din Sud o rosteau înainte sau după ce făceau un comentariu răutăcios, ceea ce o făcu pe Alexa să râdă, recunoscând că era adevărat. În cele din urmă, la două noaptea, s-au urcat în patul uriaș. Și apoi, îmbrățișate, adormiră ca doi cățeluși, fericiți pentru prima dată după mult timp.

Dimineață, cum se treziră, începură să facă planuri. Dacă mai existau, Alexa voia s-o ducă în câteva magazine drăguțe de care își amintea, iar pentru prânz, la restaurantul ei favorit. Savannah avea și ea o listă a ei. Aveau treabă cât să le umple o săptămână și, la zece și jumătate, hoinăreau pe străzile din Charleston, într-o minunată zi însorită. Revăzând locurile cunoscute, Alexa simți o strângere de inimă, dar se strădui să nu lase tristețea s-o supere. Weekendul era al lui Savannah și nu avea legătură cu dezamăgirea pe care o trăise ea acolo.

Au intrat într-un magazin numai cu pulovere de cașmir, majoritatea în culori pastel. Alexa își cumpără unul roz și, când pleacă, râdeau amândouă. Dar când își văzu colega de școală, Savannah făcu ochii mari. Julianne era cu mama ei, care, văzând-o pe Alexa, se lumină la față, ca atunci când dai cu ochii de cea mai bună prietenă. Cândva așa fusese, dar o trădase la fel ca Tom. Era prima oară după zece ani când Alexa o vedea sau auzea ceva despre ea.

— O, Doamne, Alexa! Ce mai faci? Nici nu știi de câte ori m-am gândit la tine... Mi-a fost dor de tine, și Savannah e minunată, fir-ar să fie! Seamănă leit cu tine.

Auzind-o, Savannah și Alexa schimbă o privire scurtă, străduindu-se să nu izbucnească în râs. Dar pe Alexa o enerva ipocrizia ei, faptul că susținea că mai exista încă o prietenie, încercând să pretindă că supraviețuise când, de fapt, o omorâse cu multă vreme în urmă, cu mâna ei.

— Cât stai aici?

— Numai până mâine. Am venit pentru weekend.

— O, Doamne, să ne întâlnim data viitoare când mai vii. Sună-mă înainte. Putem lua masa cu fetele.

„Nu în viața asta”, se gândi Alexa și-i zâmbi.

— Suntem atât de bucuroase că Savannah își vizitează tatăl! Fetele sunt prietene foarte bune.

Alexa o aprobă fără nicio vorbă, cu un zâmbet prefăcut pe față. Savannah cunoștea expresia asta și știa că era rezervată persoanelor neplăcute sau total disprețuite. Și știa că mama lui Julianne era una dintre ele. O chema Michelle, și lumea îi spunea Shelly.

— Cu ce te ocupi acum la New York? Te-ai recăsătorit?

În clipa aceea, Alexa simți o poftă nebună s-o plesnească. Nu era treaba ei. Orice pretindea, nu mai erau prietene și nu vor mai fi niciodată.

— Sunt avocat pe lângă biroul procurorului districtual, zise Alexa încet.

La întrebarea despre căsătorie nu răspunse. Presupunea că Shelly știa de la fete. Întotdeauna fusese o băgăreață, îi

plăcea bârfa și pisa pe toată lumea ca să obțină informațiile pe care le dorea.

— O slujbă grozavă, fir-ar să fie! mai ales pentru o femeie. Pe-aici ești chiar o celebritate.

Alexa îi mulțumi și spuse că trebuia să plece. Fetele promisera să-și telefoneze în seara următoare, iar Alexa și Savannah se îndreptară în grabă spre următorul magazin de pe listă. Imediat ce s-au îndepărtat, Alexa s-a întors spre fiica ei cu o privire ironică.

— Am numărat două „fir-ar să fie!” pentru tine și patru pentru mine. Păzea, ne urăște! o avertiză Alexa și izbucni în râs.

— Am observat. După primele două, am pierdut socoteala. Julianne nu seamănă cu mama ei. Spune despre ea că e o scorie.

— Da, și are dreptate. E la fel de sinceră ca o înghețată otrăvită cu aromă de magnolie.

— Gata, mamă, încetează să te mai gândești la Sud. Pur și simplu ai avut ghinion.

Savannah nu înceta niciodată să-i atragă atenția, și o parte din Alexa îi dădea dreptate. Cu cealaltă parte a ei, ura Sudul destul de mult ca s-o afecteze.

— Da, - da, nu mai contează, răspunse, apoi se opriră într-un magazin ca să cumpere creme și farduri.

Aveau de gând să petreacă un weekend ca între fete, exact ca atunci când erau la New York și aveau timp, ceea ce Alexei nu i se întâmpla prea des. Savannah avea o viață socială mai bogată decât a mamei ei și Alexa era sigură că la fel se va întâmpla cât de curând și în Charleston.

Masajul de la complexul spa de la Wentworth Mansion a fost minunat. Și-au făcut pedichiura și s-au întors în apartament cu tampoane de bumbac între degete. Pentru cină, Alexa a făcut o rezervare la restaurantul „Ca-n '86”. Se afla în fostele acareturi pentru trăsuri ale conacului și Alexa nu fusese niciodată acolo. În schimb, toată ziua s-au oprit în locurile preferate cândva de ea. Exact cum bănuise, i-a fost foarte greu. Trăise acolo ca tânără soție și proaspătă

mamă și, de atunci, viața ei se schimbase total. În afară de Julianne și de Shelly, n-a mai întâlnit nicio figură cunoscută, dar, când o sună Travis, Alexa se simți uimită și impresionată. Își ceru scuze că nu mai păstrase legătura de atât de mult timp. În weekendul ăsta participa la un turneu de tenis la club, dar ar fi fost încântat să o vadă când va veni data viitoare. Avu grijă să-i spună că Savannah era o fată grozavă și că era foarte bucuros că putea vorbi cu Alexa. Era chiar mai politicos decât tatăl lui, și Alexa nu spera decât să fie mai sincer. Aminti și de faptul că se va însura în iunie și că-și dorea ca Savannah să-i onoreze cu prezența.

Savannah îi povesti apoi că o plăcea cu adevărat pe Scarlett și că Travis fusese foarte drăguț cu ea. Nu-l întâlnise încă pe Henry, dar presupunea ca va veni acasă în weekend. Trăia în New Orleans și lucra acolo ca dealer de artă, asta era tot ce știa despre el.

Cina din seara aceea a fost chiar mai bună decât se așteptaseră. Amândouă s-au îmbrăcat cu rochiile cumpărate în acea după-amiază. Când s-au întors la hotel, erau fericite și obosite. Singurul lucru care umbrea seara era faptul că amândouă erau conștiente că Alexa pleca a doua zi. Dar niciuna nu voia încă să se gândească la asta.

Au decis ca a doua zi dimineață, înainte să ia o gustare la Baker's Cafe, să se ducă la biserică.

S-au dus la biserica episcopală Sf. Ștefan, unde, așa cum îi spusese Alexa, fusese creștinată Savannah, și s-au așezat pe o bancă. A fost o slujbă sobră, tradițională, cu muzică frumoasă la orgă. În drum spre ieșire, Alexa și Savannah s-au luat de mână, cu un sentiment de bucurie. Tocmai strângeau mâna preotului în ușa bisericii când, brusc, cineva se îndreptă în fugă spre Savannah, o cuprinse cu mâinile de mijloc și aproape că o dărâamă. Fata încercă să-și recapete echilibrul, să-și revină, se întoarse să vadă cine era și, când se uită în jos, dădu cu ochii de Daisy, care o privea încântată.

— Ce cauți aici? o întrebă Savannah, încă uimită, și apoi i-o prezentă mamei sale, care o privea la fel de surprinsă, dar îi zâmbea cald.

Era un copil foarte drăguț și, evident, era nebună după Savannah. Alexa nu avu timp să realizeze ce însemnase acest copil pentru viața ei și cum fusese folosit. Era doar o fetiță cu codițe, cu un zâmbet larg.

— Eu și mama venim aici în fiecare duminică. Aproape în fiecare duminică, îi explică Daisy lui Savannah, apoi se întoarse interesată spre Alexa. Savannah spune că o să aruncați în închisoare un om foarte, foarte rău.

— Încerc, spuse Alexa, zâmbindu-i, și apoi adăugă: de-asta e Savannah aici, ca să nu-i poată face rău.

— Știu, replică Daisy serioasă. Mi-a povestit totul despre asta și despre dumneavoastră.

Îi zâmbi din nou Alexei, cu toată sinceritatea.

— Și mie mi-a vorbit despre tine, îi spuse blând Alexa, ignorând cu totul cine era copilul și al cui.

Daisy avea o dulceață care te făcea să uiți de orice. Era imposibil să-i rezști. La spusele Alexei, toată fața i se luminează. O privea foarte încântată.

— Așa a făcut? întrebă Daisy, fericită. O iubesc mult, mult, continuă, cuprinzând din nou mijlocul surorii sale cu brațele.

Din spatele lor, se auzi o voce ca șuieratul unei săgeți.

— Daisy, ia-ți imediat mâinile de pe Savannah, o admonestă vocea, cu asprime.

Înainte să se întoarcă, Savannah știa cine era, iar Alexa putea bănuși.

— Nu e frumos să te porți așa în biserică.

Era Luisa, care se uita la toate trei cu o privire veninoasă, un comportament cu totul nepotrivit într-o biserică, își spuse Alexa.

— Slujba s-a terminat, mami. Aici e locul unde toată lumea e prietenoasă, insistă Daisy, pe bună dreptate.

Era clar că Luisa nu venise la biserică pentru partea asta a ritualului și sigur nu să le întâlnească pe cele două femei.

Privi prin Savannah și prin Alexa, ca și cum acestea n-ar fi existat, muștrându-și copilul. Savannah hotărî să încerce să ia vina asupra ei.

— Luisa, mi-ar face plăcere să v-o prezint pe mama, Alexa Hamilton, zise Savannah, politicoasă, cu o încercare nereușită de a vorbi cu accent.

Luisa se uită la ea indignată, ca și cum Savannah ar fi rămas goală în fața bisericii sau ar fi tras-o pe mama ei vitregă de părul impecabil coafat.

— Ne-am întâlnit cu mulți ani în urmă, șuieră printre dinții încleștați, în timp ce propria ei fiică o privea resemnată, întrebându-se de ce mama ei era întotdeauna așa de răutăcioasă. Nu era o persoană fericită și era aproape tot timpul supărată. În timp ce vorbea, o privea acru pe Alexa.

— Îmi pare bine să te văd din nou, Luisa, îi răspuse Alexa printre dinți, mințind și ea.

I-ar fi plăcut să adauge „fir-ar să fie!”, dar nu îndrăzni. În ciuda situației, atât ea, cât și Savannah rămaseră serioase, la fel și Daisy.

— Mulțumesc că ai acceptat ca Savannah să stea la voi. Sunt recunoscătoare, și ea la fel.

— Pentru nimic, răspuse Luisa, apucând-o strâns pe Daisy de umeri și împingând-o spre mașină, fără alt cuvânt.

Daisy privi înapoi strâmbându-se cu regret, le făcu semn cu mâna și amândurora le păru rău pentru ea. În multe privințe, și ea era tot o victimă, așa cum fusese și Savannah cu ani de zile în urmă, deși niciuna dintre ele n-o merita.

— Ce scorpie, bombăni Alexa, privind-o pe Luisa cum țipa la Daisy, trântind ușa mașinii și demarând. „Fir-ar să fie!”, adăugă, și Savannah izbucni în hohote de râs.

— Da, așa este, confirmă Savannah. Dar îmi pare bine că am întâlnit-o pe Daisy. E un copil atât de dulce!

— Cu una ca asta, tatăl tău a primit exact ce-a meritat, comentă Alexa despre Luisa, în timp ce ieșeau din biserică.

— Aproape tot timpul sunt certați, confirmă Savannah, sau poate din cauză că o înfurie prezența mea. De când am venit, în afară de momentele când se ceartă, abia dacă-și spun câteva cuvinte.

— Pare o viață frumoasă.

Alexa fusese uimită de întâlnire, și privirea veninoasă a Luisei aproape că o lăsase fără cuvinte. Era o figură, și părea chiar mai rea decât își imaginase. Mult, mult mai rea.

Au luat o gustare minunată la Baker's Café, unul dintre localurile ei favorite. I-a povestit că mergeau acolo de multe ori când era însărcinată cu Savannah. Era unul dintre vechile restaurante tradiționale din Charleston, cu o grădină frumoasă, și ziua era plăcută și însorită. Apoi au condus spre plajă, au trecut peste mai multe poduri pitorești și, în cele din urmă, obosite, după-amiaza târziu, s-au întors la hotel. Le era greu să accepte, dar weekendul lor magic era pe sfârșite și amândouă erau triste.

— Cât de repede crezi că vii înapoi, mami? întrebă Savannah îngrijorată.

— Nu știu, peste o săptămână... sau două... dar m-am simțit foarte bine cu tine, iubito. Fiind cu tine aici, chiar mi-aș putea îndrăgosti din nou de Charleston. Numai tu să n-o faci, o avertiză. Vreau să te întorci repede acasă!

— Nu te îngrijora, mami. N-o să rămân aici. E plăcut să fii în vizită, dar mă întorc la New York cât de repede pot. Dacă mă lași, vin acasă și-acum.

Dar amândouă știau că n-ar fi fost o idee bună.

— N-o lăsa pe Cruella de Vil să te termine, glumi Alexa, în timp ce Savannah râdea de această comparație. „Fir-ar să fie!”, desigur.

Alexa își făcu bagajul și lăsă toate lucrurile pe care le cumpărase pentru Savannah sau cele care îi plăcuseră fetei. Pentru zborul de ora opt, trebuia să plece la aeroport la șase și jumătate. Savannah se oferi s-o însoțească, dar Alexa o refuză. Era mai bine pentru Savannah dacă își luau rămas-bun la hotel și se ducea acasă cu Tom, în loc să stea singură în aeroport când pleca mama ei.

Savannah își sună tatăl chiar când ieșeau din cameră și coborau să achite nota de plată. Faptul că mama ei avea să se întoarcă repede o făcea să-și simtă inima ușoară. Știa că imediat ce începea procesul, în mai, asta ar fi fost imposibil, dar cel puțin în martie și aprilie, Alexa va încerca să vină la două săptămâni sau, dacă putea, chiar mai des. Îi promisese, iar ea se ținea întotdeauna de cuvânt.

În timp ce Alexa plătea nota, Tom intră în hol. Venea de la club și purta un șort de tenis. Alexa își întoarse privirea. Nu-i era ușor să vadă cât era de frumos sau ce picioare frumoase avea. Nu mai era problema ei, dar știa că el avea ceva care întotdeauna o va tulbura. Nimic mai mult.

— Pariez că ați avut un weekend excelent, zise el, zâmbindu-le larg, și apoi fața i se întunecă puțin. Am auzit că v-ați întâlnit cu Luisa și cu Daisy la biserică.

Nevastă-sa fusese cât pe ce să-i ia capul pentru asta, ca și cum el pusese totul la cale. Luisa îi reproșase că n-o avertizase pe Savannah să nu se apropie de biserică lor. El nu făcuse decât să comenteze spiritul ei creștinesc, imaginându-și cât de neplăcut fusese pentru Alexa. În loc să aibă remușcări sau să-i pară rău pentru ea, Luisa părea să simtă nevoia s-o pedepsească în continuare și s-o distrugă. Tom o privea pe Alexa de parcă ar fi dorit să-și ceară scuze pentru nevasta lui.

— A fost grozav, spuse scurt Alexa, apoi se întoarse spre Savannah ca să-și ia la revedere.

Când Alexa se urcă în taxi, amândouă izbucniră în lacrimi. Savannah rămase pe trotuar și-i făcu semn cu mâna până când n-o mai văzu, apoi se urcă în mașina tatălui său și amândoi se îndreptară spre Mount Pleasant. Uneori i se părea ciudat - avea dintr-odată un tată și nu era deloc obișnuită cu asta. Îi povesti cum se distraseră în weekend.

Când ajunse acasă, despachetă bagajul, în care se aflau și lucrurile noi pe care i le cumpărase Alexa. Daisy năvăli în camera ei și stătură de vorbă. Primi un telefon de la Julianne, apoi de la alte două fete, iar Travis și Scarlett

veniră la cină. Scarlette îi aduse lui Savannah câteva reviste, iar Travis îi dădu o fotografie veche, pe care o avea de pe vremea când erau toți trei. În timp ce Alexa cobora din avion la New York, Savannah se întorcea la viața ei obișnuită și, într-un fel ciudat, se simțea ca acasă.

Daisy îi spuse lui Savannah cât de frumoasă și de amabilă i se păruse Alexa, scuzându-se pentru răutățile Luisei.

— Cred că mama mea e geloasă pe mama ta, spuse Daisy cu înțelepciunea ei de copil.

— Poate, acceptă Savannah și apoi izbucniră amândouă în râs, în același timp, „fir-ar să fie!”.

capitolul 12

În prima zi după ce s-a întors de la Charleston, Alexa a fost ocupată cu un număr nesfârșit de polițiști și de investigatori. Cazul începea să se contureze și-i aruncase în spinare lui Judy Dunning destule probe cât s-o sufoce. Existau atâtea probe judiciare și atâtea rapoarte de văzut, încât avocata din oficiu era copleșită. Alexa luă o pauză de prânz, ceea ce se întâmpla rar în ultima vreme, și se duse la tribunalul de familie, ca să-și vadă mama și să ia amândouă masa în cabinetul ei. Părea că Alexa avea o stare de spirit bună.

— Ei, cum a fost? o întrebă Muriel.

Își luaseră câte o salată de la fast-foodul de vizavi.

— A fost mai bine de cum mă temusem, îi răspunse Alexa. Savannah era în mare formă. Când am ieșit din biserică, am dat nas în nas cu Luisa, care s-a comportat ca o adevărată scorpie. În afară de asta, totul a fost grozav. Charlestonul este tot atât de frumos ca-ntotdeauna și m-am distrat minunat cu Savannah. M-am întâlnit cu o fostă prietenă, care mi-a întors spatele când Tom a divorțat, și n-a fost tocmai plăcut. Dar, una peste alta, a fost destul de bine.

— Ți-am spus. Este interesant pentru ea și e bine să descopere și cealaltă pană a familiei. Este o fată deșteaptă. Va alege cu grijă. Nimeni n-o va păcăli. Se pare că Tom s-a băgat singur într-o belea îngrozitoare cu Luisa. De ce mai stă cu ea?

— Probabil din același motiv pentru care s-a întors la ea, spuse Alexa, tăios. N-are pic de curaj. Când m-a părăsit, a făcut ce i-au cerut mama lui și Luisa, și acum îl au la mână. Sau mai rău.

— Cum mai arată?

Muriel părea foarte interesată, și fiica ei râse. Era bine-dispusă. Îi făcuse foarte bine s-o vadă pe Savannah.

— Arătos și bleg. Cred că n-am observat niciodată asta. Este încă cel mai arătos bărbat din lume, dar acum știu cine este și ce poate. Cred că întotdeauna am să-l consider superb, dar mulțumesc lui Dumnezeu că nu mai sunt îndrăgostită de el. Asta este ceva!

Părea mai liberă și mai puțin mândră decât o văzuse Muriel de ani de zile. Cu tot cazul Quentin, nu mai era atât de tensionată. Muncise cot la cot cu FBI-ul, iar acum, când n-o mai amenințau la fiecare cinci minute că vor prelua cazul, îi făcea plăcere să lucreze cu ei. La caz nu lucra nicio femeie-agent, dat n-avea nicio problemă să fie singura femeie într-o lume de bărbați. Îi plăcea. Și agenții FBI erau interesați să lucreze cu ea.

În timp ce Alexa se întorsese la lucru, Savannah era ocupată cu școala în Charleston. La orele de franceză pentru avansați adăugase chineza, iar încercarea de a învăța limba o amuza. Nu era o materie obligatorie pentru obținerea calificativelor, așa că învăța de plăcere. Și începuse să-și facă o mulțime de prieteni la școală. Aproape în fiecare zi lua prânzul cu Julianne.

Se ducea la toate meciurile de volei și de fotbal și se obișnuise cu echipele lor. Pentru că una dintre fete se retrăsese din cauza unei serioase afecțiuni la urechi, i se permise să intre în echipa de înot.

Și, după weekendul petrecut cu mama ei, căpitanul echipei de fotbal o invită să iasă împreună. Când auzi una ca asta, Julianne aproape că leșină. De curând, tipul se despărțise de cea mai drăguță fată din școală.

— Ai de gând să ieși cu el? o întrebă Julianne, rămasă fără suflu după ce Savannah i se confesase.

— Poate. Nu am nimic altceva de făcut.

Părea foarte calmă.

Vineri seară o duse la un film, apoi se opriră la cafenea. Îl chema Turner Ashby, un urmaș al generalului cu același nume, după cum îi povesti el în timp ce mâncau burger și beau *shake*.

— Se pare că toată lumea din oraș are o rudă general, comentă Savannah.

Purta puloverul roz al mamei ei, jeanși și pantofi cu tocuri înalte. Când se aranja, arăta diferit de fetele din Charleston. Era sofisticată, ca la New York; se farda, dar nu excesiv. El părea nebun după ea.

— Aici, asta este ceva foarte important, îi explică el.

— Știu. Bunica mea este președintele general al Uniunii Fiicelor Confederației. Este și ea fată de general.

Savannah râdea. Nu de ei, dar i se părea amuzant. El era un băiat chipeș, cu părul negru și ochi verzi, cel mai mare dintre patru frați.

— Unde intenționezi să te duci la colegiu? îl întrebă, cu interes. Remarcase că cele mai multe persoane pe care le întrebase se orientaseră spre școli din Sud.

— Georgia Tech sau poate SMU¹, din Texas. Am candidat și la Duke și UVA, dar nu cred că notele mele sunt destul de bune ca să intru acolo. Dar tu?

— Mi-ar plăcea să merg la Princeton. Este aproape de casă, ceea ce ar fi bine, și îmi place școala. Îmi place și Brown. Cred că la Harvard ar fi prea serios și, probabil, nici n-am să intru. Îmi place Stanford, dar mama nu vrea să plec atât de departe.

Îi prezentase toată lista.

— Ai candidat la toate facultățile la modă din Ivy League², spuse el, părând impresionat.

Era deșteaptă, dar nu încrezută, și era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse el vreodată.

La zece și jumătate, foarte respectuos, o conduse acasă, iar ea era încântată atât de compania lui, cât și de film. Se despărțiră promițându-și să se revadă la școală.

¹ Southern Methodist University, universitate privată din Texas. (n. red.)

² Denumite generală pentru opt facultăți importante din Statele Unite - Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton, Yale - folosită pentru prima dată la începutul anilor '30 de Stanley Woodward, redactor sportiv la *New York Herald Tribune*. (n.tr.)

A doua zi, în zori, Julianne o sună ca s-o întrebe cum fusese.

— A fost distractiv, spuse Savannah și chicoti ca o fetiță, amintind de Daisy.

— Asta-i tot? Ai ieșit cu cel mai tare tip din școală și „a fost distractiv”? Te-a sărutat?

Julianne voia toate detaliile. Învățase asta de la mama ei. Bârfa era ocupația lor preferată.

— Sigur că nu. Abia dacă ne cunoaștem. Și, în afară de asta, ar fi o tâmpenie să mă încurc cu cineva acum. Toți plecăm la facultate și stau aici numai câteva luni.

În privința asta era foarte rațională. Nu umbla după povești de amor, avea nevoie doar de prieteni, ceea ce o făcea și mai atractivă. Nu lăsa impresia că era disperată ca majoritatea fetelor din școală, care alergau mereu după iubiți.

— Nu-i nicio tâmpenie să ieși cu Turner Ashby. Știi că tatăl lui are sonde de petrol peste tot în Biloxi? Mama spune că este unul dintre cei mai bogați oameni din stat. Pe *deasupra*, adăugă ea, ca să fie și mai convingătoare, este și drăguț. E căpitanul echipei de fotbal. Ce vrei mai mult?

Savannah știa că fotbalul nu-l va duce departe în viață, era nevoie de mult mai mult. Iar de sondele de petrol ale tatălui lui puțin îi păsa ei.

— Te-a mai invitat?

— Nu. Nu fi proastă! Abia am ieșit împreună seara trecută.

În privința asta, era cât se poate de liniștită.

— O să te invite. Băieții sunt morți după fete care nu-i bagă în seamă.

— N-am spus asta. Îmi place. Numai că nu am de gând să-mi pierd capul după el, o necăji ea.

— Pariez că te va invita la sfârșitul săptămânii viitoare, spuse Julianne, visătoare și încrezătoare.

— Sper că nu. Cred că vine mama. A spus că va încerca, dar nu este sigură că poate până la următorul weekend.

Julianne scoase un sunet de dezgust.

— Cu cine preferi să ieși? Cu Turner Ashby sau cu mama ta?

Savannah răspuse fără să ezite un moment.

— Cu mama.

— Ești bolnavă.

Julianne îi promise s-o caute mai târziu, ca să vadă dacă o mai sunase Turner.

Următorul membru al echipei de interogatoriu a fost Daisy.

— Cine a fost băiatul care te-a luat seara trecută? o întrebă ea, ca din întâmplare, în timp ce mâncau clătite în bucătărie.

— Un băiat de la școală.

— Asta-i tot? se miră Daisy, părând dezamăgită. Este îndrăgostit de tine?

— Nu, răspuse Savannah, zâmbind. Abia dacă mă cunoaște.

— Ești îndrăgostită de el?

— Nu. Nici eu nu-l știu prea bine, răspuse, foarte realistă.

— Dacă nu ești îndrăgostită, de ce-ai ieșit cu el? întrebă Daisy, oarecum dezgustată.

— Pentru că am vrut să luăm cina și să vedem un film și, dacă tot m-a invitat, m-am gândit că aș putea să ies cu el.

Daisy dădu din cap aprobator, dar i se păru jalnic de lipsit de poezie. În timp ce vorbeau, intră tatăl lor, în costum de tenis.

— Cel cu care te-am văzut plecând seara trecută era unul dintre băieții Ashby? o întrebă și el foarte interesat.

Clar, întâlnirile ei erau un subiect fierbinte în oraș.

— Da.

— Băiat drăguț?

— Cred că da. Așa pare, admise Savannah.

— Joc tenis cu tatăl lui. Au trecut printr-o perioadă grea. Soția lui a murit anul trecut. Un șofer beat a lovit-o pe autostrada 526, la cinci kilometri de casă. Probabil că le e foarte greu copiilor.

— Nu mi-a spus nimic despre asta. Am vorbit numai despre școală.

Tom aprobă din cap și-i comunică faptul că în acea după-amiază venea Henry de la New Orleans.

— Abia așteaptă să te vadă. Ajunge acasă diseară, la cină. Travis și Scarlett vor veni și ei. Se adună toată familia, zise fericit, în timp ce Luisa intra în bucătărie, ignorându-l.

Luisa le comunică tuturor că se duce la clubul femeilor pentru o zi de spa și că se va întoarce după-amiază târziu, iar Tom trebuia să-l ia pe Henry de la aeroport. După cinci minute, Luisa ieși și, când rămaseră singure, Savannah îi propuse lui Daisy s-o ducă la acvariu, ceea ce li se păru amuzant amândurora. Se numea Acvariul Carolina de Sud și se spunea că este foarte bun.

Au plecat de-acasă la unsprezece, au vizitat tot acvariul, au luat prânzul acolo și s-au întors pe la trei după-amiaza. Tallulah le spuse că tatăl lor tocmai plecase să-l ia pe Henry, așa că au jucat Go Fish, Hearts și Gin Rummy și, nu la mult timp după ora cinci, sosiră Tom și Henry. Daisy o luă la fugă pe scări ca să-și întâmpine fratele. Era cu un an mai mic decât Travis și era un tânăr prezentabil, cu o constituție athletică. Jucase fotbal la colegiu și, în loc să meargă la UVA, se dusese la Duke. Savannah știa că studiasse istoria artei și că, eventual, dorea să predea. Nu era interesat de afaceri, ca fratele lui mai mare sau ca tatăl lui, și lucra la o importantă galerie de artă din New Orleans, făcând totodată practică la un muzeu. Era interesat să devină curator.

După ce își îmbrățișă călduros sora mai mică, Henry ridică ochii spre scări și o zări și pe Savannah, care-i zâmbea. Nu se schimbase foarte mult față de perioada când era o fetiță, așa cum îi spusese și Travis, dar crescuse.

— Sunt foaaaaarte bucuros să te vad, spuse încetșor Henry, urcând scările spre locul unde stătea ea, îmbrățișând-o cu putere. Travis și Daisy mi-au spus deja totul despre tine. Am venit acasă numai ca să te vad.

Și, după felul în care o spusese, ea îl crezu. Din fericire, Luisa încă nu sosise, așa că nu putea obiecta la entuziasmul cu care o salutase Henry. Oricum, lui nu-i păsa. Niciodată nu făcea ce spunea mama lui.

S-au așezat, au stat de vorbă un timp, și Henry s-a arătat foarte interesat să afle ce-i plăcea, cu ce se ocupa, care era muzica ei favorită, care erau cărțile și filmele preferate, numele prietenilor. Voia să știe totul despre ea. Când o întrebă despre Alexa, ochii i se întristată.

— Când eram copil, nu-mi plăcea să scriu, așa că n-am făcut-o. Dar m-am gândit mereu și la tine, și la ea. Cât a fost măritată cu tata, Alexa a însemnat mult pentru mine, spuse el solemn, ca și cum era gata să-i împărtășească un secret important. Sunt dislexic, și în toți acei ani mama ta s-a ocupat de mine. Îl uram pe meditatorul pe care-l aveam, așa că m-a ajutat ea. Oricum, mulțumită ei am trecut prin școală. N-am să uit niciodată. Era atât de drăguță, cea mai răbdătoare femeie pe care am cunoscut-o, întruchiparea înțelegerii și a iubirii.

Tom, care stătuse în ușa, îl auzi și se retrase îndurerat. Nici Henry, nici Savannah nu-l observaseră, apoi el dispăru.

— Nu mi-a spus niciodată, recunosc Savannah, cinstit. E minunat că ai reușit să intri la Duke.

— Este o școală bună, confirmă el.

Au continuat să stea de vorbă, dar, la un moment dat, a apărut Luisa. Veni să-și sărute fiul, apoi, repede, se duse sus să se schimbe. Nu era încântată să-l vadă discutând cu Savannah, dar nu comentă, și, în camera lor, își găsi soțul care părea foarte nefericit. Uitase cât de mult se ocupase Alexa de Henry în toți acei ani și cât de atentă fusese în privința asta. Amintirea îl îmbolnăvea.

— Ce ți s-a ntâmplat? îl întrebă Luisa, observând cât de nefericit părea.

— Nimic. Mă gândeam. Cum a fost la spa?

— Foarte bine, mulțumesc, îi răspunse ea, rece.

Până când Savannah nu se întorcea la New York, n-avea de gând să se poarte frumos cu el. Intenționa să-l

pedepsească, să-i dea o lecție. Voia să-i transmită un mesaj puternic și clar, în așa fel încât să n-o mai aducă niciodată. Niciodată n-o va tolera pe fiica Alexei în casa ei. Dar, pentru moment, nimeni n-o băga în seamă.

Mulțumită lui Henry, în seara aceea, atmosfera la cină a fost plăcută și veselă. A spus glume, a făcut imitații nebunești, a tachinat pe toată lumea, inclusiv pe mama lui. Deși era mai rezervat, Travis era la fel de plăcut. Scarlett își iubea viitorul cumnat, iar el o tachina și pe ea fără milă în legătură cu nunta ei impresionantă. Scarlett recunoscuse faptul că și frații ei mai mici se amuzau pe seama ei. Henry avea douăzeci și patru de ani și părea mai tânăr, dar era mult mai rafinat. Savannah presupunea că viața într-un alt oraș îi dezvăluise mai multe despre lume. Travis încă trăia la Charleston, în coconul familiei. Așa cum făcuse și tatăl lui toată viața. Singurul care plecase de-acasă cu adevărat era Henry, dar și el alesese tot un oraș din Sud. New Orleans era totuși mai mare și mai sofisticat decât Charleston, dar el părea să-și petreacă mult timp la Londra și la New York. Cunoștea toate locurile preferate de Savannah, pe care le frecventa în New York.

Cu Henry conducând conversația, toată lumea era bine-dispusă, chiar și Luisa. La sfârșitul mesei îl întrebă despre una dintre fetele cu care ieșise vara trecută, dar el îi aruncă o privire ciudată.

— Este bine, mamă. Tocmai s-a logodit.

— Ah, îmi pare rău, zise ea, compătimitindu-l, dar el râse.

— Mie, nu.

Henry vorbea mult despre o persoană care se numea Jeff și care era colegul lui de cameră. Era din Carolina de Nord și, de curând, făcuseră câteva călătorii împreună. Despre el Luisa nu-l întrebă nimic.

Până la sfârșitul mesei, pe toți îi dureau maxilarele de-atâta râs. S-au retras apoi în salon și Henry a jucat cărți cu fetele. Încă mai jucau când părinții le spuseră noapte bună și se retraseră. Travis și Scarlett plecară, pentru că a doua zi avea loc petrecerea de mic dejun, în care toată lumea le

oferea cadouri viitorilor miri. Scarlett îi spuse lui Savannah că ar fi invitat-o și pe ea, dar s-ar fi plictisit de moarte. Asta pentru că Travis o sfătuisese să n-o invite, ca să nu-și supere mama, iar ea se supusese, simțindu-se, totuși, teribil de prost. Îi dăduse însă ascultare lui Travis.

Luisa și-ar fi dorit să-l țină și pe Henry departe de Savannah, dar în seara asta era evident că nu avea cum să scape de ea, știind sigur că Henry ar fi obiectat și ar fi acuzat-o de lipsă de politețe. Nu ezita niciodată să-și înfrunte mama și să-i arate când nu-i plăcea cum se comporta. Nu-i era frică de ea. Daisy îl informase deja la telefon cât de îngrozitor se purtase cu fata, așa că avu grijă să fie drăguț cu Savannah la cină. Și era adevărat că venise acasă numai ca s-o vadă pe ea. Cum Daisy adormise în timp ce jucau cărți, Henry o duse ușurel sus, în pat, iar Savannah se retrase în camera ei. Henry bătu la ușă înainte de a intra, asigurându-se că era îmbrăcată. Când intră, ea era în cămașă de noapte și se spăla pe dinți. Se duse direct la baie să sporovăiască puțin, ca un adevărat frate.

— Sunt încântat să mai am o soră. Mai ales una cu care pot să discut cu adevărat, îi spuse el zâmbindu-i în oglinda băii. Ai stat prea multă vreme departe.

Apoi se întoarseră în cameră și discutară despre o grămadă de lucruri. El îi mărturisi că peste câțiva ani voia să se mute la New York sau la Londra, imediat ce se va decide dacă voia să lucreze într-o galerie, într-un muzeu sau într-o școală. Dar visul lui era să lucreze în domeniul artei.

— Nu vrei să te întorci în Charleston?

Păru surprinsă. Judecând după ce văzuse până acum, oamenii din Sud păreau să rămână aproape de casă și să fie legați de rădăcini.

— E prea mic pentru mine, spuse el, simplu. Este un oraș foarte provincial. Și, fiind homosexual, mi-e foarte greu să trăiesc aici.

Îl privi surprinsă.

— Ești gay?

Nu-și dăduse seama, iar mama lui îl întrebase despre o fată cu care ieșise cu un an înainte.

— Da, sunt. Jeff este partenerul meu. Le-am spus părinților că sunt homosexual încă de când aveam optsprezece ani. Tata n-a fost încântat, dar s-a obișnuit. Mama se poartă ca și cum ar fi uitat sau nici n-ar fi știut vreodată, indiferent cât de des îi amintesc. Așa cum a fost și cu fata despre care m-a întrebat. Știe că nu ies cu femei. Mi-am dat seama că sunt homosexual la vreun an după ce a plecat Alexa, când aveam cincisprezece ani. La șaisprezece, eram sigur. N-ar trebui să fie cine știe ce chestie, dar pentru unii este – de exemplu, pentru mama. O să mă întrebe până la o sută de ani despre femeile cu care ies. Probabil, crede că mă voi „vindeca”. Nu intra în planurile ei să fiu homosexual. Cred că se simte ușurată că nu trăiesc în Charleston. Ar fi prea jenant pentru ea și prea greu pentru mine. Continuă să-și mintă prietenii.

— Ce ciudat, spuse Savannah, părând derutată. În ce constă pentru ea diferența?

— Nu este „normal”, cum zice ea, sau „corect”. Dar pentru mine este.

— Asta ești tu, zise Savannah, zâmbindu-i. N-ar trebui să fie ceva deosebit. Daisy știe? Întrebă ea, de curiozitate.

— Mama m-ar omorî dacă i-aș spune, dar o să-și dea singură seama. Cred că nici Travis nu este prea încântat. El seamănă mai mult cu ei decât semăn eu. Un băiat dintr-un orașel, care dorește să facă totul pentru ca ei să fie fericiți și să se potrivească felului lor de-a fi. Dacă m-aș fi însurat cu Scarlett, m-aș fi sinucis, dat este perfectă pentru el – o fată drăguță din Sud.

— Vorbești ca un yankeu, îl necăji Savannah.

— Poate că, în fond, și sunt. Aici există multă ipocrizie, care nu-mi place, sau poate este doar o caracteristică a unui oraș mic. Urăsc să-i văd pe oameni cum ascund ce gândesc și ce simt în realitate, doar ca să fie politicoși sau ca să se armonizeze cu ceilalți. Și găsești din plin așa ceva aici. Totul este în ordine dacă ai în familie vreo doi generali

ai Confederației, dar nu la fel stau lucrurile dacă ai un fiu homosexual, cel puțin nu în familia asta. Tolerează, dar nu le place. La naiba, ce știm noi, poate toți generalii ăia erau homosexuali.

Amândoi râseră, apoi deveniră din nou serioși.

— Pentru mama ta n-ar fi contat. Era cea mai iubitoare femeie pe care am cunoscut-o. Când era aici, nu știam că sunt homosexual – dar, după aceea, m-am tot gândit dacă n-a știut înaintea mea. Avea un simț de observație deosebit.

Savannah aprobă din cap, foarte mândră de mama ei.

— Alexa e bine? întrebă el, și Savannah confirmă. A încasat-o urât de tot de la mama și de la tata. După câte spunea Travis ieri, am înțeles că nu s-a recăsătorit. L-am întrebat.

— Nu, zise Savannah, nu s-a măritat. Deși are numai treizeci și nouă de ani. Dar este încă furioasă pe tatăl tău, adăugă ea, sincer. Cred că e încă rănită.

— Are tot dreptul să fie, aprobă el, la fel de sincer. Mama a tratat-o oribil, și tata i-a permis s-o facă. Cred că încă de atunci relația lor n-a mers bine, dar tata a rămas, și mama îl calcă în picioare. Când l-a părăsit pe tata, ne-a abandonat pe toți. Și toată lumea preferă să uite. Așa merg lucrurile.

Vorbea pe un ton dezaprobator.

— Am observat, recunosc Savannah. Este furioasă din cauza mea.

— N-are decât. Tata trebuia să te aducă înapoi cu mulți ani în urmă. Îmi pare foarte rău că n-am încercat să păstrez legătura cu tine sau cu mama ta. Am lăsat și eu lucrurile să se întâmple. Nu aveam decât paisprezece ani și uram ce făceau. Și apoi, nu-mi dau seama, liceul, colegiul, viața, n-am făcut nimic în legătură cu asta, adăugă el. Dar sunt bucuros că ești aici. Sper s-o văd și pe Alexa într-una din zilele astea. Am atât de multe să-i spun!

— O să încerce să vină să mă vadă la fiecare două săptămâni. Weekendul trecut am petrecut minunat. N-ar fi vrut să se întoarcă aici, dar a făcut-o.

— Trebuie să fie greu pentru ea, zise el, și Savannah aprobă din cap.

Amândoi se gândeau la Alexa. Până la urmă, Henry se ridică, o îmbrățișă și plecă în camera lui. Întinsă sub pătură, Savannah se gândi la Henry și la tot ce-i spusese el. Nu credea că avea vreo importanță faptul că era homosexual. Dar ea era din New York, nu din Charleston. Și aici lucrurile stăteau cu totul altfel.

capitolul 13

Așa cum prevăzuse Julianne, Turner Ashby îi dădu din nou întâlnire lui Savannah. Merseră la cină la RB Seafood Restaurant și discutară mai mult despre problemele personale. El îi povesti cum își pierduse mama cu un an înainte. Acum erau bine, dar pentru tatăl și pentru frații lui mai mici fusese foarte greu. O spunea cu lacrimi în ochi, așa că era limpede că nici lui nu-i era ușor. Nu voia să pară slab în fața ei. Era bucuros că trebuia să plece la colegiu, pentru că, fără mama lui, era trist acasă. Apoi Savannah îi povesti cum crescuse și ea fără tată. Credeau amândoi că era bine că măcar acum începea să-l cunoască, deși legăturile cu o mamă vitregă rea erau foarte dificile. A fost șocat când Savannah îi vorbi despre asta, cu toate că n-o plăcuse niciodată pe Luisa și întotdeauna o considerase o snoabă. Acum știa că era și crudă, și necioplită.

Turner era amabil, atent, respectuos, și o trata cu toată solitudinea și bunele maniere pentru care Sudul era celebru. Îi mărturisi că-i făcea plăcere să se afle în compania ei, că dorea s-o vadă mai des, dar Savannah îi mărturisi că era posibil ca în weekend s-o viziteze mama ei. Îi ceru permisiunea s-o viziteze uneori acasă, și Savannah a fost de acord. Era mai degrabă o întâlnire de modă veche decât una între doi tineri aproape absolvenți de liceu. A doua seară o sărută, și lui Savannah îi plăcu grozav. Se simțeau bine împreună și asta a făcut-o să-i promită că-l va prezenta mamei, ceea ce pe Alexa o îngrijoră. Dacă Savannah se îndrăgostește? Dacă se căsătoresc și rămâne în Charleston? Îi demontă toate grijile mamei sale și râseră amândouă de ele.

— Am doar șaptesprezece ani. Nu plec nicăieri. Nu fac decât să mă distrez.

Alexa realizează că avea dreptate și se calmă.

Erau zile agitate pentru ea. Procesul avea loc peste șapte săptămâni, și ea avea mintea plină de amănunte. Nu mai

apăruseră noi victime, așa că își pregătea cazul cu infinită precizie și cu grijă.

A doua zi după întâlnirea cu Turner, Savannah se duse singură cu mașina să-și viziteze bunica. Avea o după-masă liberă și se gândi că ar fi fost un lucru plăcut, dar se întreba, totuși, dacă n-ar fi fost mai bine să-i dea telefon mai întâi. O găsi stând pe verandă, așipită în balansoar, cu o carte în mână. Cum auzi pași pe verandă, Eugenie deschise ochii mari, surprinsă s-o vadă pe Savannah, într-un tricou galben și jeanși, uitându-se la ea.

— Ce cauți aici? o întrebă brusc bunica ei, mirată.

— M-am gândit că v-ar face plăcere o vizită, așa că am trecut pe-aici, răspunse Savannah precaută, văzându-și bunica încruntată.

— Ar fi trebuit să suni mai întâi. Nouă nu ne plac manierele celor din Nord, o certă ea. În Sud, oamenii sunt politicoși.

— Îmi pare rău.

Savannah bătu în retragere, oarecum jignită.

— Am să vin altă dată și am să sun mai întâi.

Se întoarse să plece, dar bunica îi arătă un scaun, severă.

— Nu, acum ești aici. Stai jos. De ce-ai venit?

Părea curioasă, deși Savannah era speriată. Chiar așa bătrână cum era, bunica ei era o persoană care intimidă.

— M-am gândit că ar fi plăcut să-ți fac o vizită. Îmi place să ascult povești despre război, generali, bătălii. Sunt lucruri despre care nu învățăm prea multe la New York.

Era adevărat, dar venise mai mult ca să fie drăguță cu o doamnă bătrână, însă nu-i putea spune așa ceva.

— Ce ți-ar plăcea să afli?

Bunica zâmbi, mirată de cerere. Până la urmă, și în venele ei curgea sânge de sudist.

— Povestește-mi despre familia ta. Este parte și din istoria mea.

— Da, este, aprobă Eugenie, încântată de ideea de a-și povesti istoria acestei fete tinere.

Cel mai bun mod de a nu-i uita pe strămoși și de a face istoria să rămână vie era să transmiți poveștile de la o generație la alta.

Începu cu străbunicul ei, cu momentul în care venise din Franța, apoi înșiră câteva generații, căsătorii și generali, perioadele când veniseră în Charleston, vorbiră despre cât pământ aveau și câți sclavi. Nu se scuza pentru că avuseseră sclavi, era un lucru esențial pentru cultivarea pământului, iar sclavii făceau parte din averea lor. Auzind asta, Savannah tresări. Era o idee nouă pentru ea, și nu una care s-o încânta mai mult decât orice altă civilizație bazată pe sclavie.

În cele din urmă, ajunseră la Războiul Civil, și ochii lui Eugenie se aprinseră. Știa fiecare dată și fiecare detaliu despre orice bătălie importantă din Sud, despre toate luptele care se purtaseră în Charleston sau în împrejurimi, cine le câștigase, cine le pierduse. La datele reale adăugă propriile ei povești despre cine cu cine era căsătorit, cine rămăsese văduv și cine se recăsătorise. Era o enciclopedie vie a Războiului Civil și a Charlestonului, iar Savannah o asculta fascinată. Bunica avea o uimitoare memorie a datelor și a amănuntelor și vorbi ore întregi. Nimeni n-o mai ascultase cu atâta atenție, pentru atât de mult timp. Când se opri, era ora cinci. Amintindu-și fiecare detaliu și împărtășindu-l cu Savannah, se simți revigorată. Și promise să-i împrumute și niște cărți. Savannah era încântată, și faptul că se înrudea cu unele dintre aceste persoane o intriga. Era o cu totul altă parte a vieții și a istoriei ei, despre care nu știuse niciodată nimic și nici n-ar fi știut dacă n-ar fi fost amintirile bunicii ei.

Înainte de a pleca, îi mulțumi, o ajută să ajungă până în salonașul unde-i plăcea ei să stea seara, o lăsă în compania uneia dintre vechile ei servitoare și o sărută pe obraz.

— Prin vine îți curge sânge de sudist, îi aminti ea lui Savannah, să nu uiți asta! Nu ai numai sânge de yankeu!

— Da, bunico, răspunse Savannah, zâmbindu-i.

Avusese o după-amiază minunată și încă se mai gândea la ea în timp ce conducea spre „O mie de stejari”.

Daisy se plânse că se întorsese atât de târziu acasă, dar Savannah îi spuse calmă că fusese să-și viziteze bunica.

— Singură-singurică? Savannah îi confirmă, iar Daisy o privi surprinsă. Este atât de plicticos acolo!

Daisy detesta să se ducă s-o vadă, nu era nimic de făcut acolo, iar bunica era foarte bătrână. Și nu-i plăceau nici toate chestiile acelea cu „generalii” despre care îi povestea ea.

— Nu, nu este plicticos deloc, o apără Savannah. Știe totul despre toți și despre tot din Sud. Am învățat o mulțime de lucruri.

Ca răspuns, Daisy se strâmbă. Un mod mai rău de a-ți petrece o după-amiază nu-i trecea prin cap. Când bunica încercase să-i vorbească despre rădăcinile ei, nici nu voise să audă. Prefera să stea acasă și să se uite la televizor. Cu șapte ani mai mare, Savannah absorbise totul ca un burete uscat.

În seara aceea, părinții lui Daisy erau plecați la o petrecere, împreună de data asta, așa că Savannah nu avusese cum să-i spună tatălui ei despre vizită. Dar, a doua zi, când el se duse în vizită la mama lui după prânz, Eugenie îi spuse:

— Este o fată foarte bună.

El habar n-avea despre cine vorbea și crezu că se referea la servitoare, căreia adesea îi spunea așa. Pe angajați îi numea „băieți”, ceea ce suna destul de nepolitic. Pe vremea ei însă, așa se obișnuia.

— Cine? întrebă Tom, confuz.

— Fiica ta, îi răspunse cu o strălucire în ochi pe care nu i-o mai văzuse de multă vreme.

— Daisy?

— Savannah! A trecut pe-aici pentru o lecție de istorie despre Sud. Ascultă atentă și ține minte tot. În vinele ei fine și tinere curge sânge de sudist. A vrut să știe totul despre familia noastră, și ceva pe deasupra. Este o fată deosebită.

— Știu că este, spuse el uluit. A venit singură?

— Bineînțeles, îl repezi Eugenie. Doar nu crezi că a adus-o nevastă-ta? Dacă nu termină cu văicărelile în legătură cu copilul ăsta, Luisa o să mă facă să-mi pierd mințile.

Mama sa părea sătulă de subiect și clătină din cap, ceea ce, de asemenea, îl surprindea.

— Te-a sunat în legătură cu asta?

Tom părea supărat. Știa că Luisa o sunase o dată în legătură cu Savannah, dar nu mai mult.

— Aproape în fiecare seară. Vrea să-mi folosesc influența asupra ta ca să te determin s-o trimiți înapoi. Dacă viața ei este în pericol, nu e drept; or, tu mi-ai spus că e în pericol, și probabil că este adevărat. De ce-ai minți?

— N-am mințit. Au existat câteva scrisori amenințătoare la adresa lui Savannah, trimise probabil de un bărbat care a omorât optsprezece femei. Este în arest, dar prietenii defa-afară lăsa-u scrisorile la apartamentul lor. Dacă este el. Dacă nu, este cineva la fel de periculos. Cred că Alexa are dreptate s-o țină pe Savannah departe de New York.

— Așa cred și eu. Nu există niciun motiv ca acest copil să fie pus în pericol. Nici măcar să fie speriat. Optsprezece femei, la naiba, ce îngrozitor... Ce are Alexa în cap când ia astfel de cazuri?

Părea foarte critică spunând-o.

— Este asistenta procurorului, răspunse calm Tom. Nu are de ales. Trebuie să ia ce i se dă. Asta este slujba ei.

— Foarte nobil, dar mult prea periculos pentru o femeie, insistă mama lui, ceva mai blând.

Faptul că, acum, Eugenie le lua apărarea Alexei și lui Savannah, după ce mai întâi îi ceruse să le alunge, aproape că-l distra pe Tom. Cât de repede își uitau unii trădările și crimele!

— În orice caz, Luisa vrea s-o alunge pe Savannah din oraș și se așteaptă s-o fac eu, cerându-ți s-o trimiți înapoi. A primit ce și-a dorit acum zece ani. Te-a luat pe tine. O are pe Daisy. Și-a luat băieții înapoi, nu este nevoie s-o rănească pe Savannah și nici pe maică-sa, impunându-și

punctul de vedere. Toți am făcut destul rău acum zece ani. I-am spus Luisei să înceteze să mă mai hăituiască. Nu a fost mulțumită.

— Regreți, mamă? Întrebă el, sincer. Nu îndrăznise niciodată să aducă vorba despre asta.

Ezită înainte de-a răspunde, așezată în balansoar, cu un șal pe picioare, foarte bătrână și fragilă. Știa însă că era mai puțin fragilă decât părea, cu o voință și cu păreri dure ca fierul.

— Uneori. Depinde cum a evoluat viața Alexei. Dacă este fericită, presupun că am făcut ce trebuia. Nu știu, spuse ea abătută. N-am vrut ca Daisy să fie copil nelegitim, și nici Luisa, care a insistat foarte mult atunci, dar eram mai tânără.

Tom căzuse în cursa întinsă de mama lui și de Luisa. Aceasta din urmă îl sedusese și rămăsese însărcinată în aceeași noapte, deși îi făcuse curte în secret câteva săptămâni și, oricum, ar fi ajuns tot acolo. Niciodată nu reușise să treacă peste faptul că Luisa îl părăsise pentru altcineva, asta îl rosesse în toți acești ani. O iubise pe Alexa, dar Luisa era mai puternică, mai plină de farmec și era din Sud. Alexa fusese bună, deschisă, naivă și iubitoare, și avusese încredere totală în el. Încă se simțea ca bolnav când se gândea la asta.

— E fericită? Îl întrebă Eugenie, iar el oftă.

— Nu cred. N-am văzut niciodată ochi atât de triști. Este singură cu Savannah și nu are pe nimeni în viața ei. Este o mamă minunată.

— Ei bine, nu te poți întoarce acum la ea și s-o părăsești pe Luisa pentru că Alexa este singură.

Gândul părea s-o sperie.

— Nu cred că m-ar accepta, și ar avea dreptate, zise el cu tristețe.

Îi trecuse și lui ideea asta prin minte.

— Probabil că are dreptate, era de acord mama lui, ceea ce îl șoca. Dacă o iubeai, n-ar fi trebuit s-o părăsești niciodată pentru Luisa, indiferent de ce-am spus eu. Te-ai

întors la ea ca un mieluşel și ai trimis-o pe Alexa la New York.

Dădu din cap aprobator. Era adevărat. O dorise pe Luisa înapoi ca să demonstreze ceva, dar de iubit o iubise pe Alexa. Ce nu mai voia era viața pe care o ducea acum, cu o femeie pe care o ura și care îl ura și mai mult. Într-o oarecare măsură, avea ceea ce merita, și o știa.

— Tot ce vreau e ca Luisa să nu mă mai sune în legătură cu Savannah. Trebuie să se poarte frumos cu ea. Îi datorează asta Alexei. Ea a avut grijă de băieții Luisei.

— I-am spus. Nici nu vrea să audă.

— Mi-a spus că Savannah nu este decât o răzgâiată. Nu-i deloc adevărat, este o fată minunată. A venit din proprie inițiativă să mă vadă. Și a promis că o să mai vină. Sper să o facă.

— Sunt sigur, spuse el cu blândețe.

Savannah era genul de fată care le făcea vizite doamnelor în vârstă ca să le țină companie. Avea o inimă caldă. Amândoi, tatăl și bunica, știau asta. Și Daisy și frații ei o știau. Numai Luisei nu-i păsa. Ea nu avea inimă. Îl manipulasă ca să-l recucerească, dar de-atunci nu făcuse altceva decât să-l tortureze.

— Sunt bucuroasă că cineva din familie vrea să ne cunoască istoria. Pe Luisa n-o interesează. O are pe-a ei. Are tot atâția generali în familie câți avem și noi, spuse Eugenie, îmbufnată, și Tom se strădui să nu râdă.

Eugenie lua lucrurile astea foarte în serios și așa făcuse întotdeauna. Chiar și el avea uneori o problemă cu asta. Erau prea mulți generali de inventariat. Iar poveștile despre bătălii, despre eroismul Confederației și despre victorii îl plictisiseră întotdeauna. Nu era un admirator entuziast al istoriei. Mama lui era.

După discuție, Tom își părăsi mama și, în aceeași seară, îi mulțumi lui Savannah că o vizitase, spunându-i ce plăcere îi făcuse bunicii, care spera s-o revadă curând. Auzindu-i, Luisa îi repezi, atrăgându-le atenția că Savannah n-ar fi trebuit s-o deranjeze, pentru că era prea delicată și

bătrână. Tom i-o întoarse pe loc, susținând că dorea ca Savannah să-i viziteze mama. Luisa pufni, dar nu comentă. Când vorbise cu soacra ei în acea după-amiază, îi spusese același lucru. Roata se întorcea, și Luisei nu-i convenea deloc.

Savannah îi povesti mamei sale despre vizită, despre lecția de istorie, despre Henry și partenerul lui, Jeff. În convorbirile lor zilnice, o ținea la curent cu veștile locale.

Alexa nu se arată surprinsă de înclinația lui Henry. Când era la pubertate, deși foarte tânăr - având numai paisprezece ani - nu se arătase niciodată interesat de fete. În sinea ei, chiar își pusese întrebarea o dată sau de două ori, dar niciodată nu purtase o discuție cu Tom. Era un subiect tabu pentru el, și Savannah îi spuse că și acum era la fel, așa cum, de fapt, era pentru toți. Luisa, propria lui mamă, se prefăcea că Henry nu era homosexual. Alexa spera că era fericit. L-ar fi revăzut cu plăcere. Urma să vină în weekendul următor și plănuiau să stea din nou la Wentworth Mansion. Rezervase un apartament mare.

— Deci am să-l întâlnesc și pe Turner? o întrebă pe Savannah și râse.

— Poate. Vom vedea. Dacă nu este ocupat. Are meci la sfârșitul săptămânii.

— Poate mergem la meci. Asta dacă nu te jenezi cu mine.

— Știi că nu. Sunt chiar foarte, foarte mândră de tine, mami, și știi asta.

— Și eu sunt mândră de tine, iubita mea, o asigură Alexa.

După ce închise telefonul, se apucă din nou de treabă cu Sam și cu Jack Jones, iar Savannah plecă să se întâlnească cu Turner pentru o plimbare înainte de cină și pentru sărutări nenumărate.

Daisy o văzu când se întoarse. Încercă să se furișeze discret înainte de masă, dar Daisy îi ieși în cale, venind din bucătărie cu un sendviș.

— Ei?

— Ei ce? întrebă Savannah, nevinovată.

— Nu te preface. Te-am văzut când ai plecat cu el. Este drăguț? Te-a sărutat?

Savannah decisese să fie cinstită cu sora ei mai mică. Îi plăcea ideea de-a avea o soră. La fel și lui Daisy.

— Este drăguț. Și m-a sărutat.

— O, puah!!! făcu Daisy, alergând pe scări în sus. Ce dezgustător!

Și apoi se aplecă peste balustradă și-i puse o altă întrebare.

— Este iubitul tău?

— Nuuu, scutură Savannah din cap, zâmbind. Nu e decât un băiat de care-mi place.

— Cu atât mai rău, spuse Daisy, alergând cât o țineau picioarele spre camera ei, râzând tot drumul.

capitolul 14

De data asta, când veni în weekend în Charleston s-o vadă pe Savannah, totul i se păru Alexei mai confortabil și mai familiar. Nu mai trebuia să treacă prin șocul revenirii într-o lume pe care cândva o cunoscuse, o iubise și o pierduse. Pentru a doua oară la Wentworth Mansion, se simțeau amândouă ca acasă, și Alexa reuși să fie drăguță când dădu cu ochii de Tom, când o aduse pe Savannah. Era relaxată, și el observă asta; îi dădu destul curaj s-o întrebe dacă n-ar fi vrut să ia prânzul cu el. Nu voia, pentru că refuza să piardă vreun minut din cele petrecute cu Savannah, dar nici nu dorea să fie nepoliticoasă cu el. O ajutase extrem de mult cu Savannah, riscând chiar furia Luisei. Înainte de a răspunde, Alexa ezită, dar, văzând ochii rugători ai lui Savannah, până la urmă acceptă.

— Dar nu vreau să pierdem prea mult timp, puse ea condiția. Îmi doresc să stau mai mult cu Savannah. Pentru ea am venit.

— Desigur.

Alexa avea senzația că de data asta era dornic să îngroape securea războiului, nu să i-o înfigă în spate sau în inimă. Nu era pregătită, dar poate că într-o zi aveau să fie prieteni, nu foarte apropiați, dar civilizați, poate la nunta lui Savannah sau la absolvirea colegiului. Presupunea că avea un scop. Războiul rece dintre ei durase destul. Încet, în sfârșit, începea să lase totul în urmă.

Îi propuse să se întâlnească a doua zi la Magnolias, timp în care Savannah putea merge la meciul de fotbal al lui Turner. Toată lumea era mulțumită, cu toate că Alexa ar fi fost mai bucuroasă să ia prânzul cu fiica ei, dar acceptă și, când ajunseră în apartament, Savannah îi mulțumi. Și de data asta, apartamentul era foarte frumos, iar florile și mai bogate. În cinstea vacanței, băură câte un pahar de șampanie. Nu uitară nici de căpșunele trase în ciocolată, care mergeau atât de bine cu șampania. Dar numai un

pahar de fiecare. Alexa nu era de acord ca Savannah să bea, dar, din când în când, la o ocazie festivă, era în regulă, și nici ea nu bea prea mult. Prânzul de-a doua zi cu Tom o făcea să se simtă agitată. Până la urmă, încă nu erau prieteni.

— Bine, acum povestește-mi totul despre băiatul care ți-a luat mințile. Când am să-l întâlnesc? După meci? Am putea să bem o cafea împreună.

Savannah ezită, apoi acceptă, încurcată.

— Este drăguț, mami. Nu-i ceva serios sau special. Este căpitanul echipei de fotbal și speră să meargă la Georgia Tech sau SMU.

— Un băiat drăguț din Sud, comentă mama ei zâmbind, dar nu era sarcastică, ci doar amuzată. Nu se prea duc la școală în Nord. Observase asta cât trăise acolo.

— Are trei frați mai mici și anul trecut și-a pierdut mama.

— Îmi pare rău, spuse încet Alexa. Este drăguț cu tine? E singura mea grijă. Tot ce pretind este să se poarte frumos cu tine. Cât de des vă vedeți?

Cu haosul din viața ei de-acum, cu pregătirea procesului, nu mai era la curent cu altceva.

— Se poartă drăguț cu mine, o asigură Savannah. Ne vedem în fiecare zi la școală. Uneori luăm prânzul la cantină și ieșim de vreo două ori pe săptămână la cină și la un film.

— Te culci cu el? o întrebă direct mama ei, și Savannah scutură din cap.

Era prea curând.

— Lei anticoncepționale? vru să se asigure Alexa, iar Savannah zâmbi.

Își pierduse virginitatea la șaisprezece ani și Alexa se împăcase cu gândul ăsta. Era realistă, și până acum Savannah se culcase numai cu un băiat. Voia însă să fie sigură că era pregătită dacă se întâmpla ceva aici, cu Turner.

— Și prezervative, te rog!

Savannah oftă, dându-și ochii peste cap.

— Știu, știu. Nu sunt proastă. În orice caz, este prea devreme. Abia l-am cunoscut.

Totuși, îl plăcea mult. Foarte mult. Și se sărutau tot mai des. Lucrurile deveneau serioase și înfocate.

— Bine, în orice caz, fii pregătită. Uneori, oamenii se lasă păcăliți. Nu că mi-aș mai aduce aminte cum e, chicoti Alexa.

Oricum, n-ar fi avut timp. Abia avea când să meargă la baie și să doarmă, atât de mult muncea pentru procesul care bătea la ușă.

În seara aceea, luară cina la un mic bistrou plăcut și mâncară crab proaspăt. Era târziu și se întoarseră la hotel braț la braț, mai apropiate ca niciodată. Comandară un film de la hotel, unul dintre favoritele lor și, când se termină, se culcară în patul enorm, confortabil. Dimineața se treziră relaxate și mai leneviră puțin.

După micul dejun, făcură câteva cumpărături, la fel ca și cu o săptămână în urmă, apoi Savannah se duse la meciul de fotbal, iar Alexa la Magnolias, la întâlnirea cu Tom pentru masa de prânz. Când ajunse, acesta o aștepta, emoționat. La fel era și ea.

Se așezară la o masă liniștită, mai în spate, se uitară în meniu, apoi Alexa îl puse jos și-l privi pe Tom.

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar toată povestea asta este ciudată. Trebuia s-o rostesc cu voce tare. Probabil că și tu simți la fel.

— Da, așa este.

Îi venea să râdă, întotdeauna avusese un fel al ei de-a spune adevărul. Direct, fără ascunzișuri și fără menajamente. Nu avea nimic de-a face cu stilul celor din Sud, dar întotdeauna îi plăcuse asta la ea. Fără subterfugii. Fără trucuri. Nu se schimbase deloc. Și dacă se schimbase ceva, era faptul că, după unsprezece ani, o găsea mai frumoasă. Părea mai matură.

— De ce te simți atât de ciudat? o întrebă Tom, privind-o. Luisa habar n-avea că se întâlniseră.

— Glumești? Alexa se uită la el. M-ai părăsit. Mi-am petrecut ultimii zece ani urându-te. Ce caut să iau masa cu tine? Și fiica noastră locuiește la tine. Toate astea sunt o nebunie.

— Poate că nu. Ai tot dreptul să mă urăști. Și ești foarte drăguță că iei prânzul cu mine, dar întotdeauna ai fost înțeleghătoare și iertătoare.

— Nu te mai poți baza pe asta, spuse ea sincer, iar el râse din nou.

— Dar tu de ce te simți ciudat? Și tu mă urăști?

— N-am niciun motiv să te urăsc, o asigură el, trist. În legătură cu ce s-a întâmplat nu am decât regrete.

— Nu a fost o întâmplare. A fost opera ta. Cu ajutorul Luisei și al mamei tale. În locul tău, ele au decis să scapi de mine și să te întorci la ea, iar tu ai făcut ce-au vrut ele. Probabil că și tu ai vrut același lucru.

În timp ce vorbea, părea nostalgică, așa cum părea și el.

Apoi Tom negă din cap.

— N-a fost chiar așa de simplu. Nu știam ce vreau. Nu mă gândeam decât să răzbun orgoliul rănit de plecarea Luisei, dar eram îndrăgostit de tine.

— Atunci chiar ai făcut un lucru stupid, Tom.

Cuvintele o ajutau și se simți mai bine după ce vorbi.

— Da, așa este. Sunt de acord cu tine. Întru totul. Și dacă există vreo consolare, aceea este că am regretat în aceeași clipă.

Nu-i convenea drumul pe care o lua. Nu voia să știe. Apoi comandară prânzul - cerură amândoi chifteluțe de crab și supă-cremă de homar. Fusese întotdeauna mâncarea lor favorită. Unele lucruri nu se schimbaseră. Singurul lucru pe care îl mai aveau în comun era mâncarea preferată, se gândi Alexa.

Apoi discutară despre tot felul de lucruri. Savannah. Procesul ei. Banca lui. Travis și Henry. În trecere, Alexa aminti și de faptul că Savannah îi spusese că Henry este homosexual și că-l plăcea foarte mult. Nu considera șocant

stilul lui de viață și se aștepta ca Tom să fie rezonabil în legătură cu asta, dar imediat își dădu seama că-l durea.

— Îmi pare rău. Ești supărat din cauza asta?

Era greu de crezut pentru epoca în care trăiau, dar mai știa și cât de conservator și de demodat era Tom.

— Uneori. Cred că așa este. Dar nu e viața pe care mi-aș fi dorit-o pentru unul dintre băieții mei. Dar, până la urmă, nu vreau decât să fie fericit. Mama lui neagă, ceea ce face lucrurile mai grele pentru Henry.

— Stupid din partea ei, spuse Alexa direct, apoi tresări.

— Scuză-mă. Îmi pare rău că Henry nu poate să fie el însuși cu amândoi. Travis acceptă? Sau este la fel de conservator ca tine?

Chiar dacă nu-i mai văzuse de zece ani, iar când plecase ea băieții erau adolescenți, îi cunoștea foarte bine pe toți. I se părea foarte ciudat să stea la masă cu Tom și să discute ca niște vechi prieteni, în loc să fie femeia pe care-o iubea, să fie soția lui, pe care el o ignorase pentru alta. Viața este, într-adevăr, ciudată.

— Cred că Travis încearcă să fie înțelegător, dar ai dreptate, este destul de puritan. De când au crescut, băieții nu mai sunt atât de apropiați. Sunt foarte diferiți.

— Au fost întotdeauna, spuse Alexa calmă. Păcat că nu mai sunt apropiați, încheie ea cu tristețe. Pe-atunci, erau.

Tom se simțea jenat că nu-i acordase mai multă atenție fiului său. Încă un lucru de care să se simtă vinovat, printre multe altele. Lista de regrete era foarte lungă, și Alexa era în fruntea ei.

— Tot ce-am spus până acum e adevărat, recunosc eu el când ajunseră la cafea și la desert.

Spre deosebire de ea, alături de plăcinta caldă cu piersici își luă o înghețată de vanilie. Din nou, aceleași vechi obiceiuri. O clipă se simți ca atunci când ea era soția lui, când și el simțea la fel – cât de mult îi plăcuse, mai ales când Savannah era mică. Fuseseră foarte îndrăgostiți și Alexa îl iubise la fel până la sfârșit.

— Ce anume? întrebă Alexa, în timp ce-și mânca desertul care i se topea în gură.

Uitase ce-i spusese mai devreme. Discutaseră despre multe, inclusiv despre fiica lor, pe care o considera minunată, și era numai meritul ei.

— Faptul că, din clipa în care te-am părăsit, n-a fost zi în care să nu regret.

Părea mâhnit și descurajat, și, auzindu-l, privirea ei deveni și mai aspră.

— Îmi pare rău s-o aud, Tom. Este greu să trăiești așa.

— Da, este.

Era trist pentru el însuși. Alexa avea ochii reci.

— La fel de greu este să fii dată afară de bărbatul pe care-l iubești și în care ai încredere, pentru o altă femeie, care l-a abandonat și care s-a întors atunci când i-a convenit. Ar fi fost bine dacă ai fi văzut lucrurile și așa.

O aprobă și înțelese din nou cât de rănită fusese Alexa și că nu-l putea ierta. Din clipa în care atinsese subiectul, ridicase în jurul ei un zid.

— Nu-ți sugerez să mă vrei înapoi, îi explică el.

— Asta e bine, pentru că nici n-o s-o fac. Nici într-o sută de ani.

Voia ca lucrurile să fie foarte limpezi, mai ales dacă încercau să fie prieteni. Granița dintre ei trebuia să fie clară, fără confuzii, nici pentru el, nici pentru ea. Încă era un bărbat foarte atrăgător și-l iubise. Nu voia ca asta să devină un pericol pentru ea. Dar dacă s-ar fi îndrăgostit din nou, ar fi devenit. Îi demonstrase cât se poate de clar că nu era un om de cuvânt. Nu putea să aibă încredere în el, indiferent cât de mult l-ar fi iubit sau cât de frumos și de fermecător era.

— Am vrut doar să știi cât de mult regret.

— Și eu. N-am mai avut niciodată încredere în alt bărbat și, probabil, că nici n-o să mai am.

Îl acuza de tot ce se întâmplase.

— E îngrozitor, spuse trist, simțindu-se din nou vinovat și neconsolat.

— Poate. Dar este adevărat. Pentru mine, în orice caz. N-aș mai putea crede că un alt bărbat n-ar fi capabil să facă același lucru. Am crezut că vom fi căsătoriți pentru totdeauna.

— Și eu la fel. Apoi s-a întors Luisa și am stricat totul pentru amândoi.

Alexa îl aprobă. Nu intenționa să transforme prânzul într-o rememorare a căsătoriei.

— Să știi doar că regret și că, de-atunci, n-am mai avut nicio zi fericită. Ea este o ființă îngrozitoare.

— Atunci de ce nu divorțezi? Nu pentru mine. Pentru tine.

— Nu mai vreau să trec din nou prin asta. Divorțul nostru aproape că m-a omorât.

— Amuzant, și pe mine, spuse Alexa cu amărăciune, și apoi râse de propria-i slăbiciune. Scuză-mă, bănuiesc că încă sunt destul de supărată. Mama spune că trebuie să trec peste asta, dar nu e ușor. Vreo cinci ani m-am dus și la psiholog, dar până la urmă am renunțat. Eram la fel de supărată și după cinci ani, tot atât de rănită și tot atât de tristă. Probabil că e nevoie de mai mult timp. Pentru mine, în orice caz. Mă vindec greu. Odată, mi-am rupt mâna și, în loc de șase săptămâni, am avut nevoie de șase luni ca să mă vindec.

— Știi, spuse el, gata să plângă. Eram cu tine.

— Oh!

O clipă, privi în farfurie, apoi își ridică ochii spre el.

— Hai, să fim cinstiți. Știu sigur că, într-un fel, încă te mai iubesc. Dacă n-ar fi așa, nu te-aș fi urât atât de tare. Acum nu cred că te mai urăsc. Nu sunt nici măcar supărată. A fost o masă plăcută și m-am simțit bine. Avem o fiică minunată și te-am iubit din toată inima. Poate, într-un colțișor secret al inimii mele, te voi iubi întotdeauna. Poate fraza „până când moartea ne va despărți” conține un adevăr. Sper că nu, dar e posibil. Urăsc faptul că m-ai părăsit pentru Luisa și ne-ai abandonat. Dar ai făcut-o. Ceea ce faci acum pentru Savannah e un lucru foarte bun și-l apreciez. Nu trebuie să-mi fac griji din cauza ei, iar asta înseamnă mult.

Mi-ai luat o mare greutate de pe umeri. Și încă ești cel mai frumos bărbat pe care-l cunosc, și cel mai fermecător. Mi-a plăcut să trăiesc aici cu tine, în Sud, până când l-am urât, dar asta tot pentru că tu ești din Sud. Poate că reușim să devenim prieteni. Dar nu vreau să ne amăgim că am mai putea fi împreună. Nu i-aș face Luisei ce mi-a făcut ea mie sau ce-ai făcut tu. N-o să mă întâlnesc cu tine pe ascuns. Nu vreau să mă îndrăgostesc din nou de tine. Cred că asta m-ar ucide, în special dacă m-ai răni din nou. Nici măcar nu vreau să dau încă o șansă relației, indiferent dacă regreti sau nu. Nu pot. Nu-mi stă în fire. Mi-au trebuit zece ani să ajung aici, să mă vindec de tine. Și așa vreau să rămână lucrurile. Poate reușim să fim prieteni, dar asta este tot ce mai putem salva. Dacă Luisa te face nefericit, divorțează. Dar chiar dacă o vei face, tot ce vreau este să fim prieteni. Suntem părinții lui Savannah și va fi minunat dacă ne purtăm civilizat. Dar nu vreau să speri că poate fi mai mult de-atât între noi.

A fost cât se poate de clară și cât se poate de cinstită. Așa fusese întotdeauna, și asta era unul dintre milioanele lucruri care-i plăceau la ea și pe care le uitase, sau încerca s-o facă.

— Am înțeles, Alexa. Îmi pare rău că am adus vorba despre asta. Vreau numai să știi că încă te mai iubesc și că îmi pare rău.

Cuvintele lui o înfuriară din nou. Nu era cinstit să-i spună că era îndrăgostit de ea. Nu acum, după zece ani, după toate cele prin care trecuse de-atunci, după toată durerea, toată agonia, toate lacrimile vărsate pentru el. Îl privi furioasă, drept în ochi.

— Să nu-mi mai spui niciodată asta. Este un gest egoist, îți pare rău acum, dar unde-ai fost în toți acești zece ani? Cu Luisa. Dacă n-ai să mai spui așa ceva niciodată, poate reușim fi prieteni. De acord?

El dădu din cap, mohorât, știind că era norocos că ea accepta fie și atât.

— De acord. Îmi pare rău.

— Bine. Acum du-te acasă la soția ta sau oriunde vrei. Intenționez să mă întâlnesc cu Savannah la meciul de fotbal.

O aprobă, destul de tulburat de spusele ei. Oarecum nebunește, sperase că ar fi putut s-o recucerească. Se gândise la asta încă de când o văzuse la New York, dar nu știuse cum s-o facă. Și spera că și ea simțea la fel. Dar nu era așa. O rănise mult prea rău ca să se mai întoarcă la el vreodată. Poate îl va ierta, dar niciodată n-o să-l mai vrea înapoi. Acum îi era clar. La fel și ei.

Plăti masa, ieșiră și ea îi zâmbi.

— Mulțumesc. Mă simt mai bine.

Așteptase zece ani ca să-i spună toate lucrurile astea. Și, în sfârșit, i se oferise șansa. Știa că fusese un dar. El nu-și revenise, se vedea asta. Dar nu mai era problema ei.

Îl lăasă în fața restaurantului și porni cu mașina spre terenul de fotbal, unde o întâlni pe Savannah chiar când părăsea tribuna. Pe teren o aștepta un băiat înalt și arătos, dar mai erau și alții care părăseau terenul. Savannah îi zâmbea, în ochi i se citea fericirea și, văzând-o, Alexa simți că i se strânge inima. Dacă băiatul ăsta îi va răni fata, îl va omorî. Nu la propriu, dar dorința va rămâne. Era încă tulburată de discuția cu Tom. Dacă i-ar fi permis, el ar fi părăsit-o pe Luisa și s-ar fi întors la ea. Poate. Sau ar fi avut o aventură cu ea și i-ar fi zdrobit inima din nou. Asta dacă îl lăsa maică-sa, sau dacă ar fi avut sânge-n el, dar ea știa că nu avea. Luisa și mama lui erau puternice. Nu fusese cinstit din partea lui să-i spună că încă o iubea, dar cel puțin regreta și părea sincer. Poate că era destul. Se simțea ușoară cum nu se mai simțise de ani de zile.

Când ajunsese pe teren, Savannah i-l prezentă pe Turner.

— Turner, ea e mama.

— Bună, zise Alexa, zâmbind.

Părea un băiat drăguț, foarte tânăr. Privindu-l, își aminti că-și pierduse mama și-i păru rău pentru el.

— Îmi face mare plăcere să vă cunosc, doamnă. Savannah mi-a povestit multe lucruri despre dumneavoastră.

Era un băiat tipic din Sud, foarte politicos, aparent sincer.

— Și eu am auzit numai lucruri bune despre tine. Cum a fost meciul?

— Am câștigat, spuse el, vesel și mulțumit, în timp ce Savannah le zâmbea amândurora.

— Turner a marcat punctele câștigătoare. Două dintre ele, preciza ea mândră.

Alexa îi privea cu sentimentul că avea o mie de ani, dar era fericită pentru ei.

Îi duse la locul lor favorit, să mănânce burgeri și să bea *shake*. Vreo oră sporovăiră despre diverse, apoi Savannah și Alexa se întoarseră la hotel să-și facă manichiura. Era un lux care le amuza pe amândouă. Alexa îi mărturisi că-l plăcea pe Turner, iar Savannah se arătă încântată.

Când, după manichiură, se întoarseră în cameră, Alexa îi povesti lui Savannah ce se întâmplase la prânz. Nu avea secrete față de ea. Erau cele mai bune prietene, dar Alexa ținea întotdeauna ca rolul ei de mamă să fie foarte clar.

— Pe ocolite, tatăl tău m-a întrebat astăzi dacă m-aș întoarce la el - spunea că încă mă iubește și că regretă ce-a făcut.

— Și ce i-ai răspuns? o întrebă cu interes Savannah, privindu-și mama în ochi. Părea fericită, mai fericită decât fusese vreodată.

— I-am spus să nu mai repete așa ceva niciodată. Este destul dacă putem fi prietenii. După tot ce s-a întâmplat, și ăsta ar fi un miracol. N-aș mai putea avea niciodată încredere în el. Și nu mai vreau să trec prin ce-am trecut.

— Și ce-a spus?

— Cred că a fost șocat, zise Alexa sinceră.

— A fost furios?

— Nu cred. Poate trist. N-a fost corect din partea lui nici măcar să mă întrebe, darămite să-mi propună. A trecut prea mult timp, m-a rănit prea tare.

Savannah o aprobă. Era de acord. Știa cât de rănită fusese mama ei sau măcar bănuia.

— Înțeleg, mamă. Cred c-ai făcut ce trebuia.

Savannah și-o amintea pe mama ei plângând ore întregi, ani de zile. Fusese o perioadă îngrozitoare. Tom nu se putea întoarce acum doar pentru că era sătul și nemulțumit de alegerea lui. Cum rămânea cu Alexa și cu ceea ce-i făcuse?

— Oricum, nu cred că o va părăsi vreodată pe Luisa, zise Savannah cu înțelepciune. Ea conduce totul. Și el îi permite.

— Întotdeauna a fost așa, spuse Alexa încetișor, chiar și în ultima perioadă a căsătoriei noastre. Se merită unul pe celălalt.

Cu toate că-i părea rău pentru tatăl ei, Savannah era de acord. Luisa era o persoană îngrozitoare. Dar el alesese, și încă de două ori.

Petrecură o seară minunată, stând de vorbă până târziu în noapte. Turner o sună pe Savannah, și Alexa îl invită la o gustare a doua zi. Dimineață, le telefonă Travis, care voia s-o vadă pe Alexa și, împreună cu Scarlett, îi făcu o vizită scurtă după slujba de la biserică.

De data asta, le fusese prea lene să se ducă la biserică și nici nu voiau să dea nas în nas cu Luisa. Și nu regretară, pentru că Travis le spuse că fuseseră la biserică împreună cu mama lui.

Se instalară în salon și discutară despre vremurile trecute și despre viața lui de-acum. Se scuză că nu-i mai scrisese, ceea ce Alexa înțelese. Era foarte tânăr, și Luisa îi interzisese s-o facă. Alexa știa, cu toate că, din loialitate pentru mama lui, Travis nu spuse o vorbă despre asta. Era tot atât de politicoș și de drăguț ca în copilărie, iar când i-o prezentă pe Scarlett se arătă foarte mândru. Părea să fie o fată drăguță și Alexa spera că vor fi fericiți împreună. Vorbiră câteva minute despre nuntă, despre cât de complicat era să organizezi totul, apoi tinerii plecară. Se duceau să ia prânzul cu părinții lui Scarlett, ca să pregătească lista invitațiilor la nuntă.

Restul zilei trecu repede și veni din nou vremea ca Alexa să plece. Tom se întâlnește cu ele în holul hotelului, așa cum o mai făcuse, ca să o ia pe Savannah. Alexa îi mulțumește din nou pentru prânzul din ziua precedentă. Ținuse cont de tot ce-i spusese ea și o privi cu tristețe.

— Mulțumesc că ai acceptat să iei prânzul cu mine.

Acum înțelegea ce favoare îi făcuse și cât de curajoasă fusese. Mai mult ca niciodată, înțelegea acum cât de mult o rănisese. Se concentrase întotdeauna asupra durerii lui și a celor aproape unsprezece ani pierduți, dar niciodată nu conștientizase cât de profundă era durerea ei - dar acum înțelegea. O pierduse pentru totdeauna. Tocmai când o dorea înapoi. Pentru ea era prea puțin, prea târziu, și, indiferent cât de mult îl iubise, n-ar mai fi putut avea încredere în el. Pentru Tom era îngrozitor. Pentru el, speranța murise cu o zi înainte. Pentru Alexa, murise cu zece ani în urmă.

Savannah o sărută din nou de rămas-bun și plecă acasă cu tatăl ei. Alexa îi promisese că se va întoarce peste două săptămâni. Timpul trecea repede, iar Savannah se obișnuise în Charleston. Pe de-o parte, se simțea ca acasă, dar pe de altă parte, se simțea o străină. Era așa cum îi spusese Alexa că se simțise când trăise acolo, pentru că, indiferent cât de mult iubești locul, dacă nu ești născut în Sud, nu vei fi niciodată unul de-al lor. Și acum, Savannah începea să înțeleagă. Pentru ei continuau să existe sudiști și yankei, iar steagul Confederației era pentru totdeauna înfipt în sufletul lor, fluturând deasupra multor case.

Privindu-și tatăl în timp ce conducea spre casă, constată că părea nefericit și deveni îngrijorată.

— Te simți bine, tată?

El dădu din cap și-i zâmbi, dar ochii îi erau triști. Bănuia că spusele Alexei îl afectaseră profund. Dar Savannah n-o învinuia.

Când ajunseră înapoi acasă, Luisa îl aștepta. Purta un costum Chanel, negru, o mulțime de bijuterii și era fardată. Îl certă că întârziase. Mergeau la o cină cu prietenii. Acum,

- LUMINILE SUDULUI -

asta era viața lui. La bine și la rău. Avea viața și femeia pe care le alesese. Cea pe care o iubea cu adevărat și care îl iubise plecase.

capitolul 15

Era la începutul lui aprilie, cu numai o lună înainte de proces. La New York era încă frig, ninsese toată săptămâna după ce Alexa se întorsese din weekendul petrecut cu Savannah. În Charleston era primăvară, peste tot florile erau îmbobocite. Azaleele, glicina și cireșii erau în floare. Grădina de la „O mie de stejari” era splendidă, iar o echipă de grădinari muncea la ea în fiecare zi.

În cele două orașe și în viețile lor, totul era în contrast, în New York era ger, ninge, era sterp, cenușiu, și Alexa pregătea procesul unui om care omorâse optsprezece tinere. Vremea era la fel de rece și de întunecată ca și munca pe care o făcea. În Charleston totul era în floare, vremea era caldă, iar Turner și Savannah erau îndrăgostiți. Daisy o tachina mereu în legătură cu asta și toate fetele din școală erau geloase. El o invitase la balul de absolvire. Iar Tom îi dăduse voie să-l invite la cină, acasă. Luisa nu se bucurase, dar măcar nu fusese excesiv de nepoliticoasă cu el, pentru că familia Beaumont și tatăl lui erau prieteni.

În afară de faptul că o cunoscuse pe Daisy, că se întâlnea cu Turner Ashby și că strânsese legăturile cu bunica ei, cea mai bună parte a șederii lui Savannah în Charleston era aceea că avea ocazia să facă diferite lucruri împreună cu tatăl ei, ceea ce altfel n-ar fi fost niciodată posibil.

Făceau împreună plimbări lungi, el îi arăta locurile unde se jucase când era copil, o lua pe celebrele plantații din afara orașului, Drayton Hall, Magnolia, Middleton Place și Boone Hall. Le explorau amândoi și se duceau să se plimbe pe plajele de lângă Mount Pleasant. Petreceau ore întregi discutând și cunoscându-se unul pe celălalt. Acum, fata avea un tată adevărat, nu doar o imagine pe o carte poștală pe care o primea de două ori pe an la New York, un tată care nu putea s-o aducă în viața lui reală, însă acum Tom știa sigur, așa cum știa și ea, că n-ar mai fi alungat-o niciodată de lângă el. O voia pe Savannah în viața lui.

Le duse pe ambele fete la acvariu, jucă tenis cu ele, o luă pe Savannah la club și o prezentă tuturor. Și cu cât făcea mai mult, cu atât mai mult se simțea Luisa mai trădată, dar lui Tom nu-i mai păsa. Șederea lui Savannah în Charleston și reacția Luisei duseseră la o ruptură care mărise prăpastia existentă între ei înainte de venirea lui Savannah. Tom și Luisa abia dacă-și mai vorbeau, iar ea ori pleca furioasă pe el, ori stătea în pat cu o compresă pe frunte. Nu reușea să treacă peste asta și nici nu încerca. Nu rostise niciun cuvânt bun, nu făcuse niciun gest frumos față de Savannah de când venise. Tom o scuza, dar pur și simplu nu-și putea potoli nevasta. Era un fel de război civil.

Bunica răci, iar Savannah se duse de mai multe ori să-ți țină companie și s-o îngrijească. Citi toate cărțile pe care i le dăduse ea și învăță multe despre Războiul Civil.

Într-o după-amiază, când Savannah stătea cu ea pe verandă, pe neașteptate apărui Luisa. Se înfurie imediat ce o văzu pe Savannah și-i ceru să plece. Savannah se ridică. Nu voia să creeze probleme.

— Stai jos, îi spuse bunica severă, privindu-și nora. Nu pleacă nicăieri, Luisa. De ce nu încerci să te relaxezi? E doar un copil. Nu vrea nimic de la tine. Și nici mama ei n-a vrut nimic.

Fiul ei îi relatase ce-i spusese Alexa în timpul prânzului. Eugenie nu fusese surprinsă și o respecta pentru asta. Îi spusese lui Tom că Alexa avea dreptate și că, cel puțin, dovedise că avea mândrie și respect de sine. Era sigură că încă îl iubea, dar nu voia un bărbat care o rănisese atât de rău și care așteptase zece ani să se întoarcă la ea, atunci când îi convenea lui. Spusele mamei sale îl șocară pe Tom.

— Habar n-am despre ce vorbești, zise Luisa arogantă, în timp ce Eugenie o privea mijindu-și ochii.

— Ba da, știi. Ți-e teamă că Tom o să-ți facă și ție ce i-a făcut Alexei. N-a vrut. Ea n-a vrut să-l lase. Tu ai vrut. Și Savannah n-are nicio legătură cu asta. Rămâne aici. Așa că nu există niciun motiv s-o pedepsești.

— N-am pedepsit-o! Luisa părea indignată. Ți-a spus ea asta?

O străfulgera cu privirea pe Savannah, iar soacra ei clătină din cap.

— Nu. Tom mi-a spus. De când a venit aici, te porți urât și ești aspră cu ea.

Sudistă sau nu, Eugenie nu se putea stăpâni. Și continuă spectacolul. Ascultându-le conversația, Savannah era îngrozită. Nu voia să-și apere mama vitregă, dar nici nu voia s-o înfrunte sau s-o condamne în vreun fel. Era un adversar mult prea puternic ca să-și asume așa ceva și lucrurile stăteau suficient de rău și fără asta.

— Cred că poți să stai jos, să-ți schimbi comportamentul și să te distrezi puțin. Ai pus mâna pe el. Nu pleacă nicăieri.

— De unde știi?

— Nu e genul ăla de bărbat.

Își cunoștea fiul și știa și că nu avea curaj.

— Tu l-ai smuls din acea căsătorie, iar eu l-am împins de la spate. Fără ajutorul nostru, nu se mișca. Iar o fată de șaptesprezece ani nu e o amenințare pentru tine. Tot ce face aici este să aștepte ca mama ei să termine cu procesul, după care poate pleca acasă.

— De ce-și petrece așa de mult timp cu tine?

Luisa părea suspicioasă și bănuia că între ele exista un complot. Erau lucruri pe care ea le-ar fi făcut, nu Savannah. Fetei nici nu-i trecea prin minte așa ceva.

— Pentru că e o fată drăguță, spuse bunica.

În scurtă vreme, se atașase de ea și-i era recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună.

— Și, probabil, fără mama ei se simte singură. N-ați făcut nimic ca să se simtă ca acasă.

— Eu... eu...

Începu să se bâlbâie, dar n-avea ce să răspundă.

— De ce nu vii altă dată să mă vizitezi, când sunt singură?

O concedie pe Luisa, și Savannah, stânjenită să fie martora unei conversații în care vorbeau despre ea ca și

cum nu era de față, se ridică. Luisa se comporta ca și cum fata nu exista.

— Oricum, am lecții de făcut, explică Savannah, aplecându-se să-și sărute bunica.

Promise să revină curând și, câteva minute mai târziu, se urcă în mașină. Luisa rămase cu soacra ei, care știa foarte multe, care participase la toate evenimentele, dar care acum se întorcea împotriva ei.

— Am crezut că vei fi bună cu el, îi zise, în timp ce Luisa se așeza în fața ei, supărată că Eugenie fusese de partea lui Savannah, și nu a ei.

Bătrânei îi fusese mult mai ușor s-o îndrăgească pe Savannah decât pe Luisa.

— N-ai fost bună cu el. Ai fost rea cu fiul meu. L-ai luat ca pe un câine de la târg. Acum e al tău, și a fost ani de zile. Nu trebuie să-l lovești. Dacă l-ai trata cum trebuie, ar fi mai draguț cu tine.

Își apăra fiul, pe bună dreptate. Ani de zile, Luisa se purtase rău cu el.

— Chiar nu știi despre ce vorbești, mamă Beaumont.

Lusei i-ar fi plăcut să-i spună că toate astea erau văicăreli de femeie bătrână, dar amândouă știau că era perfect lucidă și că spunea adevărul. Luisa se arăta rănită, dar, de fapt, era furioasă.

— Cred că ar trebui să te duci acasă și să te gândești la asta, o îndemnă Eugenie.

Era târziu și era obosită. Savannah stătuse ceva timp, iar bunica ei se bucurase. Dar acum era epuizată. Efortul de-a discuta cu Luisa era prea mare.

— Până la urmă, o să-l pierzi dacă nu te porți cum trebuie. Alexa n-o să-l ia înapoi. Dar altcineva o s-o facă. E un bărbat foarte arătos.

— Deja l-am pierdut, îi spuse Luisa aspru, dar de data asta era sinceră. Nu m-a iubit niciodată, nu după ce l-am recâștigat. N-a încetat niciodată s-o iubească pe ea.

Amândouă știau că era adevărat și Eugenie regretase încă de-atunci. Zece ani, fiul ei fusese nefericit și, în mare

parte, era vina ei. Acum se simțea vinovată de asta și își plătea datoria față de Savannah, dar și față de ea se simțea vinovată. Luisa nu se gândea decât la ea și la faptul că soțul ei n-o iubea și nu încetase niciodată s-o iubească pe Alexa.

Soacra ei avea dreptate.

— Am greșit, Luisa. Amândouă. Nu aveam dreptul să facem ce-am făcut. Le-am făcut rău amândurora, dar și copilului lor. Dacă aș fi în locul tău, aș face tot ce mi-ar sta în putință să mă împac cu el și cu Savannah cât timp e aici. Asta ar însemna mult pentru el.

Pentru prima dată, Luisa era redusă la tăcere; își aprobă soacra și se întoarse la mașină. În seara aceea, nu se purtă altfel cu Savannah sau cu Tom, dar rămase foarte, foarte tăcută. Tom își dădu seama că o frământa ceva. Se ținuu departe de ea, pentru că-i era mai ușor. În loc să ia masa împreună, Luisa urcă în camera ei. Le spuse că o dureau capul și că se ducea la culcare.

Când Alexa se întoarse în Charleston, primăvara era în toi. Savannah știa că adusese cu ea două lucruri importante. Scrisoarea de acceptare la facultate și pe bunica din New York. Savannah era foarte bucuroasă de amândouă și, imediat ce-o văzu pe Muriel, îi sări în brațe.

— Arăți minunat Savannah, îi spuse bunica, încântată.

Se temuse că nepoatei îi fusese greu să stea atâta vreme departe de casă. Dar ea părea fericită, era înfloritoare, parcă mai crescuse și era mai echilibrată. Înțelegea de ce era îngrijorată Alexa. Savannah părea să se simtă atât de bine în Charleston, încât îi venea greu să creadă că ar vrea vreodată să-l părăsească. Dar Muriel era sigură că, până la urmă, fata va dori să vină acasă. Iar New Yorkul, orașul unde se afla mama ei, însemna pentru ea acasă.

— OK, deschidem scrisorile? întrebă emoționată Alexa, după ce Savannah își întâmpină bunica.

Savannah nu-i dăduse voie mamei sale să le deschidă și să i le citească. Nu voia să audă veștile la telefon. Până la

urmă, veniseră toate plicurile odată, unele cu câteva săptămâni întârziere, altele, la timp. Unele plicuri erau mai groase decât altele, ceea ce de obicei însemna că ești admis. Primise răspuns de la toate colegiile la care aplicase și, când luă plicurile, era destul de agitată. Era vorba despre viitorul ei și despre locul unde-și va petrece următorii patru ani. Spera să fie ceea ce-și dorea și nu doar ceva ce păstrase ca rezervă.

Erau șase plicuri. Câțiva dintre prietenii ei candidaseră la douăsprezece școli, dar Savannah se limitase la șase. Alexa și Muriel stăteau pe canapea și așteptau cu sufletul la gură. Savannah începu.

Deschise mai întâi plicul de la Stanford, unde era respinsă. Pentru un moment, păru demoralizată, dar Alexa se grăbi s-o asigure că, oricum, n-ar fi lăsat-o să se ducă acolo, era un loc controversat, ceea ce mai atenuă lovitura. Savannah știa că era adevărat, pentru că Alexa fusese mereu de părerea asta și pusese condiția să nu fie singura ei opțiune.

Era respinsă și de Harvard. Savannah nu era îndrăgostită de acel loc. Școala părea prea mare și o speria.

La Brown era acceptată și o felicitau pentru lucrare. Era puțin dezamăgită. Brown era doar a doua ei opțiune.

Mai rămăseseră Princeton, George Washington și Duke. Următorul plic pe care îl deschise era de la Duke, unde fusese acceptată. Cele trei femei din livingul apartamentului izbucniră în aplauze. Se îmbrățișară, Savannah zâmbi și apoi se așezară din nou. O școală era asigurată. Și încă una bună.

— De ce mă simt de parcă aș fi luat Premiul Academiei? spuse Muriel, în timp ce Savannah chicotea, chiar mai emoționată decât înainte.

Deschise apoi plicul de la GW. Alt „da”. Acum avea două școli. Ultima era cea pe care o dorea cel mai mult. Princeton. Plicul părea subțire. Probabil că o respinseseră. Rămase cu el în mână.

— Pentru Dumnezeu! Nu-l deschizi odată? o îndemnă Muriel. Nu pot să suport suspansul.

— Nici eu, recunosc Alexa.

Dar Savannah dădea un mic spectacol. Muncise mult pentru asta și așteptase la fel de mult să afle. Trimisese candidatura cu trei luni înainte. Așa că rupse ultimul plic încet, ucigător de încet, și scoase cu grijă scrisoarea. Închise ochii pentru o clipă, apoi citi, sări în sus și scoase un strigăt.

— Am intrat! Am intrat! O, Doamne! Am *intrat*, urlă în timp ce țopăia prin cameră, iar mama și bunica țipau și ele într-un glas.

Într-o clipă, erau în picioare, îmbrățișându-se. Mă duc la Princeton, chicoti, dar imediat își aminti că Turner va fi dezamăgit că nu va alege să meargă și ea la Duke. El intrase acolo și avea să se ducă. Dar puteau să se viziteze. Princeton era visul ei. N-avea să renunțe la el pentru un băiat, nici măcar pentru unul așa de drăguț cum era Turner.

Agitația din cameră era copleșitoare. Alexa deschise o șampanie, în timp ce Savannah se duse să-și sune tatăl. Știa și el că Alexa adusese scrisorile și era nerăbdător să afle.

Răspunse la telefon de-acasă.

— Stanford, Harvard nu, Brown m-a înscris, GW da, Duke... Princeton! țipă ea la telefon, și el zâmbi. Mă duc la Princeton, tată!

La fel ca Turner, și el ar fi preferat Duke, dar era subiectiv în privința școlilor din Sud. Și Princeton era la fel de impresionant. Toate alegerile ei erau. Ținta sus, și bine făcea. Era foarte mândru de ea.

— Felicitări! O să sărbătorim mâine-seară. O să chem la masă pe toată lumea. Sunt foarte mândru de tine.

Îi mulțumi și se întoarse la mama și la bunica ei. Discutară foarte mult despre asta și apoi se duseră la cină la restaurantul preferat al lui Savannah. Era zgomotos, prietenos și plin de elevi de liceu. Majoritatea dintre ei aflaseră în aceeași săptămână la ce facultăți fuseseră

admiși; așa cum promisese, Julianne nu candidase, ci se gândea să-și ia un an de pauză, dar acum îi părea destul de rău. Se simțea exclusă pentru că Savannah n-o sunase, și asta o supăra. Dar înainte să plece din hotel, îl sună pe Turner, care se bucură pentru ea, cu toate că era dezamăgit că nu mergea la Duke împreună cu el. Dar știa cât de mult însemna Princeton pentru ea și-i promise că o va vizita cât de des va putea, iar ea jură că va face la fel.

A fost o seară minunată și, când s-au întors la hotel, Savannah părea încă în extaz. Bunicii îi plăcea orașul. Îi plăcuse și atunci când o vizita pe Alexa, pe vremea când era măritată cu Tom. Îl găsea plin de farmec. Înainte să se ducă la culcare, mai rămaseră de vorbă o oră, încă agitate de succesul lui Savannah. A doua zi de dimineață, Travis o sună s-o felicite și la fel făcu și Daisy. Voia să știe dacă o putea vizita pe Savannah la Princeton, iar sora ei mai mare o asigură că da. Pe urmă o sună Henry, care era încântat, deși spunea că-i părea rău că nu se ducea la universitatea lui. Înainte de-a închide, ceru să vorbească și cu mama ei. El și Alexa pălăvrăgiră câteva minute și, când îi înapoie telefonul lui Savannah, Alexa zâmbea. Toată lumea le dăduse telefon. Urmă bunica Beaumont. Îi spuse că ar fi trebuit să se ducă la o școală din Sud, dar dacă tot se ducea la o școală de yankei, Princeton era una foarte bună.

— Acolo nu sunt numai bărbați? întrebă Eugenie oarecum încurcată.

— Așa se obișnuia, răspuse Savannah. Dar nu mai e așa.

— Ce-a ajuns lumea, se vaită Eugenie, zâmbind la celălalt capăt al firului.

Își manifestă dorința să vină la hotel, în acea după-amiază, să ia ceaiul cu mama și cu bunica lui Savannah. Ea îi răspuse că era sigură că vor fi încântate și-i mulțumi bunicii pentru efort.

— O să mă aducă tatăl tău.

Au fixat ora patru. Savannah închise, sperând că mama ei nu va obiecta în legătură cu vizita.

— Cred că e foarte drăguț din partea ei, spuse amabilă Alexa, cu o oarecare rezervă în glas.

Eugenie era femeia care, cu zece ani în urmă, pusese la cale alungarea ei și îi distrusese viața, dar era bunica lui Savannah și intenționa să se poarte frumos cu ea. Alexa era decisă să facă acest efort pentru fiica ei, și Muriel era foarte mândră de ea. Așa cum se văzuse cu Tom, presupunea că se putea vedea și cu mama lui, cu toate că sentimentele pe care i le purta nu erau dintre cele mai calde.

— Mulțumesc, mami, spuse Savannah recunoscătoare.

Știa cât de greu îi era bunicii Beaumont să facă vizite. Rareori ieșea din casă. Era destul de bătrână să-i fie străbunică.

Au continuat să sărbătorească evenimentul toată ziua. Muriel se distra foarte bine și, după masaj, și-a făcut părul și unghiile. La trei jumătate erau toate înapoi în apartament, gata să se îmbrace pentru întâlnirea cu doamna Beaumont, pentru ceaiul de la ora patru.

Sosi la fix, însoțită de Tom. Savannah era încântată s-o vadă, Muriel îi mulțumi pentru amabilitate, dar Alexa părea tensionată. Înainte de toate, bunica Beaumont se îndreptă spre Alexa.

— Îți datorez scuze, Alexa.

Rămase rezemată în baston și o privi pe Alexa în ochi, cu o expresie serioasă.

— V-am distrus viața și ție, și fiului meu. Pentru așa ceva nu există scuză. Dar vreau să știi că sunt conștientă de asta și că voi da socoteală într-o zi Ziditorului. Dar ai o față minunată și o iubesc foarte mult.

Alexa îi mulțumi calmă și o îmbrățișa. Era adevărat, nicio scuză, niciodată, nu-i va reface căsătoria. Dar cel puțin avusese gentilețea și curajul să-și recunoască fapta. Tom stătea în spatele ei, încurcat, dar n-o privi pe Alexa în ochi.

Apoi urmă sărbătorirea propriu-zisă. Alexa îi arătă bunicii Beaumont broșura pentru Princeton. Atât școala, cât și campusul erau frumoase, și Savannah abia aștepta să

ajungă acolo. În aceeași dimineață, își sunase mai mulți colegi din New York, iar altora le trimisese e-mailuri. Două dintre prietenele ei mergeau la Princeton. Intenționa să stea în cameră cu una dintre ele. Li se părea o soluție bună.

Mama lui Tom rămase cu ele o oră, apoi plecă acasă. Mai ales după gripa recentă, care o lăsase slăbită, fusese o adevărată excursie. O îmbrățișa pe Alexa și o felicită din nou pe Savannah.

În drum spre ieșire, Tom le reaminti că le aștepta la restaurant la ora opt, unde vor fi Daisy, Travis și Scarlette și unde va veni și Turner. Toți opt vor sărbători intrarea lui Savannah la Princeton. Apoi își lăsă mama și se duse acasă. Când ajunse, se duse s-o vadă pe Luisa și o invită din nou să vină cu ei. Ca de obicei, era încruntată. Era o imagine pe care o cunoștea.

— Nu fi ridicol, Tom. Nu am de gând să iau cina cu ea. Ea însemna Alexa, ceea ce el știa. Și nu-mi pasă la ce școală a intrat Savannah. Nu e copilul meu. Mai mult, sunt sigură că nici Alexa nu vrea să mă vadă. N-aș vrea să fiu în locul ei.

— Poate că ai dreptate, acceptă el. Dar ai putea măcar să participi într-un fel. Ai făcut tot ce-ai putut ca s-o eviți pe Savannah de când a venit. Și-ai făcut-o să se simtă nedorită. E fiica mea.

— Dar nu și a mea, spuse Luisa încă o dată. Părea serioasă și tristă. N-o vreau aici. Știai asta și totuși ai adus-o.

— Nu am avut de ales. Nu face lucrurile și mai grele pentru toată lumea, Luisa. N-au venit să te rănească pe tine, nici ea și nici mama ei. Nu vor nimic de la tine, nici măcar de la mine.

— Au deja ce și-au dorit, spuse tristă. În ultimii unsprezece ani ai fost al Alexei. N-ai părăsit-o niciodată, Tom.

Era uimit de ce auzea.

— Despre ce vorbești? Am părăsit-o acum unsprezece ani pentru tine și pentru Daisy. Am părăsit-o, așa că ne-am

putut recăsători. N-am mai văzut-o niciodată și nici măcar n-am mai vorbit până în februarie, anul ăsta.

Luisa aprobă din cap. Credea și îl verifica adesea. În mintea ei, încrederea nu excludea verificarea.

— Și nici n-ai încetat vreodată s-o iubești. Văd asta de câte ori mă uit la tine și din felul în care mă privești. Am crezut că pot să te fur de la ea și că ai uitat-o. M-ai vrut înapoi ca să i-o faci lui Thornton, pentru că te-am părăsit pentru el. Orgoliul tău a fost rănit, nu inima. Inima ta i-a aparținut întotdeauna Alexei. Niciodată n-ai încetat s-o iubești, și acum iubești copilul care seamănă leit cu ea.

— Savannah e o persoană diferită, se apără el.

— Ai luat masa cu Alexa ultima oară când a fost aici.

— Da, așa e.

Știa întotdeauna tot ce făcea el.

— Avem împreună o fiică, continuă el.

— Și ce altceva?

— Nimic. Nu mă vrea, zise încruntat.

Nu era conversația pe care dorea s-o aibă cu nevasta lui.

— Pe ea ai întrebat-o?

— Nu. Dar nu sunt fericit, și știi asta. Ai fost dură cu mine ani de zile. M-ai câștigat și, de-atunci, dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg, m-ai pedepsit întruna.

— Pentru că știam că încă o iubești pe ea. Niciodată nu m-ai iubit.

— Dar am rămas cu tine. Trebuie să însemne ceva. Cel puțin, loialitate.

Dar amândoi știau că nu era loial. Îi dovedise asta Alexei. Era slab. Slăbiciunea nu e același lucru cu loialitatea; Luisa știa, el la fel.

— Nu știi de ce-ai rămas, îi spuse Luisa, cinstită pentru prima oară în atâția ani, poate în viață. Poate pentru Daisy. Poate din comoditate. Pentru că ți-a cerut-o mama ta. Chiar și ea s-a întors împotriva mea.

Știa despre vizita pe care i-o făcuse Eugenie în acea după-amiază Alexei. Îi spusese Tom.

— Te-ai întors împotriva mea când ai adus-o pe Savannah aici. Nu mă respecti deloc.

— E greu să respecti o femeie care este atât de furioasă și adesea rea, Luisa. Gândește-te la asta. Nu ești drăguță nici măcar cu Daisy, care este fiica ta. Te-ai depărtat de băieții noștri. Și de mine. E greu să uiți astfel de lucruri. Deci ce facem acum? Ne urâm pentru următorii patruzeci de ani, o lăsăm baltă sau continuăm să ne târâm așa? Ar fi plăcut dacă am putea fi măcar prieteni. Nu ești obligată să vii diseară. Și, ai dreptate, probabil că nici n-ar trebui. Ar fi o situație delicată pentru amândouă și pentru Savannah. E foarte protectoare cu mama ei.

— La fel și tu.

— Nu. Mă simt vinovat. E o diferență. Și n-am apărât-o când ar fi trebuit s-o fac. Pentru tine. Am înșelat-o, m-am culcat cu tine și te-am lăsat însărcinată. După câte știu, asta a fost scopul tău.

Ea nu-i răspunse în niciun fel, îi spusese ceea ce oricum știa.

— V-am lăsat pe tine și pe mama să mă manipulați. Dar nu am apărât-o o secundă, cu toate că ea era atunci nevasta mea, și nu tu. N-am făcut-o. Și acum, tu ești nevasta mea. Ar fi plăcut dacă te-ai purta ca o nevastă măcar o dată, nu ca și cum m-ai urî. Am făcut împreună porcăria asta. A fost ce ți-ai dorit. De ce să nu facem ce e mai bine sau, cel puțin, să încercăm? Dacă n-o facem, totul se va transforma într-o viață foarte tristă și singuratică.

Tot ce spunea era foarte adevărat.

— O să mă simt mai bine când pleacă Savannah, zise ea, calmă. Putem s-o luăm de la început atunci.

— Cum vrei, răspunse el, evident dezamăgit și, după câteva minute, plecă fără s-o mai privească.

Ea rămase sus, în camera ei. Amândoi erau tulburați de discuție. Luisa nu-i fusese niciodată aproape și nici nu încercase să fie bună. Asta era ea. Ca urmare, mariajul lor era un dezastru pentru amândoi. Și, probabil, își dădea acum seama că așa va fi întotdeauna. Luisa nu va fi alta

nici după plecarea lui Savannah. Pedepsa lui era pe măsura unei crime.

Cina organizată în cinstea lui Savannah la restaurantul FIG a fost însuflețită și plăcută. Travis a băut cam mult și a fost foarte vesel, spunând povești de pe vremea când era la colegiu la UVA. Semăna cu un fel de petrecere școlară. Scarlett a fost adorabilă cu Savannah și au vorbit despre nuntă. Daisy a fost foarte încântată de mama și de bunica lui Savannah, care era mai tânără și mai simpatică decât a ei. În timpul cinei, Turner s-a arătat foarte îndrăgostit de Savannah și a stat lângă ea ținând-o de mână pe sub masă. Ochii lui Tom i-au întâlnit peste masă pe cei ai Alexei și anii s-au topit. Orice s-ar fi întâmplat între ei, erau amândoi foarte mândri de fiica lor și trăiau o zi specială. Pentru toți a fost o seară foarte plăcută.

Au părăsit ultimii restaurantul și a fost o sărbătorire perfectă pentru succesul lui Savannah. Visurile ei deveniseră realitate, era înconjurată de oamenii care o iubeau - și nu era decât un început. Întreaga seară, nimeni nu s-a gândit la Luisa, nici măcar Tom. Era acasă, singură, urându-i pe toți.

capitolul 16

În timpul zborului spre casă, Alexa stătu lângă mama ei. Întregul weekend fusese o adevărată sărbătoare, și Muriel era bucuroasă că o însoțise, mai ales pentru momentul când deschiseseră plicurile și aflaseră că Savannah intrase la Princeton. Toate trei trăiseră un moment de neuitat.

Dar Muriel observă o schimbare la Alexa. Nu mai era atât de furioasă, și nici atât de supărată, părând mult mai împăcată. Mama ei bănuia că întoarcerea la Charleston îi făcuse bine. Înfruntase toți demonii trecutului. Tom, mama lui, Luisa. Părea că timpul îi făcuse mai neînsemnați. Știa că mariajul Alexei însemna încă o mare pierdere pentru ea. Dar când vedeai cine era Tom în realitate, cât era de slab și de preocupat de el, puteai crede că, până la urmă, nu pierduse atât de mult. Spera ca Alexa să știe asta și că reușise să vadă mai clar. Era un bărbat foarte egoist. Și singurul motiv pentru care o voia pe Alexa înapoi era faptul că nu mergeau lucrurile cu Luisa. Dacă ar fi mers, n-ar fi regretat nimic. Muriel considera că el primise ceea ce meritase – o femeie care-l respecta la fel de puțin cât se respecta el însuși. Așa cum făcuse și Alexa de curând, își aminti de Ashley din romanul *Pe aripile vântului*. Fiica ei avea acum nevoie de un Red Butler. Tot ce spera era să-l găsească într-o zi. Avea dreptul la puțină fericire după toți acești ani grei de singurătate. Și realizase un lucru minunat cu fiica ei. Acum munca asta luase sfârșit. Savannah crescuse și își urma drumul. Viața ei abia începea. Muriel considera că iubitul ei din Charleston era un băiat foarte drăguț. Se întreba dacă povestea de dragoste va rezista când Savannah va pleca la Princeton, și el, la Duke. Astfel de lucruri sunt întotdeauna greu de prevăzut. Unele povești de tinerețe durează. Altele, nu. Timpul o să decidă.

Muriel își privi fiica în timp ce zburau spre New York; părea că adormise. Fusese un weekend emoționant pentru ea.

În lunile care urmau, Savannah mai avea în față încă două evenimente importante. Trebuia să participe la absolvirea clasei în Charleston, după care va trebui să se întoarcă pentru cea de la școala din New York. Avea să se întâlnească din nou cu prietenii, doar cât să-și ia rămas-bun. Turner promise să vină și el. Și asta va fi un lucru plăcut pentru Savannah. Tatăl ei nu va fi prezent, dar va fi la absolvirea de la Charleston; simțea că New Yorkul era teritoriul Alexei și nu voia să se amestece. Lui Savannah îi convenea. Dar mai întâi, mama ei trebuia să treacă de proces. Și apoi, Savannah se putea întoarce acasă. Era pregătită. Fusese grozav în Charleston. Câștigase un tată, o soră, doi frați și se îndrăgostise. Dar New Yorkul și mama erau, totuși, căminul ei.

Alexa nu credea că va fi în stare să se mai întoarcă la Charleston până la proces. Erau prea multe de făcut acum, dar Savannah înțelegea. Momentul decisiv se apropia.

În dimineața de după weekendul din Charleston, Alexa se prezentă la birou la ora șapte. Se sculase la cinci ca să citească niște materiale pe care trebuia să le pregătească pentru proces și moțiunile pe care avocata din oficiu le trimisese judecătorului.

Avocata din oficiu redactase o moțiune de respingere a cazului, ceea ce era atât de ridicol, încât era de tot râsul. Niciun judecător nu avea să acorde așa ceva, dar o redactase, oricum, pro forma. Era datoare față de clientul ei să încerce. Redactase și o moțiune Sandoval, prin care s-o împiedice pe Alexa să-l verifice pe Quentin pentru prima condamnare. Avusese noroc și o câștigase, dar Alexei îi era indiferent. Dovezile împotriva lui în acest caz erau atât de incriminatoare și crimele atât de odioase, încât fraudă anterioară și acuzațiile de jaf pentru care fusese condamnat erau aproape irelevante și, cu siguranță, fără importanță în acest caz, cu toate că faptul că mai avusese o condamnare i-ar fi arătat juriului ce fel de om era.

Soarta ambelor moțiuni se decidea în acea dimineață, în biroul judecătorului. Alexa obiectă, iar judecătorul le

respinse pe amândouă. Avocata din oficiu se întoarse distrusă la tribunal.

— Atâta tevatură pentru nimic, mormăi în barbă Jack, în timp ce-o urma pe Alexa afară din tribunal, alături de ofițerul de elită din divizia pentru criminali în serie din FBI, care-i ajutase la investigații și la pregătirea cazului.

Moțiunile fuseseră o procedură de rutină, și judecătorul părea nemulțumit de faptul că avocata apărării le folosise. Curtea nu avea nicio simpatie pentru Luke Quentin, iar juriul va avea cu atât mai puțină. Alexa deținea toate dovezile și mărturiile experților. Acuzarea era blindată.

În acea după-amiază, Alexa se duse s-o întâlnească pe Judy Dunning.

— Îmi pare rău pentru moțiuni, spuse Alexa amabilă, încercând să pară solidară, cu toate că nu era.

— Cred că judecătorul a fost incorect în privința moțiunii Sandoval, se plânse Judy. Ca să judece cazul, nu e nevoie ca juriul să știe că a fost condamnat pentru fraudă și jaf.

Alexa nu comentă, doar clătină din cap. Venise s-o vadă ca să încerce din nou s-o convingă să-i ceară clientului să pledeze „vinovat” și să evite procesul.

— Într-un caz ca ăsta, nu-i pot acorda nicio înțelegere, spuse cinstit Alexa, dar poate că va avea un tratament mai bun în închisoare dacă acum se poartă cum trebuie. Un proces riscă să devină un circ și juriul o să-l condamne. Trebuie să știi asta. Sunt prea multe dovezi împotriva lui, cred că am douăzeci de cutii în birou. Judy, vorbește cu el. Nimeni nu are nevoie de suferință.

Apărătoarea din oficiu încercase să anuleze mandatul pe care procurorul districtual îl emisese ca să le permită de la început lui Jack și Charlie să verifice camera de hotel, dar și această încercare îi fusese blocată, așa că dovada incriminatoare pe care o găsiseră fusese admisă de Curte.

— Are dreptul la un proces, zise avocata din oficiu, cu buzele crispate.

Vorbele ei se loviră ca de-un perete, așa că Alexa se întoarse în birou mai plictisită ca oricând. Procesul avea să

fie un circ mediatic și acuzatul va fi închis pentru o sută de ani. Deci, așa să fie. Avea mult de muncă. Toată săptămâna avusese întâlniri cu agenții FBI, pusese în ordine dovezile legiștilor, organizase mărturiile și terminase cu declarațiile. Avea mii de chestii de pus la punct și numai câteva săptămâni la dispoziție. Acum lucrau la caz atât de mulți anchetatori, încât nici nu le mai știa numele tuturor, iar FBI-ul participa la fiecare întâlnire, ca să se asigure că erau respectate toate procedurile legale. Nimeni nu-și dorea o eroare judiciară care să determine reluarea cazului. Fusese discutată o schimbare a jurisdicției pentru că acum Quentin era cunoscut în toate statele. Cazul era cap de afiș pe canalele de știri naționale. Și judecătorul numit era celebru pentru atitudinea dură față de presă, ceea ce era bine. Săptămânile care urmau până să înceapă procesul, în timpul său și o vreme după el, Alexa nu va visa decât asta.

O suna pe Savannah de la birou în fiecare zi, dar nu avea niciodată timp să vorbească prea mult, și când ajungea acasă seara, era prea târziu s-o mai sune. Savannah înțelegea și era ocupată cu propria viață în Charleston, cu școala, cu prietenii și cu iubitul ei.

Era cu două săptămâni înainte de proces când, într-o seară, Tom se uita la știri în birou și văzu că începea o conferință de presă la care participa Alexa. O strigă pe Savannah să vină să se uite, dar apărură și Daisy. Stăteau în fața televizorului și o priveau pe Alexa, care vorbea convingător despre apropiatul proces în care era judecat un criminal cu optsprezece victime la activ. În jurul ei erau o mulțime de polițiști și de agenți FBI. Dar toate microfoanele erau îndreptate spre Alexa, iar ea răspundea atent, coerent și inteligent la întrebările care i se puneau. Părea calmă, rece și competentă. Neștiind de ce era agitație, Luisa intră și rămase un timp privind-o, apoi ieși grăbită, cu buzele strânse.

Când se termină conferința de presă, Tom își privi fiica cea mare și o felicită pentru mama ei.

— A fost foarte bună. O să fie un proces extrem de greu, pe care trebuie să-l stăpânească, iar ziaristii au înnebunit deja. Cred că a fost bună, nu-i așa?

Savannah era de acord cu el, mândră de ea, dar și Daisy era impresionată. Nu văzuse niciodată la televizor pe cineva pe care-l cunoștea și-i zâmbi surorii ei.

— Seamănă cu un star de cinema, zise ea în timp ce Savannah zâmbea.

Luisa se întoarse și le spuse că era timpul să coboare la cină. Nu făcu niciun comentariu în legătură cu transmisia, dar era evident că o enervase. Era incapabilă să fie binevoitoare cu Alexa. Nu voia să audă de ea, nu voia s-o vadă și nici să aibă de-a face cu fiica ei, având veșnic convingerea că Tom o obligase s-o țină pe Savannah în casă. Tot ce voia era ca fata lui să plece.

Dar Luisa primi lovitura de grație cu trei zile înainte de proces, când sosiră invitațiile la nunta lui Travis cu Scarlett și, printre ele, era una pentru Savannah. Când Savannah o deschise, Luisa tocmai se întorcea de la coafor. O recunoscu imediat și se repezi la Savannah.

— De unde-ai luat-o?

Se comporta de parcă fata o furase sau deschisese scrisoarea altcuiva.

— Este pentru mine, răspunse Savannah, dând înapoi dintr-odată. A venit prin poștă. Era numele meu pe ea, îi explică ea diabolicei mame vitrege, care încerca să-i transforme fiecare zi într-un iad și, uneori, reușea.

Dacă nu era tatăl ei care să-i ia mereu apărarea, viața lui Savannah ar fi fost îngrozitoare. Tom era mereu un tampon între ele, dar, oricum, când și când Luisei tot îi reușea foarte bine.

— Ți-au trimis ei invitație la nuntă?

Părea îngrozită și smulse invitația din mâna lui Savannah. Cinci minute mai târziu, era în biroul lui Tom și o flutura furioasă.

— Nu vreau s-o văd la nunta fiului nostru! țipă tremurând de furie când dădu cu ochii de el. Nu are ce căuta acolo. Nu

e sora lui bună. Și n-o să fiu umilită la nunta propriului meu fiu.

Când văzu invitația pe care o ținea în mână și o agita, Tom înțelese imediat ce se întâmplase.

— Dacă este aici când se căsătoresc, *nu* se poate să nu vină nuntă. N-o să stea acasă ca Cenușăreasa, câtă vreme noi toți suntem acolo.

— Și dacă nu este aici în timpul nunții?

Nu voia să se întoarcă pentru nuntă. Voia să plece. Pentru totdeauna. Și mai ales să nu se întoarcă pentru un eveniment de familie atât de important. Oricine de oriunde din Carolina de Sud ar fi putut să se afle acolo, și chiar din statele învecinate.

— E treaba lui Travis și a lui Scarlett dacă vor s-o invite. Pot să-ți reamintesc că nu noi facem nunta? Părinții lui Scarlett o fac.

Încearca să evite, dar Luisa nu-l lăsa.

— Cine a pus-o pe listă?

— Habar n-am, răspuse el.

După cinci minute, Luisa o sună pe Scarlett și-i comunică foarte clar nurorii ei că n-o voia pe Savannah la nuntă.

— Mamă Beaumont, spuse Scarlett amabilă, nu cred că e corect. E sora lui Travis și o plac foarte mult pe Savannah. Cu toate că la biserică sunt numai trei sute, la recepție vor fi opt sute de invitați. Nu cred să supere pe cineva prezența ei la nunta noastră.

Scarlett insistă, spunându-i cât se poate de limpede că nu avea de gând să fie necivilizată cu Savannah.

— Mă supără pe *mine!*

Viitoarea ei soacră țipa în telefon.

— Și nu ți-ai dori așa ceva, nu?

Era un avertisment clar că avea datoria să se supună.

— Sigur că nu. O s-o așez la celălalt capăt al încăperii față de dumneavoastră, o liniști Scarlett.

Luisa îi închise telefonul în nas, și îi luă două ore să se liniștească.

— Poate o să plec, îi spuse Savannah, calmă, tatălui ei câteva minute mai târziu. Procesul s-ar putea termina până atunci.

— Ar fi plăcut pentru tine să vii la nuntă. Jumătate din Charleston va fi acolo. Cu opt sute de invitați, o să fie imposibil să dai peste pe cineva cunoscut, dacă nu vrei. Luisa o să se calmeze.

O liniști, încercând să nu arate cât era de supărat. Luisa se purta ca un câine care își apăra osul și n-avea să lase lucrurile așa. Dorința ei era ca Savannah să dispară din viața lor. O situație dificilă pentru o fată de șaptesprezece ani, dar și mai grea pentru el, veșnic sfâșiat între soție și fiică. Îi părea foarte rău pentru Savannah și era foarte obosit. Daisy se străduia din răspuțeri să nu nimerească în raza de acțiune a radarului.

În aceeași seară, Savannah vorbi cu mama ei, aminti de invitație, iar Alexa rămase uimită când află că primise și ea invitație la nuntă.

— Ai să vii, mamă?

Savannah nu și-o putea imagina venind decât dacă Luisa n-ar fi fost acolo.

— Nu, iubito, nu voi veni. Dar e drăguț din partea lor că m-au invitat. Tu poți să te duci, dacă vrei. Eu nu cred că voi putea să vin. Luisa ar face atac de cord sau mi-ar pune otravă în supă.

Auzind-o, Savannah râse.

— Vor fi opt sute de invitați. Tata a spus că n-o să ne vadă dacă suntem acolo.

— O să mă gândesc. Vorbim după proces. Nu mă pot gândi la asta acum. Nunta e ultimul lucru pe care-l am acum în minte.

Alexa era nevoită să se împartă în o mie de direcții în același timp.

În ziua aceea, organizează o altă conferință de presă, iar avocata din oficiu făcu același lucru. Insista că totul era doar o nefericită neînțelegere, era vorba despre un om nevinovat căruia i se făcuse o înscenare, iar la proces se va

lămuri totul. Avea toată încrederea că Luke Quentin era nevinovat și va fi eliberat.

Mai târziu, când Savannah o văzu la televizor, arăta și părea chiar nebună. Daisy se uita cu ea și nu înțelegea nimic. Acum, Savannah putea urmări în permanență știrile în camera ei. Mama ei apărea la televizor în fiecare zi.

— E sau nu e vinovat? o întrebă Daisy.

— Juriul e cel care va decide. Dar e vinovat. Crede-mă. O să-l condamne și o să-l trimită la închisoare.

— Atunci de ce spune cealaltă doamnă că nu e vinovat?

— Asta e treaba ei. Ea îl apără. Iar treaba mamei mele este să dovedească faptul că e vinovat.

Daisy o aprobă. Lua în fiecare zi lecții de la Savannah în legătură cu sistemul justiției criminale. Judecătorul interzisese camerele de luat vederi în sala de judecată, dar odată procesul început, balamucul avea să se mute pe holuri și pe treptele tribunalului.

Ziua procesului sosi, și Savannah se uita la știri înainte de-a pleca la școală. Se mai uita și în cantină, în timpul pauzei de prânz, și, știind că mama lui Savannah era procurorul, o mulțime de elevi se adunau în jurul ei. Înainte de a intra în sala de judecată, Alexa era asaltată de ziarști, dar nu se oprea. Trebuia să selecteze juriul pentru următoarele zile.

Arthur Lieberman, judecătorul cazului, era un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu un aer serios. Avea părul alb, scurt, și cuprindea cu privirea întreaga sală de judecată. Era fost militar și nu suporta prostia. Ura presa și nu-i plăceau avocații, nici cei ai acuzării, nici cei ai apărării, care îi risipeau timpul cu moțiuni inutile și cu obiecții neserioase. La începutul cazului, le chemă în cabinetul lui pe Alexa și pe Judy Dunning și le țină o prelegere serioasă, avertizându-le sever în legătură cu ce aștepta de la ele.

— Nu vreau absurdități la Curtea mea, doamnelor avocate, fără păcăleli amuzante, fără jocuri cu juriul, fără proceduri incorecte. N-am avut niciodată un proces anulat,

n-a existat niciodată o eroare judiciară în Curtea mea, și nu intenționez ca aceasta să fie prima. E limpede?

Amândouă femeile îl aprobă dând din cap.

— Da, onorată instanță, răspunseră ele ca niște copii ascultători.

— Aveți de apărat un client, spuse, adresându-i-se lui Judy, iar dumneavoastră aveți de dovedit că acuzatul este răspunzător de uciderea a optsprezece victime. Nu există subiect mai serios ca ăsta. Nu vreau glume în sala de judecată, și nici drame teatrale sau inutile. Și atenție la ce declarați pentru presă!

Le avertizase, după care le spusese că puteau pleca.

Selectarea juriului începu o jumătate de oră mai târziu și păru fără sfârșit. Alexa stătea la masa procurorului, flancată de Jack Jones și de Sam Lawrence.

Alexa începuse să-l respecte pe Sam din momentul când acesta pornise să pregătească procesul. Era pedant în tot ce făcea. Dar, curând, descoperi că era și corect, ceea ce o făcu să fie și mai atentă decât era de obicei. În ultimele luni, luaseră de multe ori masa împreună în biroul ei. Avea vreo cincizeci de ani, știa că era văduv de ani de zile și că își pusese întreaga viață în slujba FBI-ului. Știa că, dacă vor câștiga procesul, se va datora în parte și ajutorului lui. Îl ura pe Quentin dar ura și cazul, și era la fel de decis să-l închidă pe cât erau Jack, Alexa și procurorul districtual. Își dădu seama repede că ăsta era singurul lui scop, și nu să încerce s-o discrediteze pe ea sau să-i ia cazul, chiar dacă șefului FBI-ului regional i-ar fi plăcut. Agentul special Sam Lawrence voia cea mai potrivită persoană pentru o astfel de sarcină, și Alexa se bucura de întreaga lui susținere. Când se așeză alături de el îi zâmbi, și selectarea juriului începu.

Era un proces lung și obositor. După ce-au fost eliminate femeile însărcinate, bolnavii, cei care nu-și puteau lăsa serviciul, cei care nu vorbeau engleza, care îngrijeau rude bolnave sau care fuseseră capabili să prezinte justificări convingătoare ca să fie eliberați, au fost selectați o sută de

potențiali jurați. Alexa știa că printre cele o sută de persoane adunate în sala de judecată, dintre care unele insistau să fie lăsate să se retragă, mai existau multe care aveau asemenea scuze. Judecătorul le-a explicat tuturor că va fi un caz lung, care implica mai multe crime, și că prezentarea mărturiilor și a argumentelor ar putea dura mai multe săptămâni, adică mult mai mult de o lună. Aceia dintre ei care prezentau o adversitate exagerată sau aveau o situație medicală care îi împiedica să participe, urmau să se prezinte singuri la secretarul Curții. Le-a indicat persoana și, în câteva minute, un șir de vreo douăzeci de oameni se formase în fața secretarului. Ceilalți optzeci stăteau liniștiți, așteptând să fie chestionați de cei doi avocați, care aveau să stabilească dacă se vor califica sau vor fi respinși. Printre ei erau oameni de toate rasele, vârstele, de ambele sexe, oameni obișnuiți, de la doctori la femei de serviciu, de la profesori la poștași, și toți le priveau, așteptând, pe Judy și pe Alexa.

Când a început selecția, a fost adus și Luke Quentin, îmbrăcat în costum, fără lanțuri și fără cătușe. Pentru că în timpul lunilor de arest, în așteptarea procesului, nu dăduse niciun sem de violență, i se permisese să se prezinte ca o persoană civilizată, fără lanțuri și cătușe, în așa fel încât să nu influențeze juriul sau să-l facă pe criminal să pară și mai amenințător, deși toată lumea știa că era un pericol. Aruncându-i o privire în treacăt, Alexa observă că purta o cămașă nouă, albă, de firmă. Nu-i întâlni privirea, dar văzu că Judy îi zâmbise liniștitor când intrase, iar când se așezase, îl bătuse pe braț. Era calm și stăpân pe sine, și, în timp ce privea juriul, ca și cum intenționa să-l aleagă personal, părea oricum, dar nu speriat. Din punct de vedere tehnic, avea dreptul să-i chestioneze și el, dar Alexa se îndoia că va putea.

Primul jurat era un asiatic care a înțeles greșit întrebările Alexei de patru ori și de două ori pe cele ale lui Judy, i s-a mulțumit și a fost eliberat. Al doilea venise de curând din Puerto Rico, era o tânără care părea îngrozită și care avea

patru copii și două slujbe, așa că nu putea rămâne. Alexa știa ce gen de jurați dorea – cetățeni serioși, de preferat de vârsta părinților victimelor, care să aibă copii de aceeași vârstă cu victimele, și, desigur părinți de fete. Avocata din oficiu a făcut tot ce i-a stat în putință ca să elimine astfel de jurați. Era un joc în care fiecare avocat aștepta să mute piesele de șah în avantajul lui. Atât acuzarea, cât și apărarea aveau la dispoziție douăzeci de încercări decisive, care se bazau pur și simplu pe faptul că nu le convenea răspunsul la întrebări. Rudele ofițerilor de poliție însărcinați să aplice legea sau oricine era foarte apropiat de sistemul legal sau de justiția criminală erau rareori admiși ca jurați. Erau respinși și polițiștii, avocații sau oricine putea fi prejudiciat, sau cine avea o rudă care fusese omorâtă sau fusese victima unei crime violente. Înceau să evite orice eroare, orice simpatie excesivă de o parte sau de alta. Alegerea a fost dificilă și lentă și a durat toată săptămâna, ceea ce Alexa se așteptase. Crezuse că va dura chiar mai mult.

În tot timpul cât durase selecția, Quentin rămăsese liniștit, uitându-se fix în ochii fiecărui jurat. Avea când aerul că vrea să intimideze, când pe cel al omului nevinovat sau amabil, ori indiferent. În majoritatea timpului, își ignorase avocata, cu toate că ea se apleca adesea spre el ca să-i șoptească unele explicații sau să-i pună întrebări în scris. Nu aproba și nici nu nega. La masa acuzării, Alexa se consulta frecvent cu Sam și cu Jack, dar în majoritatea timpului lua singură decizia în legătură cu jurații pe care-i respingea sau îi accepta.

Doi dintre jurați au fost respinși pentru că au declarat că-l cunoșteau pe judecător, ceea ce el a recunoscut; mulți au acuzat probleme de sănătate, iar alții susțineau că vor să participe, dar nu erau jurații pe care îi voia Alexa; sau Judy îi lăsa să plece pentru că simțea, așa cum făcea și Alexa, că ar putea să-l condamne. Jucau amândouă un joc al presupunerilor, dar nu puteau folosi decât materialul pe care-l aveau la îndemână, nu puteau scoate juratul ideal

din pălărie. Erau nevoite să evalueze atent reacțiile acestor persoane la dovezi, la crime și la acuzat. Era un proces de estimare controlat, dar în același timp exista și un risc când încercai să ghicești natura umană și să prevezi modul în care oamenii vor reacționa la ceea ce aud sau dacă înțeleg perfect regulile pe care judecătorul le va explica înainte de începerea procesului. Nu-l vor condamna decât dacă nu se vor îndoi de nimic, altfel, îl vor achita. Decizia finală trebuia să fie unanimă. Toți doisprezece trebuiau să fie de acord și tot ce nu presupunea unanimitate însemna suspendarea juriului. Ultimul lucru pe care și-l doreau atât Judy, cât și Alexa era suspendarea juriului sau o eroare judiciară, care să le oblige să judece din nou cazul în fața unui alt juriu, de la început, cu toate că lui Quentin i-ar fi convenit să amâne condamnarea și trimiterea pentru totdeauna în închisoare.

Sentința o dădea judecătorul, nu juriul, și trebuia dată la o lună după verdict. Singurul lucru de care nu trebuia să se teamă era pedeapsa cu moartea. Curtea de Apel a statului New York abolise pedeapsa cu moartea în 2004, și de atunci existaseră moțiuni violente care cereau reintroducerea ei. Pentru moment, nu exista pedeapsa capitală în statul New York. Dacă va fi condamnat, Luke își va petrece viața în închisoare, dar nu va fi condamnat la moarte. Deci juriul nu purta povara unei decizii care-l va costa viața, ceea ce făcea lucrurile mai ușoare pentru el. Toate celelalte cazuri fuseseră asociate celui din New York și avea să fie judecat pentru violarea și uciderea tuturor celor optsprezece femei, în același proces. I se puneau în seamă optsprezece cazuri de viol și optsprezece crime de gradul întâi, cu premeditare.

Era vineri după-amiază târziu când, în sfârșit, fuseseră selectați cei doisprezece jurați, plus patru jurați de rezervă, pentru cazul în care un jurat nu-și putea face datoria și trebuia înlocuit. Dintre cei doisprezece jurați, opt erau bărbați și patru, femei. Pe Alexa n-o deranja. Considera că bărbații erau mai protectori cu tinerele fete, mult mai indignați de crime, mai înțelegători și mai furioși pe Luke

Quentin. Conta pe asta. Patru dintre ei erau destul de vârstnici ca să aibă fiice de aceeași vârstă cu victimele, doi erau ceva mai tineri decât și-ar fi dorit ea; i-ar fi fost greu să facă presupuneri, dar îi verificase în timpul selecției. Toți munceau și păreau respectabili și inteligenți. Cele patru femei erau în vârstă. Judy se opusese prezenței femeilor tinere în juriu. Dar, dintre cei patru jurați de rezervă, trei erau tinere. Erau reprezentate toate rasele - albă, hispanică, asiatică și afro-americană. Privindu-i, Alexa era convinsă că formau un juriu bun și muncise din greu ca să-i aleagă, reușind să ocolească unele dintre obiecțiile lui Judy. Aceasta voia în juriu bărbați, pentru că i se părea că vor fi mai îngăduitori cu Luke. Alexa nu a fost de acord, dar, în cele din urmă, amândouă își doreau să formeze juriul. Întotdeauna existau ratări și surprize neprevăzute, dar, după câte știa despre ei, Alexa considera că era un juriu bun. Vor afla după proces.

După ce jurații au fost eliberați pentru acea zi, Quentin a fost pus din nou în lanțuri, și scos din sala de judecată de patru polițiști. Părea încrezător și relaxat și, când ieși, renunță s-o privească pe Alexa. Avea chipul inexpressiv, s-a uitat la ei ușor batjocoritor și apoi a ieșit.

Fusese o săptămână rodnică, iar Sam și Jack erau încântați, înainte de a părăsi Curtea, și-au găsit un moment să stea de vorbă. Sam era întotdeauna impresionat de precizia și de judecata ei corectă, ceea ce le spunea și superiorilor. Într-un proces, profesionalismul era necesar, iar el era extrem de încântat de felul în care Alexa se ocupa de fiecare detaliu. La fel de încântat era și Joe McCarthy, care trecuse de mai multe ori prin sala de judecată în acea săptămână, ca să asiste la selectarea juriului. Fusese de acord cu alegerile ei și considera că evitase cu înțelepciune unii membri nepotriviți.

— Bun, am obținut juriul de douăsprezece persoane pentru domnul Quentin, le spuse Alexa lui Jack și lui Sam, în timp ce puneau hârtiile și volumul cu legislația în servietă.

Abia de-acum începea greul, când trebuia să pună totul pe roate.

— Gata pentru fotografie, doamnă Hamilton? o tachina Sam, în timp ce părăseau sala de judecată.

Nu s-a mirat să dea peste o mulțime de ziaristi care voiau să știe ce credea despre juriu. Zeci de blițuri îi izbucniră în față.

— Suntem mulțumiți de juriu, a fost tot ce le-a spus, în timp ce trecea printre ei, indiferentă, fără alte comentarii.

Jack încerca s-o ajute să-și croiască drum, iar Sam stătea aproape de ea cu mai mulți polițiști, dar, deși toți ochii erau ațintiți asupra ei, se descurca foarte bine. Afară îi aștepta o mașină, așa că puteau pleca. Acum, Alexa era însoțită în permanență de un polițist și, înainte să se ascundă pentru weekend, trebuia să treacă pe la birou. Jack se oferă s-o însoțească, pe Sam îl lăsă la biroul FBI-ului și toți își urară weekend plăcut. Sam îi asigură că putea fi găsit tot weekendul pe mobil. O clipă, Alexa se gândi să dea o fugă până la Savannah, la Charleston, dar știa că nu era posibil. Avea prea mult de lucru și, pe deasupra, și de șlefuit pledoaria de deschidere.

Intră în birou chiar când sună telefonul. Era Savannah.

— Tocmai te-am văzut la televizor când plecai de la tribunal, îi spuse ea mândră. Ai fost grozavă.

Alexa râse.

— Atitudine părtinitoare. Tot ce-am spus a fost: „Suntem mulțumiți de juriu”, fără niciun comentariu. Nu înțeleg de unde-ai dedus că am fost grozavă. Dar, mulțumesc.

O măgulea faptul că Savannah urmărea totul îndeaproape.

— Daisy și tata cred la fel, continuă ea.

Fusese un consens. Luisa era plecată să joace bridge.

— Pari calmă și concentrată și nu i-ai lăsat să te încolțească. Ai spus doar ce-ai vrut, ți-ai văzut de drum și nu i-ai lăsat să te enerveze. Cel puțin, n-ai lăsat să se vadă. Și coafura ta arăta grozav.

Toată săptămâna purtase, în loc de coc, coadă de cal, legată cu o panglică de satin. Era o ținută mai relaxată.

— Mulțumesc, iubito. Bine, să vedem ce se întâmplă săptămâna viitoare. Cred că e un juriu grozav. Sper să am dreptate. Am crezut că pot veni să te văd săptămâna asta, dar chiar nu pot, îi spuse, dezamăgită.

Dar Savannah nu era surprinsă.

— Nu te-am așteptat, mami. În momentele astea, totul trebuie să fie pentru tine o nebulă.

— E îngrozitor, recunosc eu ea. Ce ți-ai planificat pentru weekend?

— Măine o să mă duc la unul dintre meciurile lui Turner, și diseară vine să ne petrecem timpul împreună.

La subsolul casei exista o sală de jocuri veche, pe care frații ei o foloseau când erau mici. Existau o masă de ping-pong și una de biliard, iar Tom le-a spus că se puteau distra acolo. Luisa nu cobora niciodată la subsol și era mult mai decent decât să-l primească pe Turner în camera ei.

— Salută-l din partea mea, spuse Alexa, apoi se întoarse la treabă.

Ceva mai târziu, o sună Sam Lawrence.

— Te deranjez? o întreabă el respectuos.

Totuși, era vineri seara.

— Deloc. Încă lucrez, îi răspunse pe un ton agreabil.

Era un bărbat plăcut și lucra cu el de mult. Se respectau reciproc, iar în ultimele luni devenise bun prieten cu Jack.

— Se pare că, de ore întregi, facem același lucru. Plec și eu imediat de la birou, râse el.

În timpul procesului, toți munceau zi și noapte. Același lucru îl făcea și Judy Dunning, poate chiar mai mult, pentru că avea mai puțină susținere și nu avea ajutorul FBI-ului.

— Voiam doar să-ți spun că sunt realmente încântat de juriu și cred că te-ai descurcat de minune în timpul selecției. Ești o adevărată profesionistă, o complimentă el, ceea ce, venind din partea lui, era un premiu important. Rareori agenții FBI erau de acord cu cineva care provenea din altă parte.

— Într-un caz ca ăsta, sper să fie așa.
Zâmbea.

— Spune-mi dacă vrei să te ajut cu ceva în weekend.

— Mulțumesc, mă descurc, îl asigură ea.

Fără Savannah nu avea nici distracții, nici alte obligații în afară de muncă.

Restul weekendului și-l petrecu lucrând acasă, căutând în cutiile cu rapoartele și cu dovezile legiștilor, revizuiind pledoaria de deschidere și organizând acuzarea până în cel mai mic detaliu. La început de săptămână, se simțea perfect pregătită.

Luni dimineață se întâlnește în biroul lui Sam și pleacă împreună la tribunal. Presa îi aștepta și, ca să treacă printre jurnaliști, a fost nevoie de o adevărată bătălie, în care toată lumea împingea, se strecura și lovea, dar Alexa și-a croit drum prin mulțime calmă, având în ajutor cinci polițiști, pe Jack și pe Sam. Nu avea un fir de păr deranjat când intră în sala de judecată și se așeză la masa acuzării, calmă. Părea preocupată, competentă și perfect stăpână pe sine.

Judy Dunning se afla deja la masa apărării. Luke Quentin apără între patru polițiști și se așeză lângă ea. După cinci minute, judecătorul se îndreptă spre banca lui și se așeză. Curtea era convocată. Fără pauză, judecătorul îi instrui pe jurați în legătură cu ce se aștepta de la ei. Vorbi în cuvinte simple, limpezi, despre proceduri și le mulțumi pentru timpul acordat. Le spuse că aveau o misiune foarte importantă, poate cea mai importantă într-un tribunal, mai mult decât aceea a judecătorului sau a avocaților. Jurații îl aprobă din cap și-l priviră foarte serioși.

Apoi Alexa se ridică să țină pledoaria de deschidere. O pregătise timp de o lună. Purta un taior negru, sobru, și tocuri înalte. Se prezentă juraților și le explică faptul că rolul său era cel de procuror. Le spuse că bărbatul care stătea lângă ea la masa acuzării, Jack Jones, era detectivul anchetator-șef în acest caz și vorbi despre el un minut. Apoi îl menționează pe Sam Lawrence și le spuse că era șeful grupului FBI care se ocupase de caz. Toți formau o echipă.

— De ce avem printre noi un membru FBI? Întrebă calmă, îndreptându-se spre jurați și privindu-l pe fiecare în ochi. Pentru că aceste crime au fost comise în mai multe state. Nouă state. Optsprezece tinere au fost omorâte în nouă state. Nu insistă prea mult, dar rosti cuvintele răspicat, ca pentru a le grava cifra în minte. Și, continuă ea, când este trecută granița dintre state, când acuzatul trece dintr-un stat în altul și comite crime, atunci FBI-ul se implică și coordonează informațiile, în așa fel încât să nu apară nicio eroare sau să se facă vreo confuzie între instituțiile care aplică legea. Toate aceste informații sunt grupate în așa fel încât ceea ce vă supunem atenției, doamnelor și domnilor, să fie corect. Existența FBI-ului aici înseamnă că avem de-a face cu un caz important. Și este un caz important. Nu pentru că este prezent FBI-ul, ci pentru că au murit optsprezece femei. Au fost atacate cu violență și ucise. Au fost violate, strangulate în timpul actului sexual și ucise. Optsprezece. Cea mai tânără avea optsprezece ani, cea mai în vârstă douăzeci și cinci, o studentă la medicină. Fata de optsprezece ani se specializa în teologie.

Voia să trezească în membrii juriului sentimentul onoarei și reuși. În timp ce vorbea calm, cu foarte mare demnitate și forță, toți ochii din sala de judecată erau îndreptați spre ea. O făcea cu talent, așa că și Jack și Sam, la fel ca toată lumea din sală, o admirau.

— Uciderea lor nu a fost o întâmplare, nu le-a urmărit pur și simplu, nu le-a violat și omorât dintr-o întâmplare, ceea ce ar fi fost la fel de îngrozitor. A pus totul la cale. Le-a atras. Credem că le-a urmărit și le-a observat, le-a ales, a făcut exact ceea ce a plănuit să facă, cu premeditare. A plănuit să le violeze și să le omoreze pentru că asta îi excita. Le-a omorât pentru că asta îi oferea maxima plăcere. Acuzatul din acest caz este amator de filme „sadice”, în care femeile sunt omorâte în timpul actului sexual. A vrut să-și trăiască fantezia și a continuat s-o facă omorând optsprezece femei tinere, ca să obțină senzații tari. Se vorbește despre crimă de gradul unu atunci când plănuiești

să omori pe cineva, când intenționezi să-l omori și o faci. Nu este un accident, este plănit, „cu premeditare”. Știți ce înseamnă asta. Aceste femei au fost violate și ucise. A existat un plan. Și planul a fost executat. Acum sunt moarte.

Știu că unii dintre dumneavoastră aveți copii. V-am pus această întrebare când v-am ales în juriu. Dar chiar și dacă nu aveți copii, știu că trebuie să fiți șocați de aceste crime. Toți suntem.

Eu am o fiică, are șaptesprezece ani. Cred că e frumoasă și înseamnă totul pentru mine. Totul. Este în ultimul an la liceu și, în toamnă, merge la facultate.

N-a spus Princeton, ca să nu pată elitistă.

— Joacă volei, este în echipa de înot și cred că este cel mai dulce copil din lume. Sunt mamă singură și este unicul meu copil, așa că e tot ce am.

Făcu o pauză și se uită de-aproape la fiecare. Gestul o umanizase. Era o mamă singură cu un copil și devenea credibilă. Voia ca ei să știe asta. În timp ce vorbea, câțiva au dat din cap cu înțelegere. Îi câștigase.

— Șase dintre aceste fete erau copii unici la părinți. Șapte dintre ele aveau mame singure. Nouă erau studente și lucrau ca să-și plătească studiile și să-și întrețină familiile. Două dintre ele erau copiii cei mai mari din familie, mamele lor au murit iar ele le purtau de grijă fraților. Patru erau studente excepționale. Opt dintre ele aveau sau au avut bursă. Unsprezece erau credincioase și active în bisericile lor. Cinci erau angajate. Făceau sport, aveau frați, mame, și tați, și câini, profesori care le cunoșteau și le iubeau, aveau iubiți și prieteni. Toate erau respectate și iubite în comunitățile lor, și acum cu toții le duc dorul. Și toate au fost ucise de acuzatul din fața dumneavoastră. Toate. Optsprezece fete. Noi îl considerăm vinovat. Statul îl consideră vinovat, alte opt state la fel, FBI-ul îl consideră vinovat, și sunt convinsă că, atunci când o să aflați dovezile din acest caz, veți crede și dumneavoastră același lucru.

Ca să comită astfel de fapte, un om trebuie să fie construit într-un anumit fel, să fie total lipsit de conștiință, total lipsit de sentimente: să omoare optsprezece femei tinere în timp ce le violează, pentru că asta îl excită și pentru că a premeditat. Este un mod îngrozitor de a muri și un mod îngrozitor de a gândi.

Statul crede dincolo de orice îndoială, iar eu o să vă dovedesc, că Luke Quentin, bărbatul de la masa apărării din această sală de judecată, a violat și omorât aceste optsprezece femei, cu premeditare.

Nu putem accepta ca oamenii care se comportă în acest fel să umble liberi printre noi. Să ne rănească copiii, să ucidă ființele pe care le iubim. Oamenii care comit astfel de crime trebuie băgați la închisoare și pedepsiți pentru crimele lor. Dacă nu, niciunul dintre copiii noștri sau dintre cei pe care-i iubim nu va fi în siguranță.

Suntem siguri că Luke Quentin le-a omorât pe-aceste optsprezece femei. Putem dovedi și o vom dovedi în timpul acestui proces, fără niciun dubiu. Și dacă sunteți de acord cu dovezile și cu Statul, vă cerem să-l găsiți vinovat de violarea și uciderea celor optsprezece femei. Este tot ce mai putem face pentru cele optsprezece fete care au murit.

Se uită lung la ei și apoi spuse încet:

— Mulțumesc.

Se întoarse la locul de la masa acuzării. Jurații păreau mișcați și mulți se foiau în scaun. Când se așeză, Sam Lawrence dădu din cap aprobator. Fusesse o pledoarie de deschidere puternică și îi dovedea încă o dată că ea era persoana potrivită pentru o astfel de sarcină.

În timp ce ea se așeza, Luke îi șopti ceva avocatei sale și ea aprobă din cap. Apărarea nu era obligată să țină o pledoarie de deschidere, dar Judy Dunning hotărâse s-o facă. Știa că ceea ce va spune Alexa va avea un impact mult prea mare ca să lase impresiile să plutească în aer fără ca măcar să încerce să le atenueze înainte să înceapă procesul. Avocata din oficiu îl anunțase din timp pe judecător că va ține o pledoarie de deschidere.

Se ridică și se îndreaptă spre jurați, cu un aer trist și serios. Se prezintă și le spune că-l va apăra pe Luke Quentin.

— Vreau să știți, doamnelor și domnilor, că și mie îmi pare foarte rău pentru cele optsprezece fete. Tuturor ne pare rău. La fel și lui Luke Quentin. Cui nu i-ar părea? Optsprezece fete tinere și frumoase plecate pentru totdeauna. Ce lucru îngrozitor!

Veți primi un mare număr de dovezi în acest caz, unele foarte tehnice, despre ceea ce s-a întâmplat, când s-a întâmplat și cine putea săvârși o astfel de faptă. Statul îl consideră vinovat pe Luke Quentin. Același lucru tocmai l-ați auzit de la doamna Hamilton. Dar noi nu credem așa ceva. Suntem convinși. Luke Quentin nu le-a omorât pe aceste femei, și vom face tot ce ne stă în putință să vă dovedim acest lucru.

Există uneori situații îngrozitoare, când te afli în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, și oamenii încearcă să demonstreze că ai comis lucruri pe care nu le-ai comis. Pare că ai făcut ceva îngrozitor, dar, de fapt, n-ai făcut. Aștrii, împrejurările, ghinionul, totul conspiră împotriva ta și ești acuzat de ceva ce n-ai făcut.

Îi privi intens pe rând, trecând de la unul la altul.

— Luke Quentin *nu* se face vinovat de aceste crime. Nu le-a violat și nici nu le-a ucis pe aceste femei. Și o să vă dovedim, fără nicio putință de tăgadă. Dacă ne credeți sau dacă aveți cel mai mic dubiu în privința faptului că Luke Quentin a comis aceste crime, vă cerem să solicitați achitarea. Nu pedepsiți un om *nevinovat*, indiferent cât de atroce sunt aceste crime.

Aici se opri și se întoarse la masă. Apoi, imediat, judecătorul ceru o pauză de douăzeci de minute.

Atât Jack, cât și Sam o felicitară pe Alexa pentru pledoaria de deschidere și pentru impactul pe care îl avusese asupra juriului.

— Nici Judy n-a avut un discurs rău, recunosc ea onestă. N-avea prea multe de făcut și va avea și mai puțin în zilele

care vor urma, dar cel puțin a reușit să le sugereze ideea. Alexa știa că era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Apoi se duse să-și ia o cafea de la automat. O bău repede și se întoarse la masa acuzării, chiar în clipa când judecătorul Lieberman lua ciocănelul ca să facă liniște în sală. Îi ceru Alexei să cheme primul martor.

Îl chemară pe Jason Yu de la laboratorul criminalistic, pentru că era un tip impunător, dar și pentru că putea face juriul să înțeleagă mai ușor rezultatele testelor ADN. Apoi îl chemară pe specialist, ale cărui informații erau mai greu de digerat. Cu ajutorul întrebărilor Alexei, el explică testele ADN care făcuseră prima oară legătura între Quentin și cadavrele din New York. Îl ținu la bară aproape o oră, și apoi judecătorul ceru o pauză de prânz. Jason Yu se descurcase bine și Alexa îi mulțumi. Judy trebuia să-l interogheze după prânz.

Sam, Jack și Alexa se duseră la masă, dar Alexa era mult prea agitată ca să mănânce. Era plină de adrenalină și o mare parte din timpul rezervat prânzului îl folosi ca să-și mai noteze câteva întrebări. În timp ce ea lucra, cei doi bărbați discutară despre sport, apoi toți se întoarseră în sala de judecată.

Interogarea lui Jason Yu de către avocata din oficiu nu se dovedi o reușită. Ea încercă să-l încurce, fără succes, făcând în așa fel încât informațiile și testele lui să pară fără legătură cu acuzatul și lipsite de importanță, dar de fiecare dată Jason explica materialul mai exact, mai precis. În cele din urmă, ea se enervă și-l eliberă, declarând că nu mai avea întrebări. Nici Alexa nu mai avea.

Apoi, Alexa îl chemă pe unul dintre martorii experți, iar mărturia lui a fost lungă, plictisitoare și, probabil, confuză. Dar nu putea face nimic. Dovada prezentată de el era importantă pentru caz. Știa că vor exista astfel de martori din mai multe state. Se temea că vor plictisi juriul, dar fiecare dintre ei avea o contribuție importantă.

În general, prima zi a mers bine și așa a fost și prima săptămână. Oricât de odioase erau crimele, cazul era

ilustrat cu puține mărturii emoționale. Toate datele erau foarte tehnice. Nu existau martori oculari, nu era nevoie ca părinții să depună mărturie.

Emoția cea mai mare domina zona în care se aflau scaunele rezervate rudelor victimelor. Se aflau acolo o sută nouă persoane, care urmăreau atent procesul, multe dintre ele cu lacrimi în ochi. Juriul știa cine erau și le privea foarte des.

Alexa se referi la ele o dată, așa că aflaseră cine erau, cu toate că Judy obiectase. Acum, juriul știa și era prea târziu. Printre rude se afla și Charlie cu familia sa, care veniseră să vadă cum se făcea dreptate.

În mare parte, cazul implica prezentarea datelor tehnice medico-legale care, în mod sistematic, îl legau pe Luke Quentin de fiecare victimă și de moartea ei. Interogarea încrucișată a martorilor presupunea și respingerea dovezilor, dar avocata apărării nu avu abilitatea sau dovezile necesare ca s-o facă. Era un caz greu de câștigat. Întâlnirea de vineri după-amiază dintre Alexa, Sam și Judy a fost stabilită pentru după ședință.

— Voiam doar să-ți sugerez din nou, îi spuse Alexa, să-ți convingi clientul să pledeze „vinovat”. Ne pierdem cu toții timpul.

— Nu cred că o facem, zise Judy Dunning încăpățânată. Oamenii greșesc testele ADN. Uneori, tot ce fac este să excludă un grup de indivizi, fără să-i identifice cu precizie pe alții. Cred că polițiștii din fiecare stat au adunat toate crimele nerezolvate și i le-au pus în cârcă lui Luke. Dacă au făcut o greșală, numai una, dacă s-a produs o eroare la aceste probe sau au fost prost instrumentate, voi invoca îndoiala rezonabilă și toate celelalte probe vor fi date peste cap.

Era un lucru riscant, dar era tot ce avea. Dar echipele de investigație din nouă state și FBI-ul erau convinse că nu existau greșeli. Alexa considera că era nebună și că era sinucidere curată să-și prezinte clientul în fața Curții.

— Nu are nimic de pierdut și are dreptul la proces, continuă Judy supărată, ca și cum asista la crucificarea unui om nevinovat, și nu la judecarea unui criminal odios adus în fața justiției.

Continua să creadă în nevinovăția clientului ei, ceea ce era mai mult decât limpede. Nu-și făcea doar datoria, conducea o cruciadă în numele unei cauze pierdute. Judy i se părea Alexei jalnic de naivă.

— Are foarte mult de pierdut, preciză Alexa. Judecătorul va fi mult mai aspru cu el dacă ne face pe toți să ne pierdem timpul. Nimeni nu va fi solidar cu el și nu-i va da nicio șansă. I-ar fi mult mai bine dacă ar ajunge acum la o înțelegere, înainte de a trece prin săptămâni de proces. Judecătorul este gata să se supere, o avertiză Alexa, iar Jack era într-o totală acord cu ea și simțea că un bun avocat l-ar fi obligat pe Luke să pledeze „vinovat”.

Judy era prea slabă să facă asta și prea fascinată de Luke.

— Dacă eu aș fi apărătoarea lui, zise Alexa calmă, l-aș convinge să pledeze „vinovat”. Judecătorul îi poate da o singură sentință pentru toate crimele, în loc de sentințe consecutive, ceea ce va depăși cu mult viața lui Luke. Sentința simultană este cel mai bun lucru la care poate spera.

— Atunci are noroc că nu ești apărătoarea lui, spuse fermă Judy și se ridică, iritată. Eu sunt apărătoarea lui, doamnă avocat, și n-o să pledeze „vinovat”.

Alexa dădu din cap, îi mulțumi și, împreună cu Jack, părăsi încăperea fără alte comentarii.

— Ne vedem luni, îi zise ea, lăsându-l în hol.

Patru polițiști o însoțiră pe scările tribunalului până la o mașină a poliției care o aștepta, și doi rămaseră la ușa apartamentului tot weekendul. Luni se întoarseră la tribunal.

Mărturiile tehnice au continuat încă trei săptămâni și erau impresionant de convingătoare, dincolo de orice dubiu, considera Alexa. Și de data asta, procesul a fost mai

puțin emoționant decât se aștepta. Fotografiile victimelor erau absolut îngrozitoare, pentru că majoritatea cadavrelor fuseseră găsite târziu și erau descompuse. Juriul fusese avertizat. Când le-au văzut păreau bolnavi, dar fotografiile erau probe în proces și făceau parte din cazul Statului.

După trei săptămâni de dovezi, acuzarea luă o pauză și pasă cazul apărării. Alexa produsese volume de dovezi ale experților și ale testelor ADN, care nu puteau fi respinse. Tot ce putea face avocata apărării era să încerce să le încurce, lucru la care Alexa se aștepta, dar Judy nu avu prea mult succes. Și elementul cel mai copleșitor în situația ei era faptul că Luke nu putea pleda în apărare din cauza condamnărilor anterioare și a antecedentelor penale. Ar fi putut, dar ar fi fost o mare prostie. Nici Judy nu voia să riște, așa că Luke n-a spus nimic în propria apărare, ceea ce vorbea de la sine. În schimb, rămase în sala de judecată trei săptămâni, privind arogant și fără remușcări, în timp ce familiile victimelor plâneau.

Cazul apărării a durat mai puțin de o săptămână și avocata din oficiu renunță. Alexa chemă doar doi martori ai apărării care contraziceau mărturiile altor martori, zdrobindu-le depozițiile. Erau incompetenți și asta se văzu. Apoi Judy ținu o pledoarie de închidere emoționantă, implorând jurații să nu condamne un om nevinovat, sperând că-i convinsese de inocența lui. Jurații o priveau cu fețele împietrite.

Argumentul de încheiere al Alexei concentra dovezile, reamintindu-le juraților fiecare probă și fiecare situație în care Luke Quentin fusese legat, în mod evident, de una dintre victime. Citi lista dovezilor, atât a celor simple, cât și a celor complexe, care ar fi trebuit să-i convingă de faptul că acuzatul era vinovat de toate crimele. Apoi ținu un scurt discurs emoționant în care le reaminti că responsabilitatea lor ca jurați era aceea de a aduce în fața justiției criminali ca Luke Quentin și de a-i condamna - în cazul lui, nu ca pe un om nevinovat, ci ca pe un om despre care *dovediseră* că

violase și omorâse optsprezece femei. Le mulțumi tuturor pentru atenția acordată în timpul procesului.

Apoi judecătorul îi instrui pe jurați în privința deliberării. Președintele juriului ceruse deja schemele și dovezile care fuseseră prezentate în fața juriului. De-a lungul procesului, judecătorul îi avertiză pe jurați că nu aveau voie să citească în presă nimic care avea legătură cu procedurile, dar nu intenționa să-i țină izolați.

Oricum, în seara aceea aveau să fie duși la hotel. Și, dacă nu ajungeau la un verdict, erau ținuți acolo atâtea nopți câte erau necesare. Juriul părăsi sala de judecată și Alexa oftă lung. Își terminase treaba. Sam și Jack o priveau cu respect.

— Ai făcut o treabă grozavă, îi spuse Sam, plin de admirație pentru forța și precizia ei.

Privind-o pe Alexa în instanță, aveai impresia că asistai la un balet. Avea un fel uimitor de a face să pară simple și rezonabile pentru juriu cele mai complicate informații, la fel ca atunci când chestiona martorii și le cerea să explice în cuvinte simple ceea ce spusese înainte. Era un mod foarte inteligent de a nu încurca juriul cu amănunte mult prea tehnice.

Luke Quentin se ridică și fu condus afară, încătușat, de cei patru polițiști care îl însoțiseră pe tot parcursul procesului. De data asta, ura cu care o privi era evidentă. Știa că procesul nu decursese bine. Nu-i zise nimic Alexei, dar dacă ar fi putut s-o ucidă din priviri, ar fi fost moartă pe loc. Era mai mult decât fericită că o trimisese departe pe Savannah. Până când criminalul nu va ajunge după gratii pentru toată viața, într-o închisoare de maximă securitate, ea nu se va simți în siguranță.

Așteptând deliberarea juriului, Sam, Jack și Alexa intenționau să fie prin preajmă, dar nu să stea în sala de judecată. Puteau fi găsiți la telefoanele mobile, așa că hotărârea să se întoarcă la biroul Alexei. Le venea greu să creadă că aproape se terminase. Alexa spera ca acuzatul să fie condamnat și era greu de imaginat că jurații n-o vor

face. Dar juriul era imprevizibil și idealist. Dacă aveau vreo „îndoială rezonabilă”, dacă fuseseră prea derutați ca să înțeleagă o informație, Luke avea să fie liber. Mai văzuseră cu toții întâmplându-se astfel de lucruri.

Sam se întinse pe canapeaua din biroul Alexei, Jack se odihnea într-un scaun, iar Alexa se așeză cu picioarele pe birou. Era agitată, dar istovită, căci, aproape cinci săptămâni, până la alegerea juriului, fusese dominată de adrenalină. Era întâi iunie. În zece zile, Savannah termina cursurile în Charleston. După aceea, viața ar fi trebuit să revină la normal. Procurorul districtual îi promisese Alexei o vacanță de o săptămână, imediat ce se dădea verdictul. Cât se aflate acolo, Joe McCarthy o vizitase la birou și-i spusese că-i ascultase argumentul de încheiere și că fusese excelent. Se aflate și el în sala de judecată de multe ori în timpul procesului, așa cum făcuseră și mulți șefi din FBI.

În acea după-amiază, nu primiră nicio veste de la tribunal și nu vorbiră prea mult. Erau prea obosiți și prea îngrijorați ca să stea de vorbă.

În cele din urmă, secretarul judecătorului sună și le comunică să plece acasă, juriul se retrăsese la hotel și avea să se întoarcă de dimineață, să delibereze. Alexa le transmise vestea, și Jack și Sam mormăiră nemulțumiți. Speraseră să primească verdictul acolo, cu toate că era prea devreme pentru asta. O invitară la cină, dar, fiind prea obosită, îi refuză. Se duse acasă, se așeză pe canapea și se uită la televizor fără să se gândească la nimic. Trecuseră cinci săptămâni incredibil de istovitoare. Adormi la televizor, îmbrăcată, fără să mănânce, și nu se sculă până la șapte, a doua zi. Se uită la ceas și se trezi pe loc. Făcu un duș și se îmbrăcă. Juriul se întâlnea peste două ore.

capitolul 17

Sam, Jack, Alexa, judecătorul, avocatul apărării și familiile victimelor mai așteptară încă o zi lungă deliberarea juriului, dar fără niciun rezultat. Pentru că juriul putea fi trimis din nou la hotel pentru încă o noapte, se pregăteau să plece, dar președintele juriului sună la cabinetul judecătorului și anunță că ajunseseră la un verdict.

Curtea se adună imediat și fu adus acuzatul.

Cel mai în vârstă bărbat, care era președintele juriului, se ridică în picioare și-l privi pe judecător.

— Ați ajuns la un verdict, domnule președinte? întrebă oficial judecătorul, în timp ce omul aproba din cap.

— Da, am ajuns, onorată instanță! Juriul a ajuns la un verdict unanim.

Alexa oftă, ușurată. Juriul nu se suspendase. Nici nu se retrăsese nimeni. Indiferent de verdict, se terminase. Toți își făcuseră datoria, și juriul la fel.

Judecătorul îi ceru acuzatului să se ridice în picioare la masa apărării și apoi se întoarse spre președinte.

— Cum îl considerați pe acuzat pentru cele optsprezece violuri, domnule președinte?

— Vinovat, onorată instanță, spuse răspicat, în timp ce Alexa se uita la Sam. Încă nu câștigaseră, dar erau la jumătate. În sală se auzi un oftat de ușurare.

— Și cum îl considerați pe acuzat pentru cele optsprezece crime de gradul unu?

— Vinovat, onorată instanță, spuse președintele, privindu-l pe judecător, dar nu și pe Luke. Vinovat pentru toate crimele.

Din locul unde stăteau în sală rudele victimelor, se auziră țipete și plânsete, se iscă un oarecare haos, pe care judecătorul încercă să-l potolească lovind cu ciocănelul în masă. Alexa observă că Charlie și mama lui se îmbrățișau și plângeau în timp ce judecătorul mulțumea juriului pentru munca dificilă și răspunderea civică, precum și pentru

săptămânile acordate din timpul lor, apoi aceștia au fost imediat conduși afară din sală, așa cum se întâmplase și cu Luke, de data asta cu cătușe și cu lanțuri la picioare. Alexa nu se putu stăpâni și-l privi ieșind. În timp ce-l scoteau din sală, el se întoarse spre ea și, pe cel mai veninos ton posibil, privind-o ca un ucigaș ce era, îi aruncă un „Dracu' să te ia!”, apoi ieși. Înainte de a pleca, Judy încercă să-l încurajeze, dar el o împinse și ea rămase ținută în scaun, uimită. Alexa traversă culoarul spre ea și-i strânse mâna.

— De data asta, n-aveai cum să câștigi, Judy. Nu aveai nicio șansă. Cazul a fost mult prea solid. Ar fi trebuit să pledeze „vinovat”.

O privi pe Alexa cu ochi triști.

— N-am crezut că era vinovat. Asta e lucrul cel mai groaznic, îi mărturisi ea, în timp ce Alexa o privea cu o tăcere neîncrezătoare.

Partea cea mai rea era că Judy crezuse într-un criminal cu sânge-rece și un sociopat. Alexa îi spuse cu toată blândețea de care era în stare:

— Cred că e vinovat.

Spera că Judy nu-l va mai vedea niciodată după sentință. Se temea ca nu cumva să se întâlnească singură cu el.

Judecătorul lovi din nou cu ciocănelul, anunță că sentința era problema lui și că o va da pe 10 iulie, când atât acuzarea, cât și apărarea trebuiau să fie prezente, așa cum trebuia să fie și acuzatul. Apoi le mulțumi tuturor, eliberă Curtea și dispăru în cabinetul lui. Era șapte și jumătate seara și voia să plece acasă. La fel și Alexa. Tot ce dorea era s-o vadă din nou pe Savannah. N-o mai văzuse de-o lună.

De data asta, a fost nevoie de zece polițiști care s-o ajute să treacă printre fotografiile de pe trepte. Se împingeau, se trăgeau de haine și-i solicitau comentarii și interviuri, dar ea le zâmbi și o luă la fugă pe scări, spre mașina patrulei, urmărită de ziarști.

— Ce aveți de declarat? Cum a fost procesul?

O strigau pe nume, și ea se întoarse spre ei chiar înainte de-a se urca în mașină și le zâmbi.

— S-a făcut dreptate. E tot ce am de spus. Ucigașul celor optsprezece femei a fost condamnat. Pentru asta m-am aflat aici. Asta este meseria noastră, mai adăugă, iar poliția o conduse de-acolo.

Savannah o sună pe mobil înainte să ajungă acasă. Tocmai ascultase știrile și declarația mamei sale.

— Sunt foarte mândră de tine, mamă.

— Și eu sunt mândră de tine, iubito. Îmi pare rău că a durat atât de mult.

— Toată lumea te consideră o eroină, și pentru mine chiar ești.

— Tu ești eroina mea, spuse Alexa, relaxată pentru prima oară de luni de zile.

Avea de gând să se bucure de fiecare minut petrecut cu Savannah în vară, ca să recupereze timpul pierdut.

— Mâine iau avionul, iubito. Ești gata să vii acasă?

— Imediat după absolvire, mami. Mai e doar o săptămână.

— Știu.

Alexa era de acord cu ea.

— Apoi te prezinți și aici pentru absolvire. În iulie trebuie să fiu la sentință, dar cred că pe urmă putem pleca în Europa pentru câteva săptămâni. Am nevoie de o vacanță. Râse.

Mai vorbiră câteva minute și Alexa promise să fie alături de ea a doua zi. Era o femeie liberă. Se terminase. Luke Quentin va rămâne în închisoare pentru tot restul vieții. În luna care urma, încă o mai apărau doi detectivi, dar acum viața revenea la normal.

Și, în sfârșit, Savannah se putea întoarce acasă. Când ajunsese în apartament, zâmbea cu toată fața. Își făcuse datoria. Și știind că și-o făcuse bine, avea un sentiment grozav. Plutea.

capitolul 18

Așa cum promisese, Alexa luă avionul spre Charleston a doua zi, la prânz. Savannah își luă scutire de la școală și se duse să-și întâmpine mama la aeroport - abia așteptau să se vadă.

Alexa vorbise cu mama ei cu o seară înainte, în timp ce-și făcea bagajul. Muriel o felicitase din inimă pentru succesul ei. O sună și Stanley și făcu același lucru. Intrase de câteva ori în sala de judecată și o admirase, așa că era în măsură să-i spună că ea condusese strălucit și echilibrat acuzarea. Nu încercase niciodată să transforme totul într-un spectacol, legase faptele și dovezile legiștilor, ceea ce el considera că era o cale corectă, care o făcuse să câștige procesul.

În dimineața dinaintea plecării, o sună Sam, care-i spuse că avea să-i fie dor de ea. Biroul lui era la Washington, unde trebuia să se întoarcă, dar venea destul de des la New York, așa că o invită la masă în toamnă. Jack o sună s-o felicite, așa cum făcuse și Joe McCarthy cu o zi înainte. Atmosfera era una de victorie și de sărbătoare, și acum își putea aduce fiica acasă, ceea ce era minunat. Nu mai apăruse nicio scrisoare între timp. De curând, Quentin îi sugerase unui gardian din arest că-i jucase o mică „festă” Alexei ca s-o sperie, și Jack îi relată povestea. Quentin se jucase cu ea cu ajutorul unui prieten care lăsa scrisorile pentru Savannah. I se păruse amuzant, și Alexa îl făcuse și mai fericit când luase decizia s-o trimită pe Savannah de-acasă. Scrisorile încetaseră imediat ce prietenul îl anunțase că Savannah plecase, iar pe Quentin nu-l mai interesase „jocul”. Pentru Alexa nu fusese un joc, ci o adevărată teroare.

Alexa era gata să recunoască faptul că timpul petrecut în Charleston îi priise lui Savannah. Stabilise o legătură adevărată cu tatăl ei, ceea ce însemna mult pentru ea, chiar dacă asta o înfuriase pe nevasta lui. Muriel îi

reamintise Alexei cât de bine era pentru Savannah să cunoască familia tatălui ei și să-și întâlnească bunica bătrână, care nu va trăi veșnic. Lucrurile se potriviseră foarte bine și totul fusese o binecuvântare pentru toți. Chiar și pentru Alexa, care putea lăsa în urmă fantomele trecutului și nu mai era atât de supărată cum fusese vreme îndelungată. Când se uita acum la Tom, vedea un bărbat slab, care plătise scump faptul că o trădase. Nu mai vedea bărbatul pe care-l iubise și nici măcar pe cel pe care-l urăse. Se simțea liberă cum nu mai fusese de mult.

Când coborî din avion, o aștepta Savannah; se îmbrățișară cu putere. Savannah o conduse la hotel cu mașina pe care i-o împrumutase tatăl ei și apoi se întoarse la școală. Promise să revină mai târziu.

În timp ce despacheta, Tom o sună și o felicită. O văzuse la televizor cu o seară înainte, când părăsise sala de judecată, și, ca-ntotdeauna, fusese impresionat de cât de modestă fusese când declarase că nu a făcut altceva decât să slujească justiția. Nu voia glorie, doar condamnarea celui vinovat, și asta obținuse.

— Probabil că ești foarte obosită, îi zise el cu înțelegere, iar ea spuse că da.

— Dar faptul că a fost condamnat a meritat.

— Rămâi la absolvirea lui Savannah, săptămâna viitoare? o întrebă plin de speranță.

— Nu, trebuie să mă întorc. Nu am decât o săptămână liberă, iar în următoarea voi fi la New York.

Încă îi era recunoscătoare pentru că o ținuse la el pe Savannah patru luni. Și pentru ea fusese foarte bine, pentru că avusese timpul necesar ca să se pregătească pentru proces, fără să-i poarte de grijă fetei.

— O să-mi pară foarte rău când o să plece, recunosc el. La fel și lui Daisy. Sper că intenționezi să vii la sfârșitul lui iunie, la nunta lui Travis.

Nu știa dacă era sincer sau doar politicoș, ca orice persoană din Sud. Era greu de spus.

— Drăguț din partea lor să mă invite, dar cred că va fi stânjenitor pentru nevasta ta.

Auzind-o, era dezamăgit. Spera să-i onoreze cu prezența.

— Cu opt sute de invitați poți să aduci și un urs în fustă, că tot n-ar observa nimeni.

— Dar nu o fostă nevastă, zise ea sinceră. Sunt sigură că Luisa nu mă vrea acolo.

Luisa era pe terenul ei. Era un lucru pe care ea îl respecta, cu toate că Luisa nu-i respectase teritoriul.

— Nu e vorba despre Luisa, ci despre Travis și Scarlette. Știi că le-ar face plăcere să vii. Și Savannah vrea să vii.

— Nu poate face asta chiar dacă vrea. O să vorbesc cu ea. E mare, poate merge singură.

— Sper să vii, Alexa, spuse el încet, dar ea îl ignoră.

Dulceața din vocea lui îi era mult prea cunoscută, dar era amăruie și mult prea târzie.

— O să vedem, zise fără convingere, ceea ce amândoi știau ce însemna.

— Ne vedem într-o zi, săptămâna asta, înainte să pleci?

— Am de gând s-o iau încet, să-mi petrec timpul cu Savannah și să uit de proces. Sunt epuizată, spuse cinstit, și așa părea. Dar și fericită.

Savannah se întoarse pe la ora șase și hoinăriră împreună pe străzile pietruite. Acum era cald și peste tot erau flori parfumate. Orașul Charleston, în cea mai frumoasă și mai romantică perioadă. Când Savannah era la școală, Alexa își petrecea timpul hoinărind prin împrejurimi, vizitând o veche plantație și făcând turul orașului. În weekend se duseră amândouă la plajă și Turner li se alătură. Alexa invită la masă vreo doisprezece prieteni de-ai lui Savannah pentru a sărbători anticipat absolvirea. Toți erau bine-dispuși, la fel și Alexa.

Săptămâna petrecută în Charleston zbură, fără nicio problemă sau vreun moment neplăcut, fără vreo întâlnire cu Luisa. O ignorase total pe Savannah în acele zile, ceea ce părea să fie foarte bine.

Savannah așteaptă până în ultima seară ca s-o întrebe pe Alexa dacă venea la nunta lui Travis. Ea voia să meargă și dorea ca Alexa s-o însoțească. Era o nuntă somptuoasă, așa că Tom spunea că nu exista niciun risc să se ivească vreo situație delicată cu Luisa. Ar fi fost supărător la dineul de repetiție, pe care el și Luisa îl dădeau la club, dar nu la recepția de nuntă. Alexa luă din nou masa cu Tom și el insistă. Nu-i mai pomeni de faptul că-i lipsea, nici de cât de mult regreta sau cât de nefericit era cu Luisa. Respecta limitele stabilite de ea și-i era recunoscătoare pentru asta. Altfel, nu s-ar mai fi întâlnit cu el. Pentru ea totul era trecut și acum rămăsese în urmă.

— Vrei, mami? insistă Savannah, ca și cum avea cinci, nu șaptesprezece ani, și mama ei râse.

— Care-ar fi diferența dacă aș veni? O să te distrezi foarte bine cu frații tăi.

Fusese invitată toată lumea pe care o cunoștea, chiar și Turner și Julianne, și părinții lor. Formau un grup social foarte mic în Charleston și opt sute de invitați reprezentau cele mai importante personalități din oraș. Savannah spuse că la dineul de repetiție avea să vină însuși guvernatorul, iar la nuntă vor veni și câțiva senatori, cel puțin doi. Atât Luisei, cât și părinților lui Scarlett le plăcea să se laude cu relațiile lor sociale și politice. Cele două familii se potriveau foarte bine, la fel ca mirele și mireasa.

— M-aș distra mult mai bine dacă ai fi și tu acolo. Ne putem întoarce amândouă.

Încă nu-i spusese mamei sale că intenționa să se întoarcă în Charleston în august, ca să-l vadă pe Turner, înainte ca amândoi să plece la facultate. Povestea de dragoste continua și era tot mai puternică. Erau îndrăgostiți.

— Bine, bine, acceptă Alexa până la urmă, dar e neplăcut pentru mine. Îi cunosc pe toți oamenii ăia de pe vremea când eram măritată, și acum eu sunt nimic pentru ei.

Părea stânjenită și tristă când spunea asta, dar așa se simțea.

— Cum nimic, mami? Ești un star media național! Ești un celebru procuror din New York!

— Nu fi prostuță! spuse Alexa modestă, contrazicând-o. Dar era adevărat.

— Nu există nimic de care să-ți fie rușine, mami, insistă Savannah.

— Numai că tatăl tău m-a părăsit, ceea ce aici înseamnă mult, așa cum înseamnă și pentru mine. De fapt, enorm.

Nu conta cât de importantă era în meseria ei, trecutul încă atârna greu în ochii ei.

— Ești mai importantă de-atât. În plus, cred că ești deasupra unor astfel de lucruri, spuse cu grijă Savannah, nedorind să-și supere mama. Nu-l mai vrei înapoi, dar pariez că, dacă l-ai vrea, l-ai avea. E nefericit cu Luisa.

— Știu, spuse calm Alexa. Îi povestise destule despre viața lui. Și ai dreptate, nu-l mai vreau. Dar atunci l-am vrut.

— Știu, mami, zise Savannah îmbrățișând-o. Deci, vii?

— Da, da, acceptă ea dându-și ochii peste cap. Mâine trimit confirmarea.

— Eu deja i-am spus lui Scarlett că vin, chicoti Savannah.

Petrecură vesel o ultimă seară împreună și, a doua zi de dimineață, când Savannah se duse la școală, Alexa plecă la aeroport. Crezuse că asta era ultima ei vizită în Charleston, dar se pare că avea să mai existe una, cu ocazia nunții.

Când ajunse acasă, Alexa îi povesti totul lui Muriel.

— Nu știu cum am lăsat-o pe Savannah să mă bage în asta, se plânse ea. Și acum trebuie să-mi cumpăr rochie.

— Ți-ar prinde bine. Poate întâlnești pe cineva, spuse Muriel plină de speranță.

Era ciudat pentru amândouă, dar Muriel avea o viață amoroasă mai interesantă decât fiica ei.

— Să întâlnesc alt tip plin de farmec din Sud e tot ce-mi lipsește, zise Alexa tristă. Unul e destul într-o viață. Am mai făcut asta, gata! Nu mai am nevoie de încă unul.

— Nu sunt toți ca Tom, îi aminti Muriel.

— Asta e adevărat. Sau ca Luisa. Dar prin venele lor curge același sânge și, dacă nu ești unul dintre ei, ești exclus. Sper ca Savannah să nu vrea să se stabilească acolo și că o să se întoarcă la New York după facultate.

— Dumnezeu știe unde o să se stabilească, depinde de serviciul pe care-l va avea sau de persoana de care se va îndrăgosti. Eu m-am descurcat cât timp ai trăit în Charleston.

— Da, dar îl aveai încă de-atunci pe Stanley. Eu n-am pe nimeni. Eu o am doar pe Savannah.

— Poate ai nevoie de mai mult în viața ta, îi reaminti mama ei. Nu poți să aștepti totul de la ea. Nu e sănătos pentru niciuna dintre voi.

— Ai dreptate, dar oricum, când pleacă la facultate voi fi ca și părăsită.

Alexa era supărată din cauza asta, dar timpul petrecut singură în ultimele patru luni fusese un bun exercițiu. Pe Alexa o îngrozea casa goală. Și chiar și în ultimele patru luni, apartamentul fusese îngrozitor de liniștit fără Savannah. Se bucura că pleacă doar la Princeton, nu mai departe.

— Vrei să mergem amândouă la cumpărături în weekendul ăsta? o întrebă pe mama ei. Am nevoie de o rochie pentru nuntă. Ținuta e obligatorie.

— Mi-ar plăcea.

Muriel părea încântată. Își dădură întâlnite la Barney pentru sâmbătă și luară masa în oraș.

— Nu mi-am mai cumpărat o rochie de seară de ani de zile, zise Alexa, emoționată...

De unsprezece ani... de când se măritase cu Tom... și acum se întorcea, nu ca soția lui, ci ca o persoană independentă... procuror din New York, așa cum precisase Savannah... Cum se schimbă viața!

Când Savannah termină școala în Charleston, Alexa era deja la muncă, rezolvând câteva cazuri simple, un fleac pe lângă cazul Quentin. Încă era un star local. Câteva reviste voiau să-i ia un interviu, dar ea refuză. Recunoscuse însă față

de Jack că era destul de plictisită de cazurile minore de care se ocupa acum. Era greu să se întoarcă la cazuri banale după o provocare cum fusese aceea prin care trecuse. Și era surprinsă să constate că-i lipsea colaborarea cu FBI-ul. Jack bănuia că era epuizată, dar n-o întrebă.

La festivitatea de absolvire din Charleston, fetele aveau pe sub robe rochii albe, și băieții – costume. Fetele purtau flori și, când cântară imnul școlii, toată lumea plânse. A fost emoționant și înduioșător, așa cum și trebuia să fie. Apoi, tatăl ei îi oferii o masă la club. La absolvire și la masă participară cu toții: Travis și Scarlette, Turner, Daisy, Tom, evident, și bunica Beaumont. Luisa fusese și ea invitată, dar nu se arătă dornică să vină. Cel puțin, era credincioasă până la sfârșit sentimentelor pe care le nutrea. Singurul lucru pe care voia să-l sărbătorească era plecarea lui Savannah peste două zile. Și încă era furioasă că fata urma să vină înapoi pentru nuntă. Spera că asta va fi ultima dată când o vor vedea. N-o voia în Charleston din nou, cu toate că Tom deja vorbea despre Ziua Recunoștinței. Luisa nici nu voia să audă. La masă, nimeni nu-i simți lipsa.

Grădina clubului era minunată. Bunica îi oferii un colier cu o mică perlă, care îi aparținuse mamei ei, iar Tom îi dăruii un cec foarte consistent și-i mărturisi cât de mândru era de ea. Savannah îi promise că-și va cumpăra tot ce-i trebuia pentru facultate. Apoi mai zise că se va întoarce în Charleston în august, ca să-l vadă pe Turner și, desigur, pe ei toți. Tom spera că Luisa va fi plecată să-și viziteze familia din Alabama, așa cum făcea în fiecare vară. Avea rude peste tot în Sud.

Următoarele două zile după absolvire, Savannah își petrecu cea mai mare parte din timp cu Turner. În iunie și iulie, avea să plece să muncească în Mississippi, la o exploatare petroliferă, și îi va fi foarte dor de ea. Era iubirea și lumina vieții lui. Intenționa să vină la New York pentru absolvire, săptămâna următoare, dar nu putea să stea decât două zile. Erau recunoscători și pentru atât.

Ultima noapte petrecută de Savannah la „O mie de stejari” a fost una dulce-amară. A stat cu Daisy în pat și s-au ținut de mână ca în prima noapte. Era o seară caldă, cu lună, și fetele au vorbit în șoaptă și s-au alintat până au adormit. Savannah voia ca Daisy s-o viziteze la New York sau la Princeton, dar amândouă se temeau că Luisa n-o va lăsa; dar aveau să încerce și să aranjeze cu tatăl lor.

Savannah plecă, și Daisy rămase plângând în capul scării. Jed îi puse toate lucrurile în mașină și Tallulah îi șterse lacrimile. Julianne veni și ea să-și ia rămas-bun și plânse în hohote. Chiar înainte să plece, Savannah se întoarse în casă să-și ia la revedere de la Luisa. O găsi la masa din bucătărie, luându-și micul dejun și citind ziarul.

— Mulțumesc pentru tot, Luisa, îi spuse Savannah, politicoasă, în timp ce tatăl ei o privea din pragul ușii, cu durere în suflet.

Savannah fusese o fată bună și se străduise din răspuțeri, dar Luisa nu știa ce e mila.

— Îmi pare rău dacă am fost o pacoste cât am stat aici. A fost minunat, continuă Savannah cu lacrimi în ochi.

Era cu adevărat tristă că pleca, cu toate că era fericită să se întoarcă la mama ei. Câștigase aici ceva ce nu avusese niciodată cu adevărat înainte: un tată. Și lucrurile nu se opreau aici.

— N-ai fost o pacoste, îi răspunse rece Luisa. Drum bun!

N-a făcut niciun gest să se apropie de Savannah și își luă din nou ziarul.

— La revedere, spuse încet Savannah și ieși din bucătărie împreună cu tatăl ei.

Fusese poate cel mai călduros semn de despărțire primit vreodată de la Luisa.

Savannah o îmbrățișa lung pe Daisy și se urcă în mașină. Daisy, Julianne și cei doi servitori bătrâni îi făcură cu mâna, în timp ce Tom conducea mașina, părăsind „O mie de stejari”. N-ar fi crezut niciodată, dar detesta faptul că pleca din Charleston, pe care îl simțea acum ca pe o a doua casă. Nici măcar Luisa nu fusese în stare să-i fure acest

- DANIELLE STEEL -

sentiment. Savannah se gândea că, deși îi fusese dor de mama ei, aici trăise cele mai fericite patru luni din viața ei. Avea acum doi părinți adevărați și îi iubea pe amândoi.

capitolul 19

Festivitatea de absolvire de la New York era total diferită de cea din Charleston. Toate prietenele ei purtau jeanși rupți și tricouri fără mâneci pe sub robe, iar în picioare teniși sau șlapi. Nimeni nu purta flori sau rochii albe, frumoase, iar băieții aveau tricouri și jeanși, pantofi Nike sau șlapi, dar aceleași urale războinice de bucurie se înălțară în momentul absolvirii, apoi își aruncară în aer tocile și-și scoaseră robele închiriate.

Toți erau încântați s-o revadă pe Savannah, iar ea, cât fusese la Charleston, păstrase legătura cu mulți dintre ei pe e-mail și la telefon. Dar acum i se părea ciudat să se întoarcă. Totul arăta altfel în New York. Nu mai știa sigur unde se simțea acum mai acasă, iubea ambele orașe. Nu-i mărturisi Alexei, dar câteodată chiar îi era dor de Charleston. Așa cum promisese, Turner veni pentru absolvirea de la New York și ea îl plimbă peste tot. Prietenele ei îl găsiră nemaipomenit de drăguț; chiar și băieții îl plăcură. Bunica îi chemă pe amândoi la masă și-i arată sala de judecată. Turner a fost impresionat de faptul că Savannah avea o bunică judecătore, iar mama ei era procuror adjunct. Mama lui nu lucrase niciodată.

— Cât a fost măritată cu tata, nici mama n-a lucrat, îi explică Savannah. S-a dus la Facultatea de Drept după ce a divorțat, iar bunica, după ce a murit bunicul. A fost un mod de a-și găsi o ocupație, ca să alunge tristețea.

Turner recunoscuse faptul că tatăl lui avea o prietenă de douăzeci și șase de ani și se gândea să se însoare, dar el și frații lui erau foarte supărați din cauza asta. Se simțea singur fără nevastă.

Savannah și Turner se distrau în New York exact așa cum își propuseseră. Urcară pe Empire State Building, pe care el își dorise să-l vadă, se plimbară cu feribotul în Staten Island, și vizitată Statuia Libertății și muzeul de pe Ellis Island. Ajunseră apoi la grădina zoologică din Bronx,

admirară animalele și se simțiră din nou ca niște copii. În Long Island se plimbară pe plajă. Își făceau deja planuri privind felul în care își vor petrece timpul împreună, în toamnă, la Duke și Princeton. Erau foarte hotărâți să continue povestea de iubire. De câte ori se despărțeau, fie și pentru o oră, se sunau sau își scriau mesaje. Amândurora li se părea o veșnicie până în august când Savannah, după ce vizita Europa cu mama ei, se întorcea în Charleston. Dar cel puțin aveau în fața lor o nuntă. Când Turner plecă din New York, nu mai erau decât zece zile până la nuntă.

A doua zi după ce el plecă, Savannah își găsi o rochie. Alexa își găsisese și ea una în ziua petrecută cu Muriel la cumpărături, la Barney. Își cumpăraseră ceva ce nu părea deloc genul ei. Era o rochie de seară din batist, fără bretele, foarte decoltată, de culoarea piersicii, lungă și vaporosă. Își cumpăraseră și sandale argintii, cu tocuri înalte, care să se asorteze. O probă pe Savannah, foarte supărată că era prea decoltată și prea excentrică pentru ea.

— Mami, o certă Savannah, ai treizeci și nouă de ani, nu o sută. O să arăți foarte sexy.

— Asta a spus și bunica. Nu știu ce aveți în cap. Poate intenționați să mă scoateți pe piață. Nu mai am unde s-o îmbrac după nuntă.

I se păruse o risipă de bani, dar se îndrăgostise de ea și, oricum, nu-și mai luase o rochie de ani de zile.

Savannah era încântată că mama ei își cumpăraseră o rochie atât de frumoasă.

— O îmbraci la nunta lui Travis. Gata! Arăți minunat.

— Poate reușesc s-o scurtez și s-o port la birou, glumi mama ei. Ar arăta grozav în sala de judecată, la viitorul proces.

— Mai există și altceva în afară de muncă, o certă Savannah, și Alexa ridică din umeri.

Sam o sunase de câteva ori ca să vadă cum se simțea și amândoi recunoscuseră că, după proces, erau cam deprimați. În comparație cu munca de-atunci, totul părea lipsit de importanță. Dar un criminal în serie cu optsprezece victime

În nouă state nu apare prea des în cariera cuiva. Era plăcut să știe că făcuseră ceva deosebit, că-și făcuseră bine meseria. Sentința era programată cu o zi înainte de plecarea ei cu Savannah în Europa. Aveau să se ducă la Paris, la Londra și la Florența, și, poate, un weekend în sudul Franței. Alexa planificase cum să-și cheltuie banii - aveau să-și petreacă în Europa trei săptămâni. Apoi Savannah se va întoarce la Charleston să-l vadă pe Turner și avea să stea două săptămâni. Alexa era de acord. Nu voia să stea în calea iubirii lor.

Rochia pe care Savannah și-o cumpără pentru nunta fratelui ei era din satin albastru-deschis, fără bretele, la fel ca a mamei ei, totuși nu atât de decoltată. Era tot lungă, așa că-și cumpăraseră și pantofi sexy, cu tocuri înalte, asortați. Amândouă vor fi senzaționale, le asigurase Muriel. Ea și Stanley plecau și ei în vacanță în acea vară. Puseseră la cale o călătorie lungă în Montana și în Wyoming, cu tot ceea ce le plăcea să facă: să meargă pe jos, să călărească și să pescuiască. Lui Savannah i se părea îngrozitor. Era mult mai încântată de călătoria cu mama ei, mai ales la Paris.

Savannah și Alexa sosiră la Wentworth Mansion, în Charleston, vineri după-amiază, chiar dacă nu aveau să se ducă la dineul de repetiție găzduit de Tom și de Luisa, și nici la slujba de la biserică, la care participau doar familia și prietenii apropiați. Biserica Sf. Ștefan era prea mică pentru a-i primi pe toți cei opt sute de invitați la recepție. Ele voiau să aibă destul timp să se relaxeze și să se pregătească pentru a doua zi. În seara aceea, aveau programare la spa.

Imediat ce ajunseră, Savannah o sună pe Daisy, iar tatăl ei o aduse cu mașina ca să se vadă. Era foarte emoționată să fie fata care ducea florile și purta o rochie foarte frumoasă. Se uită la rochia lui Savannah din dulap și o admiră, pe urmă ieșiră la o înghețată și, în cele din urmă, tatăl ei o duse acasă. Fusese deci o vizită scurtă, dar plăcută. Daisy se aruncase precum o ghiulea în brațele lui

Savannah și cele două fete se îmbrățișaseră, se sărutaseră și chicotiseră. Pe Alexa o impresionase. Daisy era un dar minunat în viața ei, surioara pe care și-o dorise întotdeauna. Alexa chiar nu sperase vreodată să fie așa. Savannah îi promisese deja lui Daisy un weekend în Princeton și o vizită la New York, și Tom jură că va avea grijă de asta.

După ce ieșiră de la spa, Turner luă cina cu ele. Apoi o luă pe Savannah la o plimbare cu mașina și se oferă să le însoțească a doua zi la recepție, ceea ce i se păru grozav lui Savannah și chiar și Alexei. Nu voiau să ia un taxi sau să închirieze o limuzină cu care să se laude.

Recepția era la ora șase, iar Turner le luă fix la cinci și jumătate, într-un Mercedes vechi, pe care-l împrumutase de la tatăl lui, iar când le văzu, scoase un fluierat. În rochia de batist de culoarea piersicii, cu părul pieptănat într-un frumos coc franțuzesc, Alexa semăna cu o prințesă, iar Savannah arăta spectaculos în rochia albastră de culoarea ochilor ei, decoltată exact cât trebuia. Rochia Alexei nu era nepotrivită, dar era puțin cam îndrăzneață. Turner le spuse că arătau extraordinar și că era mândru să le însoțească. El purta un smoching de vară cu jachetă albă, de seară, și pantaloni negri, tradiționali, cu vipușcă de satin, pantofi negri de lac de modă veche, dar potriviți cu evenimentul, și un papion adevărat, din satin negru, nu unul prins cu agrafă.

— Ești un tânăr foarte prezentabil, îl complimentă Alexa, fericită pentru Savannah.

Arătau minunat împreună, atât de tineri, de nevinovați și de fericiți, așa cum trebuie să fie niște îndrăgostiți.

Ceremonia religioasă se ținea la biserica Sf. Ștefan, unde Alexa și Savannah se întâlniseră cu Luisa și Daisy. Dar ele se duseră direct la recepție, însoțite de Turner, cu mașina lui, pentru că nu fuseseră invitate la biserică. Avusese Luisa grijă de asta. Alexa se aștepta să fie așezată în parcare recepției sau în bucătărie și bănuia că nici Savannah nu va fi mult mai bine plasată, dar puțin le păsa. Veniseră pentru

Travis și pentru Scarlett ca să se distreze. Nici Alexei, nici lui Savannah nu le păsa unde stăteau. Și câtă vreme Turner era alături de ele, Savannah era fericită.

Când ajunseră în dreptul familiei care primea oaspeții, Scarlett li se păru o regină medievală, mândră, stând în picioare, lângă Travis. Purta o rochie elegantă și era mai frumoasă ca oricând. Iar Travis părea cel mai fericit, cel mai mândru bărbat din lume, cu Henry, cavaler de onoare, alături de el, și alți doisprezece cavaleri și domnișoare de onoare în jurul lor. Sora mai mare a lui Scarlett era domnișoară de onoare, și Daisy, care purta florile, avea o rochie bufantă, din organdi alb, și căra un coș din satin cu petale de trandafir. Erau munți de flori peste tot, inclusiv orhidee, gardenii și crini. Florile fuseseră aduse cu avionul de peste tot din lume. Era o nuntă spectaculoasă.

— Uau! făcu încet Alexa către fiica sa, aplecându-se spre ea. E o nuntă adevărată.

Părinții lui Scarlett erau persoane foarte importante, și Luisa era teribil de mândră de înrudirea cu ei, ca și cum era meritul său. Și exact așa cum spusese Daisy, purta o rochie țipătoare din satin roșu, cu o tiară de diamante și un colier de rubine. Tom păru foarte încurcat când o văzu, dar nu spuse nimic. Luisa făcea ce voia. Considera că întrecuse puțin măsura, dar părea că nimeni nu observă.

Tom le văzu pe Savannah și pe Alexa și, pentru o clipă, ieși din rând, ca să le sărute pe amândouă.

— Arăți minunat, îi spuse Alexei, emoționat. Îmi place rochia ta. Te rog să-mi rezervi un dans.

Era tentată să răspundă „cu plăcere”, așa cum ar fi vrut Savannah, dar n-o făcu. Era drăguț din partea lui să le salute. Imediat își făcu apariția Henry, care-și strânse sora în brațe ca un urs, gata s-o zdrobească.

— O, Doamne, îmi vine să te mănânc, arăți atât de bine!
O sărută pe gât și ea râse, apoi îi zâmbi Alexei.

— Și tu arăți minunat, Alexa. Foarte, foarte bine. Sexy rochie.

— Nu prea sexy, sper, spuse ea, îngrijorată.

— Ești un star media din New York. Zdrobește-i, o îndemnă Henry, care arăta elegant în smoching. Era îmbrăcat mai modern decât majoritatea bărbaților de-acolo și cumpăraseră totul din LA. Ginerile purta cravată albă și frac.

Așa cum era de așteptat, Luisa era prea ocupată ca să le observe pe Alexa și pe Savannah. Lumea se revărsa în valuri la petrecere. Locuința părinților lui Scarlett era spațioasă. Când oamenii treceau pe lângă ele, Henry o prezenta pe Alexa ca fiind mama lui vitregă, ceea ce o înduioșa. Oamenii își aduceau aminte vag de poveste, dar uitaseră deja că tatăl lui mai fusese însurat o dată. Li se părea frumos că ea și băieții erau apropiați.

Alexa și Henry se mai învârtiră un timp prin zonă, Savannah venea și pleca, Tom apăru o clipă și-i aminti de dans. Apoi familia dispăru ca să facă fotografiile cu ginerile și cu mireasa, iar Alexa rătăci de una singură, cu un pahar de șampanie în mână. Zări în mulțime câteva figuri vag cunoscute, dar nimeni n-o cunoștea bine, și se simți ușurată.

După o jumătate de oră, Henry se arătă din nou și o conduse la dineu. La intrare, primise un cartonaș cu numărul mesei și al locului.

— Ups, făcu Henry când le văzu. Ești în Siberia. Nu e de mirare. Probabil că mama i-a ajutat la stabilirea locurilor.

Râseră amândoi, pentru că era ceva la care se așteptau.

— Fir-ar ea să fie! adăugă Alexa și izbucniră în râs.

— Precis. În seara asta o să mă ignore, pentru că am refuzat să fiu însoțit de-o femeie. Pot să-i spun că te însoțesc pe tine.

Alexa era fericită să fie cu el. Era o companie foarte plăcută și fusese foarte atent când îi ținuse scaunul; apoi, o părăsi ca să-și caute locul în celălalt capăt al cortului. Savannah nu stătea la masa Alexei. Înainte s-o părăsească, Henry o avertiză că în seara aceea vor fi prezenți mulți demnitari, probabil președintele, regina Angliei și, aproape sigur, papa. Era la fel de simpatic ca atunci când era copil;

Alexa îl iubise întotdeauna, așa cum îl iubise și pe Travis. Dar el fusese un copil mult mai liniștit, pe când Henry fusese întotdeauna haios și extravagant.

Oamenii de la masa Alexei păreau foarte plăcuți. Erau patru cupluri în vârstă. Mulți dintre ei erau de vârsta lui Muriel, iar ea se așeză lângă un preot catolic. Când discutară, el se dovedi foarte interesant și drăguț. Dar, contrar așteptărilor mamei ei, în seara asta nu avea să-l întâlnească pe prințul fermecător. Ea nu se aștepta la nimic și nu-i păsa.

Henry veni s-o viziteze de mai multe ori de-a lungul serii. Din când în când, arunca o privire către Savannah și către Turner, și, imediat după masă, când începu muzica, Henry o invită pe ringul de dans. Recepția de nuntă se ținea într-un cort incredibil de mare.

— Crezi că l-au luat de la un bâlci de țară? o întrebă Henry în timp ce dansau, iar ea râse.

Cortul părea făcut din mii de metri de satin alb. Când apăru Tom și-i opri, dansaseră deja două dansuri. Acum se cânta un foxtrot, și Tom alunecă împreună cu ea, elegant, în jurul ringului. Dansând cu el, Alexa avea un sentiment foarte ciudat, dar hotărî să ia lucrurile în glumă și să ignore senzația. Tocmai făcuseră un tur când se ciocniră de un bărbat care traversa ringul de dans, probabil în drum spre bar. La început, Tom îl ignoră, dar realizează că-l cunoștea.

O luă pe Alexa de mână și o conduse câțiva pași ca să-l poată saluta pe bărbat, dar fără s-o piardă pe ea. Îi părea vag cunoscut și Alexei, dar habar nu avea cine era. Avea vreo cincizeci de ani, era înalt și distins, cu păr cărunț și, când îl văzu pe Tom, zâmbi; dar, zărind-o pe Alexa, fața i se lumină.

— Ce faceți aici? o întrebă zâmbind, și ea presupuse că o confunda cu altcineva. Din fericire, nu cu Luisa.

— Scuzați?

— V-am văzut la știri luna trecută. În cazul pe care l-ați câștigat, doamnă avocat. Felicitări!

Era uimită că o recunoscuse și la fel de încurcată și încântată că o felicitase pentru caz. O clipă, se temu că zâmbetul lui de recunoaștere și de încântare avea ca adresă decolteul, nu priceperea ei.

Apoi, Tom i-l prezintă. Era rândul ei să fie surprinsă.

— Senatorul Edward Baldwin, spuse Tom oficial, iar Alexa realizează de ce-i era cunoscut. Avea același accent pe care toată lumea îl avea aici și era senator de Carolina de Sud. Nu chiar papa, dar unul dintre demnitarii promiși de Henry.

Alexa îi zâmbi.

— E o onoare pentru mine să vă întâlnesc, domnule senator.

Își dădură mâna, el înclină din cap, apoi se îndreptă spre bar, iar ea și Tom continuă să danseze și să comenteze cât de frumoasă era nunta. Știau amândoi că, probabil, îi costase un milion de dolari pe părinții lui Scarlett, dar era evident că își permiteau. Alexei îi plăcea faptul că Scarlett nu era o înfumurată și că tot ce-și dorea era să fie asistentă, iar peste câțiva ani să aibă copii. Nevasta lui Travis nu era nici lăudăroasă, nici pretențioasă. Alexa o aprecia, la fel și Tom. Luisa era încântată de nuntă și de prețul exorbitant. Și petrecerea de repetiție mersese bine. Luisa depășise orice limită, numai să nu rămână mai prejos decât părinții miresei, dar oricum nu-i reuși.

Tom mai dansă un dans cu Alexa, un vals lent, pentru bătrâni, care-i aminti de nunta lor din New York. Era prea mult zgomot ca să poarte o discuție adevărată și era recunoscătoare pentru asta. El avea o privire prea melancolică și băuse prea multă șampanie. Alexa îi mulțumi pentru dans și se întoarse să stea de vorbă cu preotul.

Două ore mai târziu, se gândea s-o șteargă discret și să se întoarcă la hotel singură, când senatorul Baldwin apărură de nicăieri și se așeză alături, pe scaunul gol al preotului.

— Stă cineva aici? o întrebă, preocupat.

— Doar papa, spuse Alexa degajată și el râse. Fiul meu vitreg mi-a spus că o să fie prezent, dar n-a fost decât un preot de la biserica locală. A plecat.

— Am fost fascinat de cazul dumneavoastră, se întoarse el la subiect. Cum l-ați furat federalilor, cu toate statele alea implicate?

— Am refuzat să renunț. Îi zâmbi. Și procurorul districtual a dat o adevărată bătălie. Noi am găsit primele patru cazuri, așa că n-am fost dispusă să pierd în favoarea federalilor după ce munciserăm atâta. Ne-au urmărit îndeaproape, dar până la urmă ne-au permis să-l păstrăm.

— A fost realmente o victorie pentru dumneavoastră, spuse, din nou impresionat.

— Nu chiar. Am avut un dosar beton pentru că probele ADN s-au potrivit în cazul tuturor victimelor. Sunteți avocat, domnule senator?

— Am fost. Sunt în politică de douăzeci și cinci de ani. Știa și asta despre el.

— Am fost procuror timp de doi ani, la început. N-am avut nervi pentru asta sau talent. Mi-a plăcut mai mult politica decât legea.

— Ce faceți e mai greu, spuse ea admirativ.

Nu era impresionată de poziția lui, dar îl considera deștept. Evident, și el credea același lucru despre ea.

— Ce vă aduce în Charleston? o întrebă el interesat, iar ea ezită o fracțiune de secundă, apoi îi răspunse.

— Cu multă vreme în urmă, am fost măritată cu tatăl mirelui.

Când auzi, el zâmbi și dădu din cap.

— E grozav că ați păstrat legătura. Am divorțat de soția mea acum douăzeci de ani. Ne petrecem toate vacanțele împreună. Îmi place la nebunie bărbatul ei. Un om grozav. Un soț mult mai bun pentru ea decât am fost eu. S-a măritat cu el și au încă trei copii. Noi avem doi. Asta înseamnă vacanțe minunate împreună.

Nu-i mărturisi senatorului că relația ei cu Tom și cu Luisa nu era deloc așa, și că Luisa nu era cea mai bună prietenă

a ei. Dacă ea ar apărea la ei în vizită de Crăciun, Luisa ar face atac de cord. Alexa râse și aprobă din cap. Apoi, politicos, el o invită la dans.

Îl întrebă dacă era din Charleston, iar el îi spuse că era din Beaufort, despre care Alexa știa că se afla în apropiere și că era un loc frumos. Oricum, era din Carolina de Sud din toate punctele de vedere, fără îndoială, înrudit cu o mulțime de generali și, probabil, având o mamă în Uniunea Fiicelor Confederației, la fel ca Tom.

Dansară câteva minute. Era un partener elegant, ușor de urmat, și părea surprinzător de înalt când era în brațele lui. Apoi o uimi total cu mărturisirile lui, spunându-i că nu-i plăcea să-și petreacă timpul în Sud. Trăia mult timp în Washington, pe care-l prefera.

— Nu prea am răbdare cu bârfele locale, cu toate doamnele bătrâne care flutură steagul Confederației și cu faptul că toată lumea este „odios-amabilă” cu toată lumea și, în timp ce-ți zâmbește îți înfinge cuțitul în spate. E prea complicat pentru mine. La Washington e mult mai simplu.

Nici acolo nu era foarte simplu. Alexa știa. Dar ce spunea era exact ce simțea și ea, deși n-ar fi îndrăznit niciodată să recunoască așa ceva despre Sud, mai ales aici, sau față de el.

— Sunt de acord, îi mărturisi drept răspuns, și eu gândesc la fel.

În timp ce spunea asta, pe lângă ei trecu dansând Luisa, în rochia roșie, lucioasă, cu tiara strâmbă. Când văzu cu cine dansa Alexa, era gata să facă o criză, dar se stăpâni, pentru că partenerul ei o conduse afară de pe ringul de dans.

— Mi-a plăcut când am trăit aici, dar apoi mi s-au întâmplat tot felul de lucruri. M-am întors la New York, sătulă de Sud. Am venit înapoi în Charleston acum câteva luni, prima oară după zece ani.

— Drăguț din partea ta că te-ai întors. Nu-i tratăm întotdeauna bine pe cei din Nord.

Cu siguranță, n-o făceau, dar ea tăcu. Era însă uimită că el spusese asta, și încă atât de deschis.

— Soția dumneavoastră era din Sud? îl întrebă Alexa politicoasă, dar el râse.

— Cu siguranță, nu. Era din Los Angeles și ura Sudul cu patimă. A fost unul dintre motivele pentru care m-a părăsit. Odată intrat în politică, știa că o să-mi petrec timpul aici, așa că s-a salvat. Acum ea și soțul ei locuiesc la New York. Ea e scriitoare și el e producător.

Păreau oameni interesanți și tot așa era și el. În seara aceea, Alexa nu întâlni niciun prinț fermecător de care să se îndrăgostească, așa cum sperase Muriel. În schimb, întâlnise un senator interesant cu care să vorbească. Apoi, el o tachină pe Alexa.

— Dacă spuneți cuiva ce v-am mărturisit despre Sud, părăsesc scaunul și vă acuz pe dumneavoastră.

Ea își puse un deget pe buze, râseră amândoi, apoi el o conduse înapoi la masă.

După un timp, Henry veni să-i țină companie și, în cele din urmă, o căută pe Savannah să-i spună că pleca. O bandă dezlănțuită tocmai începea să danseze rock și știa că ea și Turner voiau să mai rămână. Alexa se pregătea să plece acasă. Fusese plăcut, dar pentru ea era destul. Peste câteva minute, se tăia în sfârșit tortul miresei, după care putea să plece. Îi felicită pe Travis și pe Scarlett, îl sărută pe Henry, îl căută din priviri pe Tom și plecă. Era la bar, singur, nefericit și foarte beat. Luisa dansa dezlănțuită rock, cu tiara pe-o ureche și cu o expresie sălbatică pe față. Toată noaptea, Alexa nu-l văzuse pe Tom apropiindu-se de ea.

Când plecă, nu-și luă rămas-bun de la el. Nu voia să aibă de-a face cu el dacă era beat, nu voia să riște. Așa că luă unul dintre taxiurile care așteptau afară și se întoarse la hotel. Era trecut de miezul nopții, ceea ce era destul de târziu pentru ea. La hotel își scoase rochia de culoarea piersicii și își puse o cămașă de noapte confortabilă.

— Adio, frumoasă rochie, șopti, punând-o pe umerăș. Nu ne vom mai vedea niciodată.

Știa că nu va mai îmbrăca o astfel de rochie în viața ei. Sau, cel puțin, pentru un timp al dracului de lung. Nu se va mai duce la petreceri ca asta. Fusese o nuntă uimitoare și se distrase discutând cu Henry, cu senatorul și cu preotul, ba chiar dansase, ceea ce nu mai făcuse de ani de zile.

Pe la trei și jumătate, o auzi venind pe Savannah și zâmbi când fata ei se strecură în patul de alături.

— Te-ai distrat? mormăi Alexa cu ochii închiși.

— Mi-a plăcut, a fost minunat. Mulțumesc că ai venit, răspunse Savannah și o sărută pe umăr.

Alexa zâmbi și adormi la loc.

capitolul 20

— Mă simt ca Cenușăreasa după bal, recunosc Alexa față de Jack săptămâna următoare, când trecu pe la biroul ei să-i lase niște dosare.

— După nunta din Charleston? o întrebă, în timp ce se așeza.

— Nu, după cazul Quentin. M-am întors la viața reală și la cazurile obișnuite. E cam greu după atâta agitație.

El râse.

— O să încercăm să-ți găsim cât mai curând un alt caz de criminal în serie.

Dar și el simțea același lucru. Implicarea într-o grămadă de cazuri banale nu făcea cât unul important. Și, în majoritatea timpului, era o muncă obositoare.

Tocmai ieșea din biroul ei când sună telefonul și ea răspunde. Secretara era la masă. La celălalt capăt al firului se auzea o voce profundă, pe care n-o recunoștea.

— Doamna avocat?

— Da, Alexa Hamilton la telefon, spuse oficial.

— Senatorul Baldwin, răspunde și el la fel, apoi râse.

— Faceți pe grozavul, domnule senator? Sunteți mai înalt în grad decât mine.

Era o îndrăzneală destul de mare să glumească cu el când abia dacă-l cunoștea, dar știa că el avea simțul umorului.

— Absolut, da, sunt. Sunt în New York pentru două zile și mă întrebam dacă v-ar plăcea să luăm masa împreună.

Era direct, ca toți cei din Nord, și nu se învârtea în jurul cozii.

— Ar fi plăcut, aprobă ea, zâmbind.

— Sunteți foarte ocupată zilele astea? o întrebă el.

— Nu foarte ocupată. Sunt îngropată în hârtii.

— Ce dezamăgire!

Sigur pe el, îi propuse o oră și un loc pentru prânzul de-a doua zi și apoi închise. Era mirată de telefon, dar era un om

pe care era bine să-l cunoști și, cu siguranță, era interesant să discute cu el. Habar n-avea de ce-o sunase. Nu flirtase cu ea la petrecere și îl plăcea. Părea o persoană luminoasă, amuzantă.

A doua zi, avu o apariție scurtă în instanță, apoi luă un taxi până la restaurantul propus de el. Era un bistrou italianesc șic, aglomerat, cu mâncare bună, la care mai fusese și înainte, nu demult. Când ajunsese, el aștepta la masă, uitându-se pe niște hârtii pe care le puse repede în servietă. Avea o mașină de oraș și șoferul îl aștepta afară.

Vorbiră despre toate, de la politică la legislație și la copiii lui, care aveau unul douăzeci și unu de ani, și celălalt, douăzeci și cinci. Fiica de douăzeci și unu de ani era la UCLA și îi plăcea acolo, iar fiul de douăzeci și cinci era în Londra, la Compania Regală Shakespeare. Absolvise de curând Școala de Arte la NYU. Spunea că fiica lui voia să fie medic, cu toate că toți din familie erau literați sau artiști, inclusiv mama lor, despre care mărturisise că era excentrică, dar foarte simpatică. Vorbea despre ea ca despre o soră. Alexa nu ajunsese cu Tom la o astfel de relație și, probabil, nici nu aveau să ajungă vreodată. Dar, până la urmă, ajunseseră măcar la o înțelegere. A doua zi după nuntă, Tom venise să-și ia rămas-bun de la ea și de la Savannah. Părea deprimat și mahmur, iar ei îi păru rău pentru el. Dar nu destul cât să-l vrea înapoi.

Alexa îi spusese senatorului că, imediat după sentința în cazul Quentin, din 10 iulie, va pleca împreună cu fiica ei, pentru trei săptămâni, în Europa. Până atunci, mai erau două săptămâni.

— Și eu plec în Europa, îi spusese simplu Edward Baldwin. Folosesc casa fostei soții din sudul Franței, în Ramatuelle. E aproape de Saint Tropez, dar nu e așa de aglomerat. După aceea, plec în Umbria. Am închiriat o vilă. Unde vei fi cu fiica ta?

Era interesat de ea și prietenos, dar ea nu avu sentimentul că o urmărea și asta îi plăcu. Poate reușeau să fie prieteni.

— Paris, Londra, Florența și poate puțin în Sud, la Cannes sau în Antibes. N-am mai fost de mult, dar e un cadou de absolvire pentru fiica mea; am avut o primăvară grea. A trebuit s-o trimit de-acasă patru luni, cât a durat procesul, și puțin înainte. Primea scrisori de amenințare de la acuzat. Aparent, individul a făcut-o ca să mă enerveze, am aflat mai târziu, și i-a reușit.

— Ce îngrozitor!

— Da. A fost înfricoșător. De-asta a stat cu tatăl ei în Charleston. Nu am avut unde s-o trimit în altă parte.

— Ați rămas apropiați după divorț?

Își imagina că avea aceeași relație cu fostul soț cum avea el cu fosta lui soție. Alexa râse și clătină din cap.

— N-am vorbit zece ani. Și până în februarie, abia dacă și-a văzut fiica. Dar în ultimele patru luni, toate astea s-au schimbat, așa că mi se pare că a fost o binecuvântare pentru noi toți, cu excepția nevestei lui.

Se hotărî să-i spună totul, pe scurt.

— A fost înșelat de nevastă, care l-a părăsit pe el și pe cei doi băieți ai lor. El s-a însurat cu mine și toată lumea era fericită. Dar fosta nevastă s-a întors după șapte ani, el m-a înșelat pe mine și s-a întors la ea. Și mama lui l-a ajutat. Nu sunt din Sud, așa cum este prima nevastă. Foarte simplu. Așa că m-am întors la New York, m-am făcut avocat și am trăit liniștită. Din căsătoria cu el am o fiică și doi fii vitregi pe care-i iubesc și pe care i-am revăzut de curând pentru prima oară după zece ani, unul dintre ei fiind ginerele de la nuntă. Și fostul soț are o fetiță de zece ani foarte drăguță, care a fost mobilul de care s-a folosit nevasta numărul unu ca să-l aducă înapoi.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Edward Baldwin, cu o privire dezaprobatoare.

Nu-i plăcea povestea, cu toate că ea i-o spusese limpede și cu o notă de umor, căci îi citea suferința în ochi.

— Și acum se urăsc, iar el te vrea înapoi.

— Cam așa ceva, aprobă Alexa. Nu mă interesează. Pentru mine, totul s-a terminat.

— Seamănă cu un roman prost din Sud, comentă Edward Baldwin.

Divorțul lui fusese simplu și curat. Nevasta îl părăsise, dar n-o acuzase și încă erau prieteni. O făcuse civilizat.

— Îl urăști?

Când o întrebă, părea curios. Disprețuia astfel de bărbați. De data asta, Alexa nu ezită.

— Nu. Acum, nu. Ceva s-a vindecat în mine când m-am întors acolo și l-am văzut cât de jalnic și de slab este în realitate. M-a trădat, dar până la urmă s-a trădat pe el și acum o trădează pe ea. Nu-l mai urăsc. Îmi pare rău pentru el. Dar am fost foarte furioasă multă vreme. Zece ani. E foarte mult timp, să porți ranchiună. E greu de trăit.

Descoperise cât era de greu și realizase asta de-abia când se liniștise.

— Nu te-ai mai recăsătorit?

La întrebarea asta, izbucni în râs și negă dând din cap.

— Nu. Am fost prea rănită. Și prea ocupată cu munca și cu fiica mea. Sunt fericită așa. Nu am nevoie de mai mult.

— Toată lumea are nevoie de mai mult. Și eu. Numai că nu am timp. Sunt prea ocupat cu toate călătoriile mele politice în Taiwan și în Vietnam, să-mi fac fericiți alegătorii și să fac jocuri politice la Washington. E interesant. Dar nu-mi mai rămâne mult timp pentru altceva.

Amândoi știau că era adevărat. Erau mulți senatori căsătoriți - de fapt, majoritatea dintre ei. Indiferent de motiv, el nu voia să se recăsătorească. Aveau ceva în comun. Amândoi se temeau de ceva, se temeau să nu fie răniți sau să se angajeze într-o nouă relație. Dar el nu avea scuza unei foste neveste urâcioase care să-l fi trădat, câtă vreme spunea că erau buni prieteni și că așa fuseseră tot timpul. Evident, era alegerea lui să fie singur. În timpul mesei, îi mărturisise că avea cincizeci și doi de ani. Și era divorțat de douăzeci. Fie era un bărbat căruia îi plăcea să se distreze, fie se temea să se lege prea tare. Oricum, Alexa credea că putea fi un prieten bun.

În cele din urmă, el achită nota de plată și Alexa îi mulțumește pentru masă. Chemă un taxi și se întoarce la lucru. După ce-și luă rămas-bun de la el în fața restaurantului, îi dădu cartea ei de vizită și, când el o sună pe mobil, după-amiază, se miră.

— Bună, Alexa, sunt Edward.

Avea o voce profundă și un accent de Sud ușor de recunoscut.

— Mulțumesc încă o dată pentru masă. A fost plăcut.

— Și eu m-am simțit bine. M-am gândit la ceva. O să iau masa cu fosta nevastă și cu soțul ei mâine seară și mă întrebam dacă nu ți-ar face plăcere să-i cunoști. E o persoană minunată.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Alexa.

Ea îi dădu adresa și el îi spuse că avea să vină s-o ia la ora opt. Când închise, era încă uimită și nici măcar nu știa ce să-i spună lui Savannah, așa că tăcu. În seara următoare, se îmbracă pentru cină - își puse un taior negru pe care-l purta de obicei în instanță.

— Pentru ce te îmbraci? o întrebă Savannah când ieși din dormitor.

Fata se ducea la film cu prietenii.

— Mă duc să iau cina cu un senator și cu fosta lui nevastă.

Chiar spunând-o suna absurd.

— Ce faci? Ce senator?

Savannah nu știa niciunul pe care mama ei să-l cunoască.

— Senatorul Edward Baldwin, din Carolina de Sud.

Savannah își amintea vag că auzise ceva despre asta la nuntă, dar nu-l cunoscuse. Luisa bârfea despre el.

— L-ai cunoscut la nuntă?

— Tatăl tău mi l-a prezentat. E foarte drăguț. Ca prieten. A urmărit la televizor cazul Quentin.

— A făcut-o toată țara.

Apoi își privi mama mai atent.

— E o întâlnire?

Era uimită. Mama ei nu suflase un cuvânt.

— Nu, este doar un prieten, repetă Alexa. Părea indiferentă.

— Ce e cu fosta nevastă?

Savannah o privea cu suspiciune, și mama ei râse.

— Sunt buni prieteni.

Și imediat, portarul sună la interfon și o anunță că era așteptată de o mașină.

O sărută pe Savannah, își luă geanta și fugi pe ușă. Savannah rămase holbându-se după ea, apoi luă telefonul mobil și o sună imediat pe bunica din New York; Muriel îi răspunse după primul apel.

— Bună, drăguțo. Ce s-a întâmplat?

— Alertă de gradul unu. Să fiu a naibii! Cred că mama are o întâlnire.

— De unde știi? Cu cine? se interesă imediat Muriel.

— S-a gătit și s-a dus la cină cu un senator pe care l-a cunoscut la nunta lui Travis și cu fosta lui nevastă.

— Fosta nevastă?

I se părea ciudat.

— Sunt prieteni, îi spuse Savannah, pe un ton conspirativ.

— Ce senator?

— Baldwin, din Carolina de Sud.

— Fir-ar să fie, spuse Muriel și amândouă izbucniră în hohote de râs.

capitolul 21

Seara cu Edward Baldwin și cu fosta lui nevastă a fost amuzantă, surprinzătoare și total nebunească. Ea și soțul ei aveau un apartament pe Fifth Avenue, trei băieți adolescenți, zăpăciți, iar el era producător de filme de succes. Imediat ce-l întâlni, Alexa îi recunoscuse numele. Nevasta lui era scriitoare de bestselleruri. Susținea că începuse să scrie numai după ce-l părăsise pe Edward, dar Alexa știa că avusese o carieră plină de succes chiar și înainte. Își întâlnise actualul soț cu paisprezece ani în urmă, când el îi cumpărase cartea și făcuse un film după ea. Erau atrăgători, simpatici și nebuni. Sybil era îmbrăcată cu un fel de rochie ușoară adusă din Maroc. Soțul ei purta jeanși și o cămașă africană. Aveau patru câini care erau peste tot, rasa spaniel King Charles, și în living, pe o stinghie, stătea un papagal. Alexa citise mai multe cărți de-ale ei. Era fiica unui celebru producător de la Hollywood și acum era măritată tot cu un producător. Era evident că ea și fostul soț țineau unul la altul și, de asemenea, că se înțelegea foarte bine cu actualul soț. Copiii lor îl tratau pe Edward ca pe un unchi, ceea ce era foarte departe de comportamentul Luisei față de Savannah.

Scena amintea de un film, dar era și foarte amuzantă. Pentru cină, fierșeră homari, ajutând cu toții, în timp ce câinii lătrau, telefonul suna, combina urla, și prietenii copiilor intrau și ieșeau, pregătindu-se să plece la o petrecere. Sybil era foarte frumoasă, dar cu vreo zece ani mai în vârstă decât Alexa.

Era cea mai amuzantă și antrenantă seară pe care Alexa o avusese vreodată. Toți aveau simțul umorului, chiar și copiii, care erau prietenoși, iar papagalul rostea numai cuvinte din patru litere.

— Nu era chiar așa nebunie când m-am însurat cu ea, îi explică Edward când o conduse acasă. Într-un fel, Brian îi scosese la lumină latura asta și i se potrivea. Dar și ea era

foarte haioasă. Se pricepea la glume, întotdeauna avea în geantă o pocnitoare. De fapt, era o femeie minunată.

Spunând asta, zâmbi drăgăstos.

— Ți-e dor de ea? Îl întrebă Alexa direct.

— Uneori, spuse el cinstit. Dar am fost un soț rău. În acele zile, iubeam mai mult politica decât căsătoria. Sybil merita mai mult. Și l-a găsit pe Brian.

— Și acum? Tot politica o iubești mai mult?

Îl plăcea, avea o viață interesantă. Era o combinație de contraste ciudate, de vechi și de nou, de Nord și Sud. Fosta lui soție spunea că urăște Sudul. Îl considera un loc ipocrit, învechit și tensionat. Alexa îl iubea mai mult, dar îi putea înțelege punctul de vedere. În anumite limite. Luisa întruchipa tot ce avea Sudul mai rău. Dar existau și exemple luminoase, de lucruri bune. Și erau atâtea în Charleston pe care Alexa le iubea.

— Nu știu, spuse Edward ca răspuns la întrebarea ei. Politica are încă un rol determinant în viața mea. Dar nu-mi doresc doar atât. Până la un punct. Nu vreau să sfârșesc singur, dar nu mai vreau să trec prin toate neplăcerile prin care trebuie să treci ca să sfârșești până la urmă lângă persoana potrivită sau poate cea nepotrivită. Dar nu vreau să fac niciun efort pentru asta, și nici să-mi asum riscul de a face o greșală. Ceea ce înseamnă, probabil, că o să sfârșesc singur.

Râse. Perspectiva nu părea să-l tulbure.

— Cred că mi-e lene.

— Ori ești speriat, îl provocă ea, iar el dădu încet din cap.

— Poate, admise. Și tu?

— Îngrozită, în ultimii zece ani, zise, sinceră.

— Și acum?

— Poate mai relaxată.

Nu era sigură.

— Ai un motiv serios să fii speriată după tot ce ți-a făcut soțul tău. A fost îngrozitor.

— Da, a fost. N-am mai avut niciodată dorința să încerc cu altcineva. Am considerat că riscul e prea mare. Cred că

acum sunt mult mai relaxată. Dar foarte multă vreme am fost extrem de precaută.

— Relațiile sunt al naibii de complicate, concluzionă el posac, și ea râse.

— Asta e adevărul.

Apoi, până o lăasă acasă, discutară despre alte lucruri. Ea îi mulțumi, își strânseseră mâna și, în timp ce intra în casă, limuzina se îndepărtă. Dimineața se întorcea la Washington.

Cum era de așteptat, odată ajunse la hotel, îi sună telefonul. Era Sybil, fosta nevastă.

— E perfectă pentru tine. Ia-o imediat de soție, îi zise ea, și el mormăi.

— Știam că așa se va întâmpla dacă ți-o prezint. Vezi-ți de treaba ta. Nu fac decât să mă întâlnesc cu ea.

— Bine. Așteaptă două săptămâni și cere-o. E grozavă.

Sybil o plăcuse, la fel și Brian.

— Ești nebună, dar te iubesc, zise el fericit.

Prefera prietenia lui Sybil decât viața lor de oameni căsătoriți. Fusese un angajament care depășise dorințele lui la vremea aceea. Singurul lucru de care îi păsa atunci era viața politică. Sybil știa asta, așa că-și făcuse ieșirea discret, înainte de a apărea Brian.

— Și eu te iubesc, zise Sybil dulce. Îți mulțumesc că ai adus-o la noi. Chiar o plac. E deșteaptă și cinstită, simpatică și frumoasă. Mai bine de-atât nu este posibil.

Fusese posibil cu ea, dar asta se întâmplase demult.

— O să te țin la curent cu evoluția legăturii, îi spuse ferm, fără nicio intenție să discute cu ea.

— Noapte bună Eddy, îi ură ea, când el intra în hotel.

— Noapte bună, Sybil. Toate cele bune lui Brian, și mulțumesc pentru masă.

— Oricând.

Și închise. Era chiar nebună, dar o iubea ca pe-o prietenă.

Înainte de-a pleca în Europa, Edward o sună din nou pe Alexa. Nu era sigur, dar presupunea că drumurile lor se vor întâlni la Londra sau la Paris, și-i promise că o va suna dacă va fi cazul. Trebuia să plece la Hong Kong mai întâi. Călătoria întruna.

Cu o zi înainte de-a pleca în Europa, Alexa aștepta sentința în cazul Quentin. Luke Quentin nu mai fusese de mult îmbrăcat în costum. Cât participase la interogatorii, purtase salopeta închisorii. Părea neîngrijit și furios, era tăios cu avocata și o acuza de faptul că fusese condamnat. Era mult mai furios acum pe Judy decât pe Alexa. Avocata apărării era ținta acuzațiilor lui. O ignora pe Alexa total, ceea ce era o ușurare.

Pentru că Sam era implicat într-un alt caz, de față era numai Jack.

Judecătorul își ținu promisiunea și-i dădu pedeapsa maximă pentru fiecare acuzație, le înșiră una după alta - o sută patruzeci de ani de închisoare, fără posibilitate de eliberare condiționată, mai multe vieți. În timp ce era condus afară din sala de judecată, condamnatul îi spuse ceva dur avocatei apărării, iar la Alexa nici nu se uită la el. Războiul se terminase. Nu-i mai păsa. În următoarele câteva zile, avea să fie transferat la Sing Sing.

Alexa părăsi Curtea împreună cu Jack. Câteva dintre familiile victimelor veniseră să asiste la sentință, dar cele mai multe renunțaseră. Charlie și familia lui nu erau de față. Toți se întorseseră la muncă, mulțumindu-se să știe că acuzatul fusese condamnat. Restul era ușor de bănuț și, oricum, ar fi fost înștiințați. Și pentru ei se terminase. Dar, din nenorocire, cele optsprezece victime tinere plecaseră dintre ei pentru totdeauna.

Ziariștii erau prezenți, dar fără să mai fie atât de insistenți ca la proces. Când totul se termină, Alexa părăsi tribunalul împreună cu Jack. Luke Quentin era acum un caz încheiat, un criminal periculos pe care ei îl băgaseră după gratii. Vor exista alte cazuri, dar nu la fel de senzaționale. Cazul Quentin însemnase pentru ea vârful carierei.

A doua zi, Alexa și Savannah luară avionul spre Londra și se instalară într-un mic hotel de care Alexa își amintea din tinerețe. Luară ceaiul la Claridge și vizitară Turnul Londrei, se plimbară pe New Bond Street și căscară gura la toate bijuteriile și magazinele cu haine elegante. Priviră schimbarea gării la Palatul Buckingham și vizitară grajdurile regale. Făcură toate lucrurile amuzante pe care le fac turiștii și târguiră în Knightsbridge, Catnaby Street și la piața din Covent Garden, de unde Savannah cumpără un tricou pentru Daisy. Nu le-a scăpat niciun spectacol. Petrecură minunat și, după cinci zile, luară avionul spre Paris.

Se instalară într-un mic hotel de pe malul stâng al Senei și începură vacanța cu o masă la o cafenea în aer liber, punând la cale atacul asupra orașului și stabilind ce trebuia făcut mai întâi. Alexa dorea să meargă la Notre Dame, iar Savannah voia să facă o plimbare cu Băteau Mouche pe Sena și să rătăcească pe cheiuri. Pentru că aveau la dispoziție toată după-amiaza, hotărârea să le facă pe toate. A doua zi, intenționau să admire panorama de la Sacre Coeur și să viziteze Luvrul și Palatul Tokio. Se întoarseră la hotel ca să se odihnească puțin înainte de cină și apoi sună senatorul Baldwin. Tocmai ajunsese la Paris și stătea în oraș două zile, în drum spre sudul Franței.

— Ce-au făcut doamnele până acum? întrebă, iar Alexa îi povesti ce program avuseseră.

Era impresionat de cât de multe vizitaseră.

— Pot să vă invit pe amândouă la cină diseară sau aveți alte planuri?

Alexa îi promise să discute cu Savannah și să-i dea un răspuns.

— Ce zici? o întrebă ea, referindu-se la invitația lui Baldwin.

— Cred că e grozav. De ce nu te duci singură?

Tocmai făcuse optsprezece ani și se simțea mare și capabilă să hoinărească singură prin Paris o seară.

— Nu vreau să mă duc singură. Sunt aici cu tine. Vrei să mergi sau ți se pare prea plictisitor?

Savannah era prioritatea ei și era vacanța lor. Fata voia să-l cunoască și i se părea distractiv. Era senator, până la urmă. Cât de rău putea fi?

Alexa îl sună după cinci minute și-i comunică faptul că acceptau încântate. Cum el stătea la Ritz, le propuse să ia cina acolo, căci puteau mânca în grădină. Vremea era frumoasă și caldă. Le invită la ora opt și jumătate. Și, la ora stabilită, Alexa și Savannah îl întâlniră la restaurant, amândouă îmbrăcate în fuste și bluze frumoase, purtând sandale, cu părul lor blond pieptănat pe spate. Păreau mai mult două surori decât mamă și fiică, iar el le complimentă spunând că păreau gemene.

Hotelul era foarte frumos, cu un hol împodobit cu oglinzi și cu vase uriașe de flori pretutindeni. Și masa la care-i conduse chelnerul era liniștită și plăcută, într-o curte interioară de marmură, cu o fântână în mijloc, iar din restaurant se auzea muzica. Era un mod minunat de a petrece o seară caldă la Paris, și el părea fericit să le vadă.

— Cum a fost la Hong Kong? îl întrebă Alexa, după ce i-l prezintă lui Savannah, care era neobișnuit de tăcută.

Îl urmărea pe el și felul în care o privea pe mama ei. Nu era nicio îndoială, o plăcea, și nu doar ca pe o prietenă. Savannah era de acord. Părea drăguț, era prietenos, nu era afectat și avea umor. Era un bun început.

— Pe scurt, cald și aglomerat, zise Edward Baldwin despre Hong Kong. Abia aștept să ajung în sudul Franței. N-am mai avut o vacanță de luni de zile. Simt nevoia unui concediu.

Ducea o viață stresantă, la fel ca ea. În special după procesul Quentin și după cele patru luni de pregătiri intense.

Comandară cina, apoi îi puse lui Savannah întrebări despre planurile ei pentru școală. Era impresionat de Princeton. Fiica lui era în ultimul an la UCLA și voia să

urmeze medicina. Nu voia să se întoarcă în Est, era interesată de California și spera să intre la Stanford.

— Pe mine nu mă lasă mama să mă duc acolo, zâmbi Savannah. Prea departe, dar oricum nu intram la Stanford. UCLA e o școală mare. Aș fi vrut să candidez acolo, dar n-am făcut-o.

— Princeton va fi foarte bine, mulțumesc, interveni Alexa. Nu te vreau la trei mii de kilometri distanță. Patru luni în Charleston mi-au fost de-ajuns. Mi-ai lipsit prea mult, spuse ea și, atât senatorul, cât și fiica ei îi zâmbiră. Alexa era sinceră. Ești singurul meu copil.

Apoi discutară despre artă și teatru și despre ce voia Savannah să studieze. Era o seară simplă, ca-ntr-o prietenii vechi, iar el știa să se poarte cu copiii. Alexa observase asta încă de când luaseră masa la fosta lui soție și cu cei trei fii ai ei, adolescenți, care se agitau de colo, colo tot timpul și păreau să se simtă bine cu Edward, așa cum se simțea și el cu ei. Îi spuse lui Savannah că va putea veni la Washington să viziteze Senatul. Ea păru interesată, iar el o asigură că era oricând bine-venită. Avea un fel plăcut de-a se purta cu oamenii și o minte ascuțită. La sfârșitul serii, Savannah și Alexa se simțeau în largul lor alături de el. După cină, se plimbă cu ele și le conduse la un taxi cu care să se întoarcă la hotelul lor. Zăboviră în Place Vendôme, admirându-i frumusețea. Totul era luminat și, cu obeliscul în mijloc, vederea era spectaculoasă. Apoi se urcară în taxi și-i dădură șoferului adresa hotelului de pe malul stâng al Senei. Edward le făcu semn cu mâna și porni spre Ritz.

— Îmi place, zise Savannah, în timp ce treceau podul Alexandru al III-lea, spre malul stâng.

— Și mie, recunosc Alexa. Doar ca prieten.

— De ce doar ca prieten? o provocă Savannah. De ce nu mai mult de-atât? Nu poți rămâne singură pentru totdeauna. În septembrie, plec. Ce-o să faci pe urmă?

Savannah vorbea serios. Era îngrijorată pentru mama ei. Venise vremea ca Alexa să aibă din nou un bărbat în viața ei. Se întâmplase de mult și era încă tânără. Nu avea încă

patruzeci de ani, dar îi va împlini în curând. Edward Baldwin avea cincizeci și cinci, ceea ce Savannah considera că era o vârstă potrivită pentru mama ei.

— Încetează să mai încerci să scapi de mine, se vaită Alexa. Mă simt bine așa.

— Nu, nu te simți. Curând ai să sfârșești ca o fată bătrână, o amenință Savannah, și Alexa râse.

A doua zi, îl sună pe Edward Baldwin și-i mulțumi pentru cină. În aceeași seară pleca la Ramatuelle și promise s-o sune când se întorcea la New York, ceea ce i se păru drăguț. Nu era sigură că el o va face. Nu era îngrijorată de asta, dar se simțise bine cu el două seri și la prânz. Fusese măgulită că-i ceruse să iasă cu el.

Alexa și Savannah își petrecură restul săptămânii la Paris, bucurându-se de tot ce vedeau. În cele din urmă, hotărâră să nu se mai ducă în sudul Franței. Plecară direct la Florența, care le plăcu, și petrecură aici ore-ntregi în muzee, în galerii și-n biserici. Apoi se hotărâră să se ducă la Veneția și să facă același lucru. Petrecură și acolo cinci zile, într-un hotel plăcut de pe Canal Grande. A fost magic. Apoi au luat avionul spre casă prin Milano, după aproape trei săptămâni petrecute în Europa. Erau amândouă încântate de călătoria perfectă pe care o avuseseră.

Nu le-a fost ușor să se întoarcă la New York și la viața lor. Alexa detesta faptul că începea din nou munca, iar după două zile de la întoarcere, Savannah luă avionul spre Charleston să-l vadă pe Turner. Rămase la Julianne câteva zile, apoi la tatăl ei. Intenționa să stea două săptămâni. Luisa era plecată și Daisy era în tabără pentru o lună.

În New York, Alexa era șocată să constate cât se simțea de singură fără Savannah. Nu mai avea un proces care s-o țină ocupată și îi era groază să se întoarcă seara în casa goală. Mama ei și Stanley erau plecați în călătoria în Montana și Wyoming.

Luă cina cu Jack și i se plânse.

— Mai bine te-ai gândi repede la ceva, o avertiză el. În câteva săptămâni, pleacă la colegiu și s-a terminat.

— Mulțumesc, îi replică Alexa mohorâtă.

Tocmai primiseră un caz de jaf și lucraseră împreună toată ziua, dar nu era nimic interesant. Era deprimată și acasă, și la serviciu.

Când Savannah se întoarce acasă, lucrurile au început să meargă mai bine. Prietenii ei erau într-un permanent du-te-vino la ea în vizită, să-și ia la revedere. Alexa și Savannah aveau de cumpărat și de împachetat lucruri noi, precum și pe cele preferate, trebuiau să cumpere așternuturi și prosoape pentru școală. Ca să încapă toate, au adus acasă un cufăr. Au avut grijă să fie gata pe 1 septembrie. Iar în ultima ei seară la New York, luară cina cu bunica și cu Stanley. Tocmai se întorseseră de la Moose, Wyoming. Amândoi purtau cizme, jeanși și cămăși noi de cowboy. Savannah se amuză și le spuse că arătau drăguț.

Luară cina la Balthazar, în Village, un loc care-i plăcea lui Savannah, și bunica îi promise să meargă foarte curând s-o viziteze la Princeton. Era la o distanță de numai o oră și jumătate. Tom și Turner promisese să s-o viziteze în octombrie.

Când se așeză în pat, Alexei îi veni greu să creadă că totul se terminase. Toți acei ani cât trăiseră împreună, când avusese grijă de ea și când fuseseră numai ele două - iar acum avea să plece. Se simțea devastată și știa că nu va mai fi niciodată la fel. Savannah va veni acasă în vizită, dar nu va mai trăi niciodată acolo, cu excepția vacanțelor de vară. Părea ceva foarte îndepărtat. Partea cea mai bună a vieții trecuse sau așa părea.

A doua zi, ca să transporte lucrurile, Alexa închirie o furgonetă. Savannah își luase bicicleta, computerul, o combină, perne, păaturi, o cuvertură, rame de fotografii, toate lucrurile de care avea nevoie la colegiu. Rămase apoi de vorbă o veșnicie cu prietena care avea să-i fie colegă de cameră. Deja își făceau planuri. Savannah era agitată și-l sună pe Turner de patru ori într-un drum de nouăzeci de minute cu mașina. El plecase la Duke cu o zi înainte și avea trei colegi în apartament. La Princeton, Savannah avea o

singură colegă de cameră, ceea ce i se părea foarte civilizată. Sosise deja, la sfârșitul săptămânii, și Savannah era încântată.

Când ajunseră la Princeton, ca să-i spună mamei sale pe unde s-o ia, Savannah folosi harta campusului. Lăsară furgoneta în parcare și, ca să se descurce, Savannah luă ca punct de reper Nassau Hall, cea mai veche clădire din campus, și Cleveland Tower, care se afla în spatele ei. Camera ei se afla în Butkert Hall, pe care îl găsiră după ce se învârtiseră câteva minute întrebând pe toată lumea unde se afla. Camera era la etajul doi. Le trebuiră două ore ca să care totul în cameră și să aranjeze. Mai aveau de conectat combina și computerul, dar totul era pus la loc; și părinții colegei de cameră făceau același lucru. Fetele aveau să folosească împreună cuptorul cu microunde și micul frigider, amândouă închiriate. Fiecare fată avea telefonul ei, un pat, un birou, un scaun și o servanță cu sertare. Debaraua era foarte mică, așa că Alexa se luptă cu toate, după care cele două fete se duseră în hol să-și cunoască viitorii colegi. Într-o oră, Savannah era deja familiarizată cu viața în cameră și-i spuse Alexei că putea să plece.

— Nu vrei să-ți aranjez hainele? întrebă Alexa dezamăgită.

Tocmai făcuse patul. Cumpăraseră câteva gustări și se gândea că va trebui să mai cumpere niște alimente. Dar Savannah era nerăbdătoare să plece să-și vadă colegii din celelalte camere sau din campus. Noua ei viață începuse.

— Nu, mamă, mă descurc, zise ea; colega ei făcu același lucru cu părinții. Pe bune, poți să pleci.

Era un fel politicos de a-i spune că nu mai avea nevoie de ea. Alexa o îmbrățișă strâns câteva minute, stăpânindu-și lacrimile.

— Ai grijă de tine... sună-mă...

— O să te sun, promit, zise Savannah, în timp ce o săruta, iar Alexa tăcea, zâmbind curajoasă.

Când ajunse în parcare, lacrimile i se rostogoleau pe obraji; văzu în jurul ei o mulțime de mame care plâneau.

Faptul că o lăsa acolo o durea. Era ca atunci când dai drumul unei păsări după ce-ai iubit-o și ai îngrijit-o optsprezece ani. Avea aripile destul de puternice? Cum se va simți? Savannah era pregătită, dar Alexa, nu. Se urcă în furgonetă, porni și plânse tot drumul până acasă. Momentul acesta însemna tăierea definitivă a cordonului ombilical, iar ea simțea că trăia cea mai grea zi din viață.

capitolul 22

A doua zi, când se îmbracă să plece la lucru, Alexa se simți de parcă-i murise cineva. Tocmai când ieșea din apartament, telefonul mobil sună și crezu că era Savannah. Se abținuse cu greu să n-o sune cu o seară înainte. Pe telefon era afișat un număr privat și, când răspunse, era Sam Lawrence, nu Savannah. Nu mai vorbise cu el din iulie și era bucuroasă că o suna.

— Ce surpriză! exclamă ea încântată. Ce mai faci?

— Destul de bine.

Avea vocea unui om ocupat și bine-dispus.

— Vrei să iei prânzul cu mine astăzi? o întrebă.

Alexa n-avea niciun chef.

— Ca să fiu sinceră, mă simt îngrozitor. Ieri mi-a plecat fata la colegiu. Mă simt de parcă viața mea s-a terminat. Brusc, am devenit inutilă. Detest sentimentul. Ce-ai zice dacă am lua masa împreună săptămâna viitoare? O să fiu mai bine-dispusă.

Nu dorea să vadă pe nimeni. Era în doliu după copilăria lui Savannah, o mare pierdere pentru ea.

— Hai totuși să luăm masa astăzi. Aș putea să te înveselesc.

Spera că nu era vorba de o întâlnire, pentru că era și mai puțin dispusă la așa ceva - erau colegi de serviciu și asta era tot ce dorea de la el. Încercă să scape de invitație, dar el insistă.

— Bine. Ne întâlnim la fast-food, peste drum. Poate mor din cauza mâncării și nu mai trebuie să mă îngrijorez că fac o depresie.

— Ai să te simți mai bine peste câteva săptămâni. Cât a fost la Charleston, pe perioada procesului, te-ai simțit foarte bine, îi aminti el.

— Nu, deloc. Mi-a lipsit îngrozitor. Dar am fost ocupată. Acum n-am mare lucru de făcut.

Sam nu comentă și se înțeleșeră să se întâlnească la douăsprezece și jumătate.

Când ajunse ea, Sam era deja acolo și observă imediat că se simțea mizerabil. Avea părul strâns într-o coadă de cal abia pieptănată, era nemachiată, îmbrăcată în jeansi. Arăta ca în convalescență. Îi era dor de fiica ei.

Câteva minute, Sam se strădui să facă o conversație banală, vorbind despre mâncarea mizerabilă, apoi îi zâmbi.

— Cred că am ceva care te-ar putea face să te simți mai bine, spuse el plin de speranță.

Își dorea să nu fi făcut o greșeală întâlnindu-se cu ea când era atât de abătută.

— Am o propunere pentru tine, îi spuse misterios, în timp ce ea îl privea curioasă și suspicioasă.

— Ce fel de propunere?

Trase aer în piept și vorbi:

— O slujbă.

— Ce fel de slujbă? se încruntă ea. Un caz?

Și apoi, râse.

— Aveți voi, băieți, un caz în care vreți ajutorul meu? Hei, ăsta da compliment!

Era foarte flatată că FBI-ul îi cerea ajutorul, căci colaboraseră bine la cazul Quentin.

— Nu un caz, Alexa, îi zâmbi el. O slujbă. Vrem să-ți oferim o slujbă la OGC, Oficiul General de Consiliere al FBI. Este o slujbă de birou, nu o slujbă de teren, așa că nu va trebui să împuști oameni răi. Știi ce face OGC-ul. Ei erau cei care stăteau pe capul nostru în cazul Quentin. Numai că acum tu vei fi cea care-i vei tracasa pe toți, observând totul sau rezolvând cazurile și având puterea de decizie. Intenționează să-ți facă o ofertă oficială, dar am vrut să vorbesc mai întâi eu cu tine. Am vrut s-o fac de când am lucrat împreună la cazul Quentin. Părerea mea este că nu mai ai mare lucru de făcut la biroul procurorului districtual. Poate fi o schimbare foarte interesantă pentru cariera ta. Beneficiile sunt excepționale, lucrul este interesant și, la naiba, este FBI.

Nu se gândise niciodată la așa ceva. Niciodată. Presupunea că va rămâne în biroul procurorului districtual până la pensie.

— Aici? În New York? întrebă ea, încă amuzată.

Desigur, era o slujbă de prestigiu, și faptul că o solicitau pe ea era o recunoaștere extraordinară a meritelor sale.

— Nu, spuse Sam stânjenit, în Washington, D.C. Dar fata ta este plecată, Alexa. Și, după câte știu eu, nu există un bărbat în viața ta. De ce n-ai pleca la Washington?

— Mama mea e aici, zise ea, părând derutată și confuză.

Era prea mult să înțeleagă totul dintr-odată. Slujbă nouă, oraș nou, viață nouă.

— New Yorkul este la trei ore de mers cu trenul. Nu este atât de departe. Nu este Venezuela, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu, nu este. Și leafa? Mai bună decât ce am acum?!

— Da, îi zâmbi el. Nu pierzi nimic. Și, dacă nu-ți place, poți oricând să te întorci. Dar n-ai să vrei. Aici ai terminat. Nu mai ai ce face, iar tu știi foarte bine asta.

Simțise asta înainte de procesul Quentin, dar pentru o vreme, cazul îi mai ușurase situația. Acum se întorsese la jafuri și la furturi din magazine, la cazuri cu drogați și, ocazional, câte-o crimă. Îi lipsea faptul că nu avea ceva mai important de făcut.

— O să te gândești la propunere?

— Da, încuviință ea, zâmbind și simțindu-se mai puțin deprimată decât cu o oră înainte.

Era speriată, dar emoționată.

— Am crezut că-mi dai o întâlnire.

Apoi, râse.

— Pot să fac și asta, îi zâmbi el. Dacă presupuneam că ai fi ieșit cu mine, te-aș fi întrebat.

— Nu, n-aș fi ieșit. Nu ies cu tipii cu care lucrez. Am făcut asta odată. A fost o prostie și o porcărie, așa că n-o mai fac.

— Am bănuț eu.

După felul în care se purtase pe vremea când lucraseră împreună, își dăduse seama că n-o interesa decât să fie colegi. Alexa îl trata la fel și pe Jack.

— Acceptă slujba. Ei te vor, iar ție o să-ți placă. Ai nevoie de ceva nou în viața ta. Poate și de-un bărbat.

Alexa ridică din umeri.

— Parc-ai fi mama. Sau fiică-mea.

— Poate-ar trebui să le ascuți.

Ea râse din nou și, cât mai dură masa, discutară despre OGC.

Două zile mai târziu, i-au făcut o ofertă oficială. Slujba părea interesantă, beneficiile era grozave și banii pe măsură. Nu era ușor să refuzi. Dar se simțea vinovată să părăsească biroul procurorului districtual. Era acolo de când absolvise Dreptul, cu șapte ani în urmă, și se purtaseră cu toții foarte bine cu ea. Îl plăcea pe Joe McCarthy. Detesta faptul că trebuia să-i părăsească, dar nu aveau prea mare nevoie de ea.

Ca-ntotdeauna când avea de luat o decizie grea, la sfârșitul zilei se îndreptă către biroul mamei ei, tulburată.

— Este totul în ordine? o întrebă Muriel. Savannah e bine?

— Enervant de fericită, răspunse Alexa. Este vorba despre slujba mea.

— Ai fost dată afară?

Muriel părea șocată. Alexa făcuse treabă foarte bună în cazul Quentin. Cum puteau s-o dea afară? Dar Alexa negă dând din cap.

— Am o ofertă. De la FBI.

Muriel făcu ochii mari.

— Impresionant! Ai de gând să accepți?

— Nu știu. Banii sunt buni și îmi place slujba. La FBI va fi mult mai interesant decât este acum la biroul procurorului districtual. Și apoi oftă. Dar este în Washington. Ce zici de asta? o întrebă sinceră, și Muriel rămase pe gânduri.

— Interesantă întrebare. Mulțumesc că-mi ceri părerea.

Aprecia relația pe care o avea cu fiica ei și grija pe care aceasta i-o purta.

— Nu vreau să refuzi o slujbă din cauza mea, zâmbi Muriel. Nu sunt atât de bătrână. Încă lucrez și sunt ocupată. Situația este asemănătoare cu plecarea lui Savannah la colegiu. Trebuie să renunți și să-i lași pe copii să meargă înainte pe drumul lor. A trebuit să mă obișnuiesc cu ideea când te-ai măritat cu Tom și-ai plecat la Charleston. Washingtonul nu este atât de departe. O să-mi fie dor de tine, adăugă, dar pot să te vizitez, și tu la fel. Ce crezi despre Washington? Asta este mai important. Aici nu mai ai mare lucru de făcut. Nu au fost ani prea fericiți pentru tine. Și cred că te vei plictisi de slujba pe care-o ai acum.

— Deja sunt plictisită, recunosc Alex. După cazul Quentin, totul e ca mort și nici înainte n-a fost prea grozav.

— Poate că ai nevoie de-o schimbare; mai ales acum, că Savannah este plecată, perioada e foarte potrivită. Apoi îi zâmbi. Poate că în D.C. întâlnești pe cineva.

— Nu mă gândesc la asta. Mă gândesc la tine și la Savannah.

— Ea a plecat, iar eu sunt bine. Și ea poate să te viziteze tot atât de ușor în D.C. de la Princeton. Și dacă vrea să vină la New York, poate să stea la mine. Cred c-ar trebui să accepți.

Era altruistă și onestă, deși știa că-i va lipsi.

— Și eu cred la fel. Cred că ar trebui să încerc. Ești sigură că totul va fi în ordine cu tine?

— Da, oftă Muriel. Stanley mă tot sâcâie să ne mutăm împreună. Nu vrem să ne căsătorim, dar crede că, îmbătrânind, niciunul dintre noi n-ar trebui să locuiască singur și vrea să stăm împreună, ori la el, ori la mine.

Stanley așteptase șaptesprezece ani ca să-i facă propunerea, și Muriel fusese fericită de felul în care evoluaseră lucrurile până acum.

— Tu ce-ți dorești, mamă? Nu contează ce vrea el.

— Cred că-mi place ideea. M-am temut că nu vei fi tu de acord.

Îi zâmbi, stânjenită.

— Eu cred că are dreptate. Și sunt de acord. Sunt și eu îngrijorată din cauza ta. Rămâne stabilit așa?

— Poate. Vreau să mă mai gândesc. Când e vorba de astfel de decizii, nu vreau să mă grăbesc.

Alexa începu să râdă în hohote.

— De cât timp vă întâlniți?

— Cred că sunt șaptesprezece ani. Stanley spune că sunt optsprezece.

— Oricum, nu mi se pare că te grăbești.

— Cred că, probabil, o voi face. Aș prefera să se mute el la mine. Nu vreau să plec din apartamentul meu și nu-mi place al lui. Lui i se pare în ordine. Poate după Crăciun. Am o mulțime de treabă înainte. Dar tu? Vei accepta slujba?

Alexa încuviință din cap.

— Ei, cred că da. Mulțumesc, mamă.

Se aplecă și o sărută, apoi ieșiră împreună din tribunal.

Alexa se gândi toată noaptea, apoi o sună pe Savannah, care învăța, și îi vorbi despre ofertă. Savannah era surprinsă și impresionată. Considera că mutarea la Washington va fi plăcută și foarte nimerită pentru mama ei, era de acord și cu bunica, iar dacă voia să-și vadă prietenii, putea sta la ea în New York. Pentru toate trei era o perioadă de schimbări.

— Schimbarea este un lucru bun, mamă. Și, că veni vorba, ai mai primit vreo veste de la senatorul tău?

Savannah îl plăcuse. Tot așa și Alexa.

— Cred că rămâne în Europa până la mijlocul sau la sfârșitul lui august. Probabil că este ocupat.

Oricum, Savannah era întru totul de acord cu mutarea ei și-i era recunoscătoare că-i ceruse părerea.

În ziua următoare, Alexa îl anunță în scris pe Joe McCarthy. Se simțea foarte prost pentru gest, dar el o asigură că o înțelegea. Se gândise că, mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla asta. Întotdeauna presupusese că ea va intra ca avocat la o firmă importantă. Dar nu se gândise niciodată la FBI.

— Sunt deștepți că te angajează, zise el și o îmbrățișă. Deci, când ne părăsești?

— Un preaviz de-o lună ți se pare rezonabil?

— Foarte. Asta îmi dă timp să redistribui cazurile tale.

Se mai gândise la ceva pentru care voia să-i mulțumească.

— Mulțumesc că te-ai luptat să păstrez cazul Quentin și nu l-ai dat pur și simplu agenților federali.

— Probabil c-ar fi trebuit să-l dau, o necăji el. Așa, n-ar mai fi avut ocazia să-ți ofere o slujbă, îi spuse el și-o îmbrățișă din nou. Mă bucur pentru tine. Cred că este o decizie bună pentru cariera ta. Îmi pare grozav de rău că te pierd, dar sunt de acord.

— Mulțumesc.

Zvonul despre plecarea ei se răspândi în birou cu viteza luminii. Pe la patru și jumătate, în aceeași după-amiază, Jack o fixa cu privirea din partea cealaltă a biroului ei.

— Despre ce dracu' este vorba? întrebă el nefericit.

— Îmi pare rău, Jack, spuse ea cu regret. Mi-au făcut o ofertă pe care nu pot s-o refuz.

— Va fi îngrozitor aici fără tine, zise el trist și ieși din birou, prea supărat să mai vorbească despre asta.

Chiar înainte de a părăsi biroul, o sună Edward Baldwin. Ea tocmai se gândea la treburile pe care le avea de făcut: cum să găsească un apartament, cum să renunțe la contractul de închiriere actual, cum să se mute, cum va fi noul serviciu, cum va face redistribuirea cazurilor de aici.

— Ieși cu mine să luăm un hamburger? Sunt în oraș. Scuză-mă că nu te-am sunat de când m-am întors. Am avut de rezolvat tot felul de probleme și a trebuit să petrec o săptămână în Charleston. Apropo, cum se simte Savannah la Princeton?

— Îi place grozav.

Alexa zâmbi. Părea plin de viață, ocupat, orientat în zeci de direcții. Așa era și ea acum.

— Hamburgerul este o idee grozavă. Unde ne întâlnim?

— Sunt la două cvartale de biroul tău. Vrei să vin să te iau și să decidem împreună?

— Foarte bine.

Cinci minute mai târziu era jos, și el o aștepta în mașină. Îi deschise ușa, ea urcă și porniră spre oraș, la hotelul unde stătea el, ca să bea ceva și, mai târziu, să mănânce un hamburger.

— Cum a fost ultima parte a călătoriei? o întrebă el.

— Minunată. Dar a ta?

— Perfectă, îi zâmbi el. M-am gândit foarte mult la tine. Am tot vrut să te sun, dar n-am făcut-o. Apropo, săptămâna trecută l-am văzut pe soțul tău în Charleston. Recunosc că arăta prost. Cred că știi și de ce. Era cu nevastă-sa, care avea un aer de parcă ar mânca numai lămâie la micul dejun și l-ar bate în fiecare seară. Aș spune că soarta a făcut dreptate.

— Poate că așa și e.

Ea îi zâmbi lui Edward. Nu mai era problema ei.

În timp ce mâncau hamburgerul, îi povesti că se muta la Washington și că va lucra pentru FBI, iar el păru șocat.

— Faci tu asta? Ei, dar este o schimbare extraordinară! Ce curajoasă ești!

— M-am gândit că plecarea lui Savannah la colegiu este un moment potrivit pentru o schimbare. Probabil că înainte n-aș fi făcut-o.

De fapt, în ultima vreme făcuse mai multe mișcări curajoase. O lăsase pe Savannah să plece la Charleston, fusese ea însăși în vizită acolo, îngropase securea războiului cu Tom și acum schimba serviciul și orașul. Era o perioadă de evoluție și pentru ea.

— Trebuie să încep cât de curând să caut un apartament.

— O să te-ajut, îi promise el, cu un surâs larg. Când începi să lucrezi la OGC?

Mutarea îi făcea mare plăcere. Cea mai mare parte din timp, el locuia în Washington. Chiar dacă ea ar fi stat la New York, tot își dorea s-o vadă, așa că mutarea simplifica

lucrurile și pentru el și le lăsa mai mult timp să fie împreună și să se cunoască mai bine.

— Încep pe întâi noiembrie. Și am multe de făcut până atunci.

— De ce nu vii în weekend, să începem să căutăm?

Se gândise și ea la asta. Nu avea nimic altceva de făcut, îl privi peste masă și-i zâmbi.

— Foarte bine.

— Putem să căutăm apartament tot weekendul, îi sugeră el.

Și ei i se părea un plan bun.

capitolul 23

Alexa părăsi biroul procurorului districtual la întâi noiembrie, așa cum își planificase. A fost pentru ea o zi dulce-amară și, înainte de a pleca, Joe McCarthy oferi o masă în cinstea ei. Îi dădură o diplomă și o grămadă de cadouri caraghioase.

Pleca la Washington a doua zi, via Princeton. Își amânase cu o săptămână începerea activității la OGC, ca să aibă timp să se mute în noua casă. Mobila fusese dusă la Washington cu două zile înainte. Săptămâna care trecuse locuise la mama ei, care fusese bună și drăguță cu ea. Și Edward o sunase de mai multe ori pe zi, făcând planuri și invitând-o în diferite locuri. Peste două săptămâni era invitată să-l însoțească la un dineu la Casa Albă.

Și, în drum, voia s-o viziteze pe Savannah la Princeton. Când ajunse acolo, Savannah era ocupată și fericită. Deja își făcuse o grămadă de prieteni și Turner venise din nou de la Duke chiar în săptămâna aceea. Viața lui Savannah era cât de poate de bună. Acum, și Alexa avea să fie ocupată.

Plecă la Washington cu ultimele lucruri și, când ajunse, în loc s-o primească în apartament, Edward îi dădu întâlnire în căsuța pe care ea o închiriasse în Georgetown. Semăna cu o casă pentru păpuși. El o ajutase s-o găsească și știa că lui Savannah avea să-i placă. Etajul de sus era numai al ei. Casa avea exact atâtea camere câte îi trebuiau Alexei. Era lângă apartamentul lui Edward, care era spațios, modern și potrivit pentru el. O ajută să descarce mașina și făcură amândoi turul casei. Îi plăcea. Era un nou început de viață. Un oraș nou, o casă nouă, o slujbă nouă și poate un bărbat nou. Încă nu era sigură. Dar celelalte schimbări alungau durerea plecării lui Savannah la colegiu. Amândouă începeau o viață nouă și Alexa era încântată de-a ei, la fel de încântată cum era Savannah să fie la Princeton.

În seara aceea, Edward o invită la cină la Citronella și apoi o conduse la hotel. Stătea aici numai o noapte și,

Înainte de-a pleca, o sărută. Era prima oară când o săruta și erau surprinși amândoi. Dar le-a plăcut foarte mult.

A doua zi, când sosi echipa de mutare, el veni s-o vadă. Rămase până la miezul nopții și o ajută să despacheteze cutiile. Găsi așternuturile și o ajută să facă patul. Îi spuse tot felul de povești hazlii și glume și râseră amândoi când se treziră în pat, extenuați, privindu-se zâmbind. Era un bărbat drăguț, era bun cu ea și o făcea fericită. Iar ceea ce-i spuse el o ului peste măsură.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine, Alexa. Oare și tu?

Știa cât de mult suferise și nu voia s-o supere, determinând-o să facă ceva ce nu-și dorea sau grăbind lucrurile.

— Cred că da, zise ea încet. Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Cuvintele o speriau, dar simțea că era adevărat. Era nebună după el, într-un fel în care nu mai fusese de douăzeci de ani. El avea aceleași sentimente. Și ea avea încredere totală în el.

— Ar putea fi un lucru bun pentru amândoi, adăugă, îmbrățișând-o strâns.

Totul venea la timp. Noua ei viață în Washington le oferea tot timpul de care aveau nevoie.

— Ai vrea să rămâi aici în seara asta? Îl întrebă ea și amândoi se simțiră din nou surprinși.

Viața ei o luase razna instantaneu. Se simțea speriată, dar și foarte bine în același timp. Era la fel de emoționată ca și el.

— Mi-ar plăcea.

Îi zâmbi și o luă în brațe. Puțin mai târziu, ea făcu un duș și se întoarse în pat, în așternuturile curate, el făcu același lucru și, după câteva minute, era alături de ea. În noaptea aceea începu o viață nouă pentru ei. O viață pe care niciunul dintre ei nu mai spera s-o găsească sau chiar s-o dorească. Părea un miracol pentru amândoi.

Alexa își petrecu restul săptămânii aranjând casa, iar Edward venea când avea timp. Rămânea la ea în fiecare

noapte. Nu vorbea niciunul despre ce avea să urmeze. Au decis să țină totul secret până când își dădeau seama ce se întâmpla. Poate nu avea să dureze, dar acum era minunat. Alexa nu avea nevoie și nu voia mai mult.

Începu noul serviciu și-i plăcea. Era tot ce sperase și chiar mai mult. Îi plăcea agitația și prestigiul că lucra pentru FBI. Iar în săptămâna următoare, Edward o luă la dineul de la Casa Albă la care o invitase. Când intrară, au fost fotografiați de camerele de la știri - formau un cuplu foarte elegant. Dineul se dădea în cinstea președintelui Franței. A doua zi, la știri se difuză o imagine cu senatorul intrând la Casa Albă, la brațul unei femei foarte frumoase.

Când apărură știrea, se întâmplă ca Tom și Luisa să se uite la televizor împreună și, pentru că era senator de Carolina de Sud, în Charleston imaginea fu reluată de mai multe ori. Când o văzu, Luisa sări din scaun ca arsă și rămase în picioare, înfuriată.

— Nenorocita! Ai văzut?

Se holbă la Tom.

Tom nu văzuse. Timp de un minut se uitase în altă parte și ratase.

— Despre cine vorbești? Despre prima doamnă sau despre nevasta președintelui Franței?

— Despre niciuna! Alexa! L-ai văzut pe senatorul Edward Baldwin intrând la Casa Albă? Alexa era cu el!

— Alexa? Alexa noastră?

Tom părea surprins.

— Fosta ta Alexa, bine mersi! Era partenera lui! Probabil că l-a agățat la nuntă.

Luisa era de neoprit.

— Nu l-a agățat ea. Eu le-am făcut cunoștință.

Părea descurajat, iar Luisa era vânătă.

— De ce-ai fi făcut așa ceva? urlă la el.

— Pentru că ne-am ciocnit de el în timp ce dansam, așa că le-am făcut cunoștință.

Și-acum regreta amarnic. O pierduse, dar asta nu însemna că trebuia s-o prezinte viitorului bărbat din viața ei. Ar fi preferat s-o știe singură.

— E o târfă, zise Luisa și închise televizorul.

— Nu, nu este, spuse Tom brusc. Noi doi am fost răi. Ea, nu. Și n-ar fi făcut ce i-am făcut noi. Însurat sau nu, tot n-ar mai fi vrut să aibă de-a face cu mine. Noi am fost răi, Luisa. Nu ea. Te-ai culcat cu bărbatul altei femei, iar eu mi-am înșelat nevasta. Nu e foarte frumos din partea noastră, nu-i așa?

— Nu știi despre ce vorbești.

Părea indignată.

— Ba da, știi, și eu la fel. Așa că poate că merită un senator bun.

Luisa nu mai scoase niciun cuvânt și ieși din cameră. O înfuria și mai tare să știe că Edward Baldwin o dusesese pe Alexa la Casa Albă. Nu merita nimic din toate astea.

Și după ce Luisa părăsi camera, Tom rămase uitându-se la ecranul negru, știind cât de mult merita Alexa totul. Merita tot binele care i se întâmpla acum, ca să schimbe tot ce-i făcuse el. Și, în timp ce se gândea la ea alături de Edward Baldwin, în tăcere, două lacrimi i se rostogolită pe obraji.

— Ce faci de Ziua Recunoștinței? o întrebă Edward pe Alexa în weekendul următor după ce fuseseră la Casa Albă.

Ziua Recunoștinței avea să fie peste două săptămâni, dar se părea că ea nu știa.

— Nu m-am gândit la asta, am fost prea ocupată să organizez totul aici. De obicei, o petreceam acasă, doar eu și Savannah, mama și prietenul ei, Stanley. Dar nu știi dacă vor să vină aici. Mai bine le sun pe ea și pe Savannah. De ce? La ce te gândești?

Se întinse spre el și-l sărută. Erau în pat, cu ziarul de duminică împrăștiat peste tot și cu o cană de cafea pe fiecare noptieră. Îi plăcea viața lor în doi, și lui la fel. Era comodă și simplă, plăcută și fericită. El era cald, iubitor, așa

cum sperase ea că va fi. Și el considera că Alexa era perfectă, așa cum îi spusese fosta lui nevastă.

— De obicei, mă duc la Sybil. Copiii vin și ei și petrecem împreună. Mi-ar plăcea să fii cu noi și aș vrea să-mi cunoști copiii.

— O să le sun pe Savannah și pe mama.

Le sună de dimineață, dar rămase mirată de ce auzi. Savannah îi spuse că, dacă nu se supăra prea tare, voia să se ducă la Charleston, să petreacă ziua cu tatăl ei, cu Turner, și, desigur, cu Daisy, Henry, Travis și Scarlett... și Luisa. Ea era singurul impediment. Savannah își imploră mama s-o lase, așa că Alexa spuse da.

Iar când își sună mama, Muriel îi zise că Stanley tocmai cumpărase bilete pentru o croazieră în Bahamas, dar încă nu avusese curaj să-i spună Alexei.

— Nu mă duc dacă ești singură.

Alexa tocmai o anunțase că Savannah se ducea la Charleston. Într-un fel, timpul petrecut de față în Charleston la începutul anului o pregătise pe Alexa să stea fără ea. Altfel, acum ar fi fost chiar greu. Ar fi ucis-o.

— O să fiu bine, o liniști ea. Du-te în croazieră! Distrăți-vă!

— Tu ce-o să faci? se arătă îngrijorată Muriel.

— Edward tocmai m-a invitat să petrec ziua cu copiii lui și cu fosta nevastă.

— Edward? Adică senatorul Edward Baldwin? o întrebă mama ei.

— Da, răspunse încet Alexa, nepregătită încă să povestească mai mult.

Nu-i vorbise nici despre dineul de la Casa Albă, iar Muriel ratase informația din presă. Savannah era la curent și foarte încântată. Îi trimise un mesaj bunicii în legătură cu asta.

— Interesant!

Nu-i putea mărturisi Alexei că nu avea voie să vorbească despre acest subiect și se întreba dacă era cu senatorul.

— Atunci o să-l anunț pe Stan că putem pleca în croazieră, râse ea.

Nu-i putea spune că totul fusese aranjat.

— Se pare că totul e-n regulă, îi raportă Alexa lui Edward după ce vorbi cu mama ei. Toată familia m-a refuzat. Așa că, de Ziua Recunoștinței, sunt toată numai a ta.

— Excelentă veste! spuse el și o sărută.

O sună pe Sybil luni de dimineață, îi comunică noutatea, iar ea se arată încântată. Toată lumea era fericită. În special, Edward și Alexa, iar fan clubul lucra pentru ei în secret.

Sărbătoarea de Ziua Recunoștinței la Sybil a fost un haos plin de iubire și căldură, ca tot ce făcea ea. În loc de curcan, le servi o delicioasă pulpă de miel făcută în stil franțuzesc, cu usturoi și fasole verde. Înainte de masă, avuseseră caviar, apoi ca prim fel de mâncare, *foie gras* sotat, și le mai oferii și plăcintă cu dovleac pentru că le plăcea copiilor, dar și înghețată Alaska. A fost o seară excepțională, chiar dacă mâncarea nu era tocmai tradițională. Și vinul cumpărat de Edward a fost excelent.

Erau acolo toți copiii lui Sybil, inclusiv cei pe care îi avea cu Edward. Alexei îi plăcu de fiica lui, care-i amintea de Savannah și care era doar cu trei ani mai mare. Fiul lui, John, era interesant, deștept și plăcut, un pic cam excentric, la fel ca mama lui. Voia să fie actor în piesele lui Shakespeare și avusese câteva spectacole reușite la Londra. Avea părul aproape la fel de lung ca Alexa. Prietena lui părea cu zece centimetri mai înaltă decât el și era tot actriță.

— Gândindu-mă la voi, mă întreb cum de-am câștigat la alegeri.

Edward îi tachina. După cină au jucat mima, și câinii au lătrat continuu. Papagalul înjura și, curând, au sosit și câțiva prieteni, unii dintre ei artiști foarte cunoscuți.

Să fii acasă la ei era ca și cum ai fi asistat la realizarea unui film. După ce lucrurile au început să se mai

liniștească, Sybil le-a oferit amândurora un excelent Château d'Yquem, cu gust de bomboană.

— Deci ce se întâmplă între voi? întrebă, cu un zâmbet malițios. Mor de curiozitate. Cred că sunteți îndrăgostiți, îi spuse lui Edward. Pe Alexa n-o cunosc destul de bine ca s-o întreb. Nu e cumnata mea. Dar o să fie?

— Nu e treaba ta, îi zise Edward firesc. Când o să avem ceva de comunicat, o să-ți spunem. Deocamdată, găsește-ți altceva de făcut decât să te amesteci în viața mea.

— Edward, ce nepoliticos!

Dar nu voia decât să glumească cu el. Edward era foarte încântat că băieții lui o plăceau cu adevărat pe Alexa. Era foarte important pentru el. Și el o plăcea pe Savannah și era convins că și copiii lui o vor îndrăgi.

— Sper că vii la noi de Crăciun, îi zise Sybil când plecară.

— Va trebui să merg la mama, îi explică Alexa. Dar poate veniți voi să beți ceva; adăugă ea, amabilă.

— Ne-ar plăcea, o asigură Sybil, și Alexa își dădu seama că trebuia să-și avertizeze mama în legătură cu ce avea să i se întâmple, chiar și numai pentru un cocktail. O scriitoare celebră, un bine-cunoscut producător de filme, un senator și cinci copii. Avea să fie un șoc pentru Muriel, în apartamentul ei mic. Dar, în cele din urmă, nu era vorba decât despre niște băuturi tradiționale de Crăciun. Mama ei nu ar fi reușit să organizeze o masă. Abia dacă mai gătea pentru ea și pentru Stan. Făcea lucruri mai importante decât să gătească. Când era singură, mânca salate pe care le cumpăra în drum spre casă. Muriel nu fusese niciodată o bună bucătăreasă.

În weekendul de Ziua Recunoștinței, Edward și Alexa statură la hotelul Carlyle și plănuiră să se întâlnească a doua zi cu băiatul și cu fiica lui. Sybil, cei trei copii mai mici și soțul ei aveau să plece la casa pe care-o aveau în Connecticut. Erau un grup zgomotos. Dar totul se transformă într-un weekend minunat. Îi duseră pe copii în oraș și la filme, se plimbară în Central Park, vizitară Guggenheim și Muzeul de Artă Modernă. La finalul

weekendului erau cu toții prieteni. Alexa îi povesti totul lui Savannah. Îi fusese dor de ea, dar Savannah părea fericită. Luisa nu reușise să-i distrugă sărbătoarea de Ziua Recunoștinței, ceea ce însemna ceva. Daisy fusese încântată de vizita ei. Henry își adusese „colegul de cameră”, pe Jeff, iar lui Savannah îi plăcuse de el.

Când se întoarse din croazieră și Alexa îi spuse cine avea să vină în vizită, la băuturile tradiționale de Crăciun, și câți erau, Muriel rămase șocată.

— Glumești? N-o să încapă în apartamentul meu.

Mama ei părea speriată. Dar voia să-l cunoască pe Edward și să-l vadă alături de Alexa. Era curioasă să-l cunoască și pe fosta lui nevastă, și pe copiii. Citise toate cărțile lui Sybil.

— Ba da, o să încapă, mamă, o liniști Alexa. E vorba numai de-o băătură și sunt niște oameni cât se poate de obișnuiți. De fapt, ca să-ți spun adevărul, sunt nebuni de legat, cu excepția copiilor, dar sunt foarte nostimi. Cred c-o să-ți placă de ei.

— Pari fericită, spuse Muriel pe un ton tandru.

— Sunt, recunosc Alexa încet. E un bărbat minunat.

— Aud clopote de nuntă? o întrebă mama ei, emoționată. Să fii soția unui senator sună foarte bine.

Și un bărbat bun pentru fiica ei suna și mai bine. Era vremea.

— Nu, doar clopote de fericire, zise Alexa. Nu am nevoie să mă mărit. Nu fac asta.

Și să mă ard și mai tare a doua oară... ar fi continuat ea, dar n-o spuse. Și Edward nu era Tom. Nu era slab și lipsit de onestitate. Era un bărbat direct, decent.

— Asta cred și eu despre căsătorie, zise Muriel. Dar sunt mult mai bătrână decât tine și nu găsesc rostul. La vârsta ta, ar trebui să fii mult mai curajoasă.

— De ce? Sunt fericită așa.

— Dacă este un bărbat bun, poți fi fericită și dacă ești măritată cu el. Nu exclude posibilitatea asta. Nu știi niciodată ce vei simți mai târziu.

— Poate, concluziona Alexa, lipsită de convingere.

Căsătoria o speria și probabil că avea s-o sperie întotdeauna.

Când Senatul luă vacanță de Crăciun, Alexa își luă și ea o săptămână de concediu și plecară amândoi la New York. Savannah se instalează la bunica ei, iar Alexa și Edward se cazară din nou la Carlyle, așa cum făcuseră și de Ziua Recunoștinței. Luară o cameră și pentru Savannah, care veni să stea cu ei la hotel. Turner sosi la o zi după Crăciun. Se duseră să schieze în Vermont, până la Anul Nou, cu prietenii, dar Edward și Alexa rămăseră în oraș.

În Ajunul Crăciunului, Sybil și mica ei armată năvăliră în apartamentul lui Muriel. Singurii pe care nu-i aduseră cu ei erau papagalul și câinii. Veni cu cei cinci copii ai ei și cu prietena lui John, pe care o adusesese cu el de la Londra. Brian își adusesese nepoata, pe neașteptate, și doi copii mari din prima căsătorie, despre care Alexa nu aflase încă, așa că se îngămădiră cu toții în apartamentul lui Muriel și al lui Stan și băură lichior de ouă și șampanie. Muriel îi mărturisi lui Sybil cât de mult îi plăceau cărțile ei. Brian și Stan discutară despre filmele vechi preferate și despre pescuit, John și iubita lui statură de vorbă cu Savannah, iar Ashley, fiica lui Edward, se certa pe mobil cu iubitul ei din California și plângea. Era un haos total, Alexa stătea undeva deoparte, privind împreună cu Edward, și râdea.

— Cu siguranță, mi s-a mărit familia. La Crăciunul trecut eram doar eu, Savannah și mama.

Stanley a venit după cină, pentru că fusese să-și viziteze un prieten bolnav.

— Cum îți place mai mult? o întrebă Edward, deschis. Cum era sau cum este?

— Cum este, răspunse ea fără ezitare. E mai plin de viață, de fericire și de iubire.

Și apoi află că mama ei comandase mâncare chinezească și făcură picnic în bucătărie și în living, pe podea. Puseră în cuptor un curcan mic pe care-l puteau mânca a doua zi. Sybil și trupa sa erau încântați de idee, votară să rămână și renunțară la mâncarea de-acasă, despre care Sybil spunea că, oricum, era o porcărie.

Tinerii se așezară pe podeaua din livingul lui Muriel. Cei mari stăteau în sufragerie, unde nu erau decât opt scaune. Dar, până la urmă, se descurcară. A fost cel mai bun Crăciun pe care-l petrecuse Alexa vreodată, chiar mai plăcut decât cele din zilele bune din Charleston.

Au lăsat-o pe Savannah la Muriel încă o noapte și, când începu să ningă, Alexa și Edward se îndreptară spre Carlyle. Au cântat împreună, fals, „Crăciun alb”, și el s-a oprit în stradă și a sărutat-o. Era cel mai fericit Crăciun din viața ei și a lui. La începuturi, îi plăcuse să fie însurat cu Sybil. Dar de data asta era mai bine, era mai matur. Și, uneori, Sybil era puțin prea sălbatică chiar și pentru el, cu toate că o iubea mult.

— Poate continuă să ningă și ne putem bate cu bulgări mâine, zise Alexa, plină de speranță, ținându-l de braț.

— Nu prea cred, răspunse Edward, uitându-se în jos la ea, serios.

— Nu? De ce? Nu-ți place să te bați cu bulgări?

Nu se potrivea deloc cu el. Pe deasupra, era un bun sportiv.

— Îmi place să mă bat cu bulgări, acceptă, oprindu-se din nou și privind-o. Numai că nu știu dacă e o idee bună ca o nevastă de senator să arunce cu bulgări de zăpadă în oameni, în parc. Poți lovi un străin și ajunge vestea la știri.

Auzindu-l, făcu ochii mari.

— Ce zici de asta? o întrebă el blând.

— Despre bătaia cu bulgări? întrebă ea, cu răsufierea tăiată.

— Nu... despre cealaltă... despre chestia cu nevasta de senator. Sună chiar așa de aiurea?

Știa cât era ea de speriată de căsătorie, dar acum era sigur pe sine. Așteptase multă vreme s-o găsească. Sybil avea dreptate. Alexa era aleasa. Cea perfectă pentru el.

— Eu... da... nu...

Se bâlbâi, iar el o sărută din nou.

— Da. Adică nu. Nu, nu sună așa de aiurea... și da, vreau.

Când o sărută încă o dată, plângea și râdea, apoi îl strânse tare de braț și se îndreptară spre Carlyle. Alexa zâmbea larg și părea în extaz, în pofida fluturilor care făceau tumbe în stomacul ei, iar senatorul de Carolina de Sud părea și el extrem de încântat.

Au trecut unsprezece ani de când Alexa Hamilton a părăsit Sudul, lăsând în urmă un soț infidel și o familie autoritară. Acum este asistentă de procuror în Manhattan și își împarte timpul între muncă și fiica ei, Savannah, o adolescentă încântătoare de șaptesprezece ani. În timp ce Alexa urmărește cazul unui ucigaș în serie, fiica ei primește scrisori de amenințare anonime. Convinsă că în spatele lor se află mâna criminalului, Alexa se confruntă cu o alegere dintre cele mai grele: să se retragă din anchetă sau să o protejeze pe Savannah trimitând-o la tatăl ei. În timp ce în New York procesul ajunge în punctul culminant, în Cherleston, Savannah își descoperă tatăl, dar și o istorie de familie plină de secrete, într-o lume total necunoscută. Iar Alexa va trebui să înfrunte o dată pentru totdeauna fantomele trecutului - o experiență dificilă, care îi va reda încrederea în viață și îi va consolida relația cu fiica ei.

De la primejdiile sistemului juridic newyorkez la dulceața seducătoare a Sudului, de la violența unui criminal diabolic la legătura delicată între o mamă și fiica ei, Danielle Steel ne oferă o nouă poveste cuceritoare.

Au trecut unsprezece ani de când Alexa Hamilton a părăsit Sudul, lăsând în urmă un soț infidel și o familie autoritară. Acum este asistentă de procuror în Manhattan și își împarte timpul între muncă și fiica ei, Savannah, o adolescentă încântătoare de șaptesprezece ani. În timp ce Alexa urmărește cazul unui ucigaș în serie, fiica ei primește scrisori de amenințare anonime. Convinșă că în spatele lor se află mâna criminalului, Alexa se confruntă cu o alegere dintre cele mai grele: să se retragă din anchetă sau să o protejeze pe Savannah trimițând-o la tatăl ei. În timp ce în New York procesul ajunge în punctul culminant, în Charleston, Savannah își descoperă tatăl, dar și o istorie de familie plină de secrete, într-o lume sudică total necunoscută. Iar Alexa va trebui să înfrunte o dată pentru totdeauna fantomele trecutului – o experiență dificilă, care îi va reda încrederea în viață și îi va consolida relația cu fiica ei.

De la primejdiile sistemului juridic newyorkez la dulceața seducătoare a Sudului, de la violența unui criminal diabolic la legătura delicată între o mamă și fiica ei, Danielle Steel ne oferă o nouă poveste cuceritoare.

**580 de milioane de cărți vândute în 47 de țări!
Cel mai vândut autor în viață din toate timpurile!**

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-600-245-5

9 786066 002455